

Trecutul și prezentul față în față.
Falnicul castel al Huniazilor și gigan-
ticul combinat siderurgic.

ANUL 106

În munții Orăștiei din nou vuiesc pă-
durile, frunzele și-au întesit căderea,
aerul de toamnă are culoarea fierului,
apa Sargeției își murmură cîntecul —
un cîntec despre eroi legendari, muntele
și-a chemat, la ceas de sfat și taine, prie-
tenii. Plutește în aer iz de istorie, zvon
de luptă lovește în bolțile cerului, cadra-
nul solar de la Sarmizegetusa a oprit
timpul.

Anul 106... Decebal, însoțit de «Vezi-
na» — marele preot, de Dates și Ziper,
de toți vitejii nobili, conducători ai semin-
țiilor dace, ține «sfat» în puternica cetate
a lui Duras, Sargedava.

Pe costișă de munte, în aerul nostalgic
de toamnă, vine un sol. Veștile nu sînt
plăcute. Roma a încălcat pacea de acum
patru ani. Puternice legiuni conduse
de vestiții generali Longinus, Hadrianus,
Lucius Quintus, Metelus, în frunte cu

CARTE DE VIZITĂ

34.224 de pionieri (90,7% din totalul
populației școlare a județului).

5959 de insigne acordate în anul școlar
1970—71 și 26 de medalii de aur «Mini-
tehnicus»; acordate de revista «Cuteză-
tori».

18 unități și 100 de detașamente de pio-
nieri, fruntașe.

393 de cercuri tehnico-științifice cuprin-
zind 10.934 de pionieri și școlari.

327 de formații cultural artistice cuprin-
zind 11.236 de pionieri și școlari.

Ca pretutindeni în țară, pionierii hune-
doreni se bucură de grija și dragostea
partidului. Iată-l pe tovarășul Ioachim
Moga, membru al C.C. al P.C.R., prim
secretar al Comitetului județean Hune-
doara al P.C.R., întâmpinat cu drag de
pionieri la una din acțiunile lor.

CONSTELAȚIA PIONIERIEI

HUNEDOARA

Dobra, elevii din Ilia și-au continuat cu
sîrquintă învățătura. Aceasta este con-
știința datoriei de școlar.

În vară, toți, pînă la unul, au muncit
la reconstrucția școlii care acum e și mai
frumoasă ca înainte. Aceasta exprimă
dragostea față de avutul obștesc.

HĂRNICIE

La oraș ca și la sat, pionierii hune-
doreni își fac simțită prezența. Pe
măsura puterilor, ei dau ajutor acolo
unde este nevoie.

Pionierii de la Liceul din Călan
au pornit la acțiune pentru înfrumuse-
țarea noilor cartiere de locuințe

Pionierii de la Școala generală
din comuna Berciu au oferit ajutorul
lor cooperativei agricole de produc-
ție din localitate. Iată-i lucrînd cu
hărnice la grădina de zarzavat

În comuna Bretea — Stei e gata
noua școală. Pionierii doresc ca și
împrejurimile școlii să fie frumoase

pionieri. Este acțiunea noastră închinată
celeia de a 50-a aniversări și nu vom re-
nunța la ea». Placa a fost fixată în condiții
dificile dar pionierii și-au îndeplinit ho-
tărîrea.

COM. ILIA: EROISM, CONȘTIINȚA DATORIEI DE ȘCOLAR, DRAGOSTE FAȚĂ DE AVUTUL OBȘTESC.

Cînd, în cursul inundațiilor de anul
trecut, școala a fost acoperită de ape,
toți elevii liceului din Ilia, înfruntînd greu-
tăți și primejdii au luptat zi și noapte
pentru salvarea bunurilor școlii. Acesta
a fost eroism.

Refugiați la colegii lor din comuna

FURTUNĂ PE RETEZAT

Întîmplarea s-a petrecut în luna aprilie
a acestui an. 10 pionieri, 5 fete și 5 băieți
de la Casa pionierilor din Hunedoara,
sub conducerea alpinistului Pichiu Dan
Vișor, au pornit spre virful Retezat să
instaleze o placă comemorativă închinată
celeia de a 50-a aniversări a Partidului
Comunist Român. (Placa a fost turnată
la cercul de turnătorie al Casei pionierilor).
Surprînși de un viscol puternic, s-a
pus la un moment dat problema întoar-
cerii.

«Nu, au spus în unanimitate cei 10

Traian împăratul, se apropie de Sarmizegetusa, urcând riurile Alutus, Dierna, Moris...

...Pregătiri pentru luptă, porunci către oști...

Se apropie legiunile romane. Generali călare, ostași pedestri... legiune după legiune urcă spre cetate... Cei îmbrăcați în roșu sînt vestiții ostași din legiunea a V-a Macedonica; cei în albastru — dintr-a XIII-a Flavia Felix.

Din cetate îi întâmpină o ploaie de săgeți, sulețe, bolovani. De o parte și de alta rîndurile se rădesc. Cohortele romane sînt însă fără de sfîrșit. Berbecul lovește porțile, scările sînt fixate de ziduri, romanii pătrund în cetate. Cu pămînt în pumnii, zîmbind soarelui, dăcii au murit eroic. Unii au fost prinși vii...

...Frunzele au început să cadă, cadrulul solar de la Grădiștea a slobozit curgerea timpului. Adolenții au fața

transfigurată de emoție, văd lacrimi în ochii vîrstnicilor. Pionierii veniți de la Baia de Cris, de la Orăștie și Hațeg, de la școlile din împrejurimi nu știu dacă se cuvine să bată din palme. Îndrăznește o mătușică, și apoi vulesc munții.

Evocarea anului 106, realizată la cetea Blidaru de către pionierii de la Școala generală Orăștioara de Sus, nu s-a terminat.

Revenirea în prezent, despărțirea de închipuire se realizează firesc și tot la cea mai înaltă tensiune de emotivitate printr-un montaj literar-muzical-coregrafic, prezentat între zidurile cetății, cu versuri și cîntece ale căror ecouri s-au prelungit și dăinuie prin văile acestor munți, vatra poporului român.

La nostalgii de toamnă, la anotimp de trecere ne cheamă aici, în inima Daciei, glasul strămoșilor.

Cînd veniți la cetățile regilor dăci luați în palmă pămînt reavăn, cu iz de istorie ca să simțiți involburarea singelui, glasul pămîntului, idealurile țării!

Prof. GLIGOR HAȘA
Președintele Consiliului
județean Hunedoara
al Organizației pionierilor.

RĂSPUND LA CHEMAREA PIONIERILOR DIN BUCUREȘTI

• SĂ REAMENAJĂM ȘI SĂ PREGĂTIM GRĂDINILE DIN JURUL ȘCOLILOR, TERENURILE DE SPORT ȘI DE JOACĂ!
• SĂ ÎMPODOBIM ȘI SĂ PREGĂTIM SĂLILE DE CLASĂ, LABORATOARELE, SĂLILE DE GIMNASTICĂ, ȘCOALA ÎNTREAGĂ PENTRU PRIMELE ORE DE CURS!

(DIN CHEMAREA PIONIERILOR ȘCOLII GENERALE NR. 56, BUCUREȘTI)

«Vom face din perioada care a mai rămas pînă la începutul noului an școlar ne informează pionierii Școlii generale nr. 32 din Capitală o perioadă de acțiuni folositoare pentru școala dragă. Pentru aceasta ne-am împărțit sarcinile pe detașamente. Așa, de pildă, elevii clasei a V-a și a VIII-a se vor ocupa de parcul din curtea școlii. Cei din a VIII-a vor ajuta la separarea mobilierului din sălile de clasă, laboratoare și atelierele școlii. Vom forma microgrupuri de elevi pentru recondiționarea și completarea materialului didactic, obiecte de specialitate.»

«Copiii școlii noastre au citit cu satisfacție chemarea lansată de către pionierii de la Școala generală nr. 56.

Răspunzînd chemării lor, alăturîndu-ne pionierilor din întreaga țară, ne vom strădui să răspundem cu cînte la toate punctele chemării, angajîndu-ne să contribuim la curățirea și înfrumusețarea școlii, la îmbogățirea materialului didactic. Vrem astfel să ne arătăm grija și dragostea pentru școala noastră.

Îi felicităm pe această cale pe inițiatorii acțiunii, pionierii Școlii generale nr. 56 și le dorim succes.»

Unitatea de pionieri a Școlii generale nr. 74, București

Într-o clipă, în jurul băiatului care aducea vestea că în «Cutezători» a apărut «Chemarea Școlii generale nr. 56 din Capitală către toți pionierii», s-au strîns copiii cîrchine. Mulți dintre ei aveau prieteni și cunoscuți la «56». Discuțiile s-au pornit cu vioiciune. Au venit și tovarășii comandanți. Faptele despre care vă povestim au avut loc la frumoasa bază cultural-sportivă din București, «Cutezători», așezată pe marginea unui lac, cu largi terenuri de joc, care a devenit foarte curînd un loc preferat de petrecere a zilelor de vacanță pentru pionierii bucureșteni. Și iată-i acum așezați la umbră, părăsind pentru o clipă jocurile și răcoarea apei pentru a răspunde chemării colegilor. Redăm exact un fragment din acest răspuns: «Vă transmitem deplina noastră aderență la cele propuse de voi. Dorim să ne aducem contribuția, după puterile noastre, la avîntul creator care a cuprins întreaga țară, la îndeplinul partidului nostru iubit. Noi am hotărît ca paralel cu activitățile ce le vom desfășura pentru înfrumusețarea școlii să prestăm ore de muncă patriotică la Baza «Cutezători», unde ne petrecem ore plăcute de odihnă și recreere.

Vom întreține și păstra curățenia terenurilor sportive, spațiilor verzi. Vom ajuta la repararea cabanelor și vestiarelor. Vom vopsi gardurile.

Sîntem conștienți că această chemare a voastră găsește ecou în inimile tuturor pionierilor din patria noastră!»

CÎNTEC, JOC ȘI VESELIE

Echipa de dansuri a Școlii generale nr. 8 din Hunedoara este de două ori laureată a festivalului cultural artistic al pionierilor și școlarilor. Anul acesta deține locul întâi pe țară și premiul special al Ministerului Învățămîntului

Și iată trei grațioase apariții. Dar să vă explicăm despre ce e vorba. În fiecare an, municipiul Petroșani organizează în munții Parîng, la cabana Rusu, acțiunea intitulată «De treci munții de aramă». Peste 2 000 de copii trec într-adevăr munții «de aramă» și organizează o zi de neuitat. Printre concursurile care se organizează cu acest prilej cităm: «Cei mai bun arcaș», «Cine prepară cele mai reușite bucate pe baza obiceiurilor din partea locului precum și «cei mai original costum confecționat cu mijloacele la îndemînă». În fotografie, campioanele la acest ultim concurs.

GRUPAJ REALIZAT CU CONCURSUL CONSILIULUI JUDEȚEAN HUNEDOARA AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR REDACTOR: A WEISS

Memento HUNEDOREAN

— Diploma de onoare a Consiliului Național al Organizației pionierilor pentru activitatea desfășurată în pregătirea formațiilor artistice participante la faza republicană 1971.

PREMIILE OBTINUTE LA FESTIVALUL CULTURAL-ARTISTIC AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR:
Ediția 1968
2 premii I; 1 premiu II; 2 premii III;

Ediția 1970/1971
4 premii I; 3 premii II; 1 premiu III; 1 mențiune

ALTE PREMII

— Diploma de onoare a juriului — Casei pionierilor Petroșani — pentru concursul de artă plastică — ediția 1969/1970.

— Un titlu de campion național la navomodelism.

— Un record mondial la rachetomodele — anul 1971 — Casa pionierilor Deva.

— Premiul de originalitate la concursul «Minitehnicus» ediția 1970.

— Marele trofeu «Busola de aur» al «Expedițiilor Cutezători», ediția 1970 (Școala generală Orăștioara de Sus).

— Locul I pe țară și națiuni la concursul internațional de orientare turistică «Roză vînturilor» — 1970.

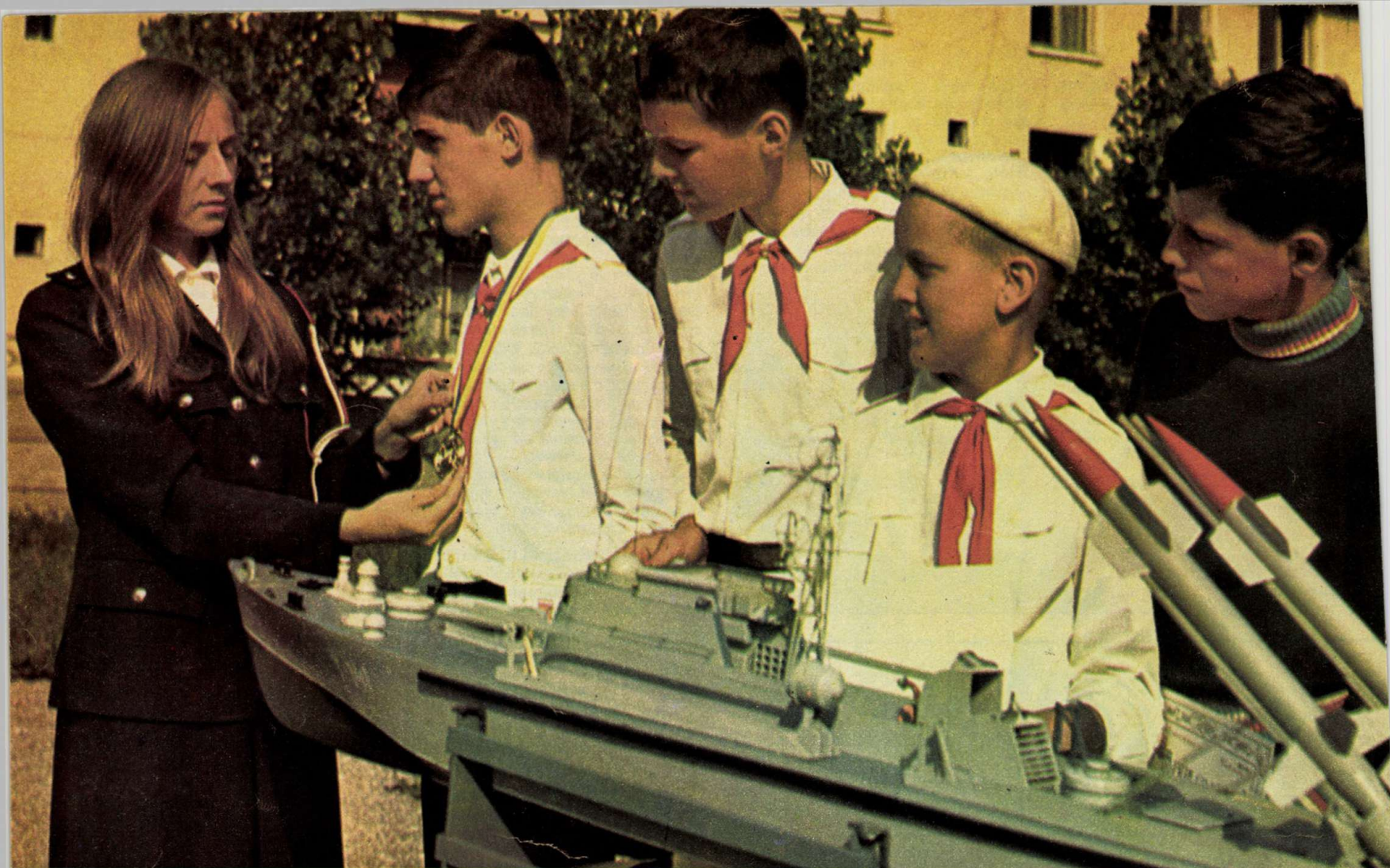
— Placheta și diploma de onoare: «Sfinxul Carpaților» și «Scutul dacic» — echipajelor «Tur-exfag» (Școala generală nr. 1 Petrila) și «Miorița» (nr. 3 Hunedoara) — la concursul «Expedițiile Cutezători».

— Locul I pe zonă, în acest an, la minifotbal și calificarea la faza finală — Școala generală nr. 3 Hunedoara.

În fiecare an, mii de pionieri din Valea Jiului aduc omagiul lor memoriei eroilor mineri de la Lupeni, păstrînd astfel, alături de cei mari, o scumpă tradiție.

PRIMELE MEDALII «MINITEHNICUS» 1971

ÎMN poporului muncitor

de VICTOR TULBURE

*Un imn de slavă — celor ce muncesc
Și știu să-nfringă-n orice clipă greul,
Și-n flacără oțelul îl călesc,
Și smulg din miez de munte minereul!*

*Acelor care brazdă nouă trag
Pe cîmp, să fie holdele bogate —
Și inimile-și știu în roșul steag,
De vîntul libertății fluturate.*

*Acelor care anume-n mîini au strîns
Și-au fărîmat și jug, și tron, și bice, —
Să nu mai aibă țara chipul plîns
Ci către ceruri fruntea să-și ridice!*

*Acelor care zămislind lumini
Le-aprind în fiecare colț de țară,
Și dăltuiesc comori, sădesc grădini
Și-n cîntece vorbesc de primăvară!*

*Poporului — un imn nepieritor!
Un cîntec de slăvire și iubire
Căci el clădește-al țării viitor
Și viitoru-nseamnă: fericire!*

CA O FEREASTRĂ

de ADRIAN PĂUNESCU

*Între lumină și credință
stă-n univers, ca o fereastră,
această patrie curată,
această patrie a noastră.*

*Pe riurile ei se vede
cerul de sus undînd pămîntul
și de pe munți coboară zarea
spicul din cîmp cutremurîndu-l.*

*Nu are gust nimic din fire
de nu vom merge pe picioare
pe-aicea unde stau Carpații
și-nvață apele să zboare.*

*Pe harta lumii și-n lumină
și-n univers, ca o fereastră,
veghează nesfîrșit, veghează
această patrie a noastră.*

Locuințe noi în cartierul STEAGUL & ROSU

de HANS SCHULLER

*Simetrie-n beton, în lumini, în culoare —
față cîtînd
mereu spre soare.*

*Linii în unghi, armonii înțelepte
amplu suind
ale timpului trepte.*

*În peisaje vibrînd de culori
macaralele
pun un oraș viitor.*

*E totul, în om,
în zările firii,
un cînt al frumosului,
al desăvîrșirii.*

*Privește, călătorule:
o lege supremă în țară domnește
totul visăm omenește —
totul zidim
pentru OM.*

În românește de M. NEGULESCU

ASALTUL CAZEMATEI

de ION GRECEA

Grupa de șoc înainta acumă cît mai ferit cît înălțimea împădurită a dealului, dar hitleriștii nu se arătau și nici nu dădeau vre-un semn de viață. Stăteau pitiți în ascunzătoarea de piatră, în întunericul des al pădurii.

— Ușurel, băieți, ușurel șoptea sergentul Mănescu ostașilor, și cu mina le făcea semn să fie cu grijă să nu facă vreun zgomot, să se strecoare cît mai nevățați în seamă printre trunchiurile copacilor, sub umbra compactă a frunzelor.

Se oprea tot mai des, cerceta cu ochii totul în jur, atent, răbdător, fiecare tăietură în deal i se părea a fi gura cazematei, fiecare alunși putea ascunde sub el blestematele de mitraliere ce-i țînuseră în loc două zile și două nopți. Sergentul înainta tot mai cu temere, parcă i se oprise și răsuflarea, fiecare pas era făcut cu grijă, călca de parcă mergea pe ace... Și parcă era un făcut: nu se vedea nici un fir telefonic care să ducă spre cuibul de mitraliere, nici o urmă de cizmă în noroiul dintre copaci, nu se deslușea nici un zgomot, nimic...

Sergentul Mănescu mai merse ce mai merse, apoi făcu semn grupei și se opri. Unde avea să ajungă? Încotro avea să mai meargă? Un drum de pădure ducea către virful dealului... Dar n-avea ce să caute într-acolo. Cazemata trebuia să fie pe-aici pe undeva, la jumătatea dealului. De-aici gloanțele puteau să țînă ca într-o pinză de foc întreaga vale.

Deodată, pușcașul mitralier veni foarte aproape și-l prinse de mîneca vestonului.

— Ce-i, Florea? tresări sergentul și ochi-i sclipiră.

— Ia uitați-vă dumneavoastră la stînga luminiișului ăsta, acolo, în umbra întunecoasă a copacilor...

— Ce-i acolo?

— Parcă mișcă ceva, șopti soldatul. Nu-i vînt, nu-i nimica, dar am zărit alunși scuturîndu-se o lecăuță...

Mănescu duse repede binoclul la ochi și privi cu stăruință într-acolo. Stătu așa cîteva clipe, se frecă la ochi și iar privi lung de tot, fără să se cîltimească. Parcă nu mișca nici un lăstăris. Ba, parcă...

— Ei?

— Măi Florea, ai dreptate, zise sergentul tot șoptit, dar fără să-și ia ochii de pe tufele de alun. E ascuns cineva acolo...

— Ia vedeți, nu-i cumva birlogul lui friț?

Mănescu duse iară binoclul la ochi, roti ușor lentilele, potrivindu-le ca să aibă o imagine cît mai clară, cercetă cu de-amănuntul fiecare colțisor al pădurii de dincolo de luminiiș. Ostașii stăteau care pe unde apucaseră, se odihneau, așteptau, urmăreau cu atenție toate mișcărilor sergentului, nu înțelegeau ce se întîmplă. Să fi descoperit oare cazemata, după cum le șoptise Florea? Bine, dar era departe, pe altă direcție și nu pe drumul pe care veniseră și...

O capelă militară se văzu pentru o clipă ivindu-se de după trunchiul gros al unui copac. Mănescu tresări și rămase cu privirea țîntă într-acolo. Da, era o capelă militară. A unui soldat român... Dar ce căuta acolo?

— Dom' sergent, văd cazemataaaa! se auzi deodată glasul unui copil slobozit ca o explozie peste văile acoperite de ceață. Dom' sergent Mănescu uuuu!

— Fraților, ăla-i Marinică! apucă să spună sergentul și binoclul îi căzu pe piept. Glasul îi tremura. Se prinse cu minile de tîmple. Îi tremurau și minile. De unde-o fi răsărit, dom'le, năpîrstocul ăsta de copil? N-a rămas în liniile noastre?

Dar nu-și sfîrși vorba că undeva foarte aproape începu să țacăne o mitralieră apoi alta și alta, destrămînd liniștea pădurii cufundată sub ceață. Și în secunda următoare toți ostașii rămaseră impietriti. Focul era declanșat chiar de sub ei. Cum s-ar spune erau deasupra cazanului cu exploziv. Ajunseseră deci

puțin mai sus de cazemata, fără să-și dea seama, iată o aveau la cîțiva pași în apropiere. Gloanțele zburau însă către ascunzătoarea în care se afla micuțul soldat Marin. Hitleriștii îl descoperiseră și întregul snop al mitralierelor era îndreptat acumă împotriva lui. Viața îi era deci în primejdie. Cine-l puseseră să scoată acel strigăt? Și ce căuta pe coclaurile acelea? Neastîmpărat cum era, pornise pesemne după grupa de șoc să ia și el parte la misiune și se rătăcise...

— Trebuie să aruncăm cazemata în aer, șopti Mănescu arătînd vizuina de piatră de sub ei. Făcu apoi un semn soldaților și fiecare se împrăstie la locul știut. Cît mai repede băieți, copilul e în primejdie. Uite-l în ce belea a intrat!

În grabă se pregătiră mînunchiurile de grenade, se potrivi încărcătura de trotil, unul din ostași întinse fițilul Bickford care trebuia să poarte flacăra spre încărcătura de exploziv. Mîniile umblau repede, soldații nu-și vorbeau, se înțelegeau din priviri, parcă simțeau în tălpi agitația nemților de sub ei.

Mănescu duse din nou binoclul la ochi. Lăstărișul de dincolo de luminiiș era răvășit de gloanțele mitralierelor, frunzișul se zbuciuma ca sub furtună, vuia. Pentru o clipă, se zări capela micuțului Marin, apoi nu se mai văzu. «S-a prăpădit!» își zise cutremurat sergentul și un cutit i se înfipse pe dată în inimă. Chipul i se înnegură, îi tremura întreaga ființă, o ură înverșunată îl stăpînea împotriva hitleriștilor din cazemata. N-au văzut că acolo e un copil? Ce-au avut cu el?

Porniră să tragă și tunurile. Peste lăstărișul răscălit de gloanțe, cădeau acumă unul cite unul sencerăți copacii. Se înălțau trimbe de pămînt, nori de praf, pluteau în aer frunze ca sub o vijelie.

— Ce-i cu copilul, dom' sergent? întrebă Florea de-alături stînd în genunchi lîngă Mănescu cu pușca mitralieră în brațe.

— Nu știu, nu pot să înțeleg nimic, răspunse sergentul tot înnegurat, înălțînd din umeri. Îi văd mereu capela peste alunșiul răvășit de gloanțe. Ba nu, uite-l diavolul, uite-l cum fuge de vale.

Micuțul Marin alerga acumă rostogolindu-se ca o minge, cu capul descoperit, cu vestonul lui larg descheiat fluturîndu-i în părți ca niște aripi, se opri pentru o clipă într-o groapă adîncă, pesemne de obuz, apoi își urmă alergarea, iar se ascunse și iar răsări ca o fantomă printre copaci, pe după lăstărișuri, era ca un titirez neastîmpărat, uite-l nu e, aci ivindu-se la lumină, aci dispărînd ca înghițit de pămînt. Snopul de gloanțe nu-l slăbea însă nici o clipă, se ținea după el ca o trimbă de ploaie, nu vroiau nemții să-l ierte, îl urmăreau înverșunați, alte gloanțe băteau mai departe lăstărișurile și tunurile tot într-acolo băteau, despica-se copacii, totul era de-a valma, un morman de trunchiuri și crengi, de pămînt și pietre.

— Isteț puștiul! șopti sergentul. Și-a lăsat capela într-un băț deasupra unei gropi și uite nemții trag mereu într-acolo. Dar trag și după el. Trebuie să atacăm cazemata că altfel pot dîintr-o clipă într-alta să-l răpună, blestemății...

— Dacă nu dădea el strigăt, nemții nu deschideau focul, noi nu știam că

aici e cazemata și treceam de ea! zise Florea privind încărcătorul la pușca mitralieră. Ne-a fost de ajutor puștiul.

Mănescu făcu un semn, ostașii erau numai ochi și urechi, se lăsă apoi pe burtă și porni de-a bușilea cu legătura de grenade într-o mină și pistolul mitralieră în cealaltă. Un om din grupă se lăsă pe-o ripă la vale, apoi ținîndu-se de niște rădăcini se cătără și ajunsese lîngă un perete de beton umed pe care erau lipite frunze veștede ca o carapace verzuie. Peretele cazematei. Puse trotilul, legă cablul și se retrase. Tăcîniturile mitralierelor erau asurzitoare, răbufneau cînd și cînd tunurile ascunse sub planșeul de ciment și în jur pămîntul parcă se cutremura. Cădeau proiectilele unele după altele dincolo de luminiiș, îl căutau pe fugar, pe care-l credeau vreun agent de legătură, nu-l dibuieră, trăgeau acum pe zonă, doar doar îl va lovi vreo schijă, îl căutau și mitralierele, dar parcă totul era zadarnic...

— Numai să nu-l lovească, șoptea Mănescu ce se țira pe brînci cu mînunchiul de grenade în mină îndreptîndu-se spre una din ambraturile cazematei. Dar dacă arunc astea...

Se pomeni într-un șanț plin cu frunze moarte și cu apă, un fel de mîzgă lipicioasă, pipăi cu mîna un perete, era de beton, da, era cazemata. Pe deasupra capului, mult mai sus, printr-o ferăstruică tăiată în acel perete scăpărau flăcări, pe altele, mai jos, țîșneau proiectilele de tun. Se uită la Florea, acesta rămăsese ceva mai sus, ținea legătura cu cel ce punea flacăra la capătul fițilului, trebuia s-o pună după ce se retrăgea sergentul. Și după o clipă Mănescu făcu un semn, apoi se înălță și aruncă mînunchiul de grenade. Se auzi o explozie puternică, vaiete prelungi, un cutremur zgudui din temelii pămîntul gata parcă să-l despică în două. Fugi la vale printre copaci, dar nu făcu decît cîțiva pași că-l ajunse un snop de gloanțe și se rostogoli printre arbori. În urmă un nou cutremur și o nouă detunătură de astădată mai puternică sparse țăriile cerului, pădurea urlă prelung ca o fiară rănită.

Se opri lîngă trunchiul unui copac, simțea singele cald cum îi lipește cămașa în spinare, îi slăbeau tot mai mult puterile și o ceață îi acoperea cu încetul ochii. Mai avu putere însă să tragă de la sold pistolul de rachete, să-l înalțe și să sloboadă printre crengile umede ale copacilor cele trei stele roșii ce dădeau semnalul de atac.

Peste cîteva clipe, valea acoperită de fum și ceață se umplu de uralele soldaților. Începuse atacul. Nu trecu mult și micuțul Marin, năclăit de noroi din cap și pînă-n picioare, fără veston și cu capul descoperit, cu cămașa ferfeniță, zgîrîiat pe față și pe mîini, veni tot într-o fugă și se strecură printre soldații ce-l înconjuraseră pe sergentul Mănescu.

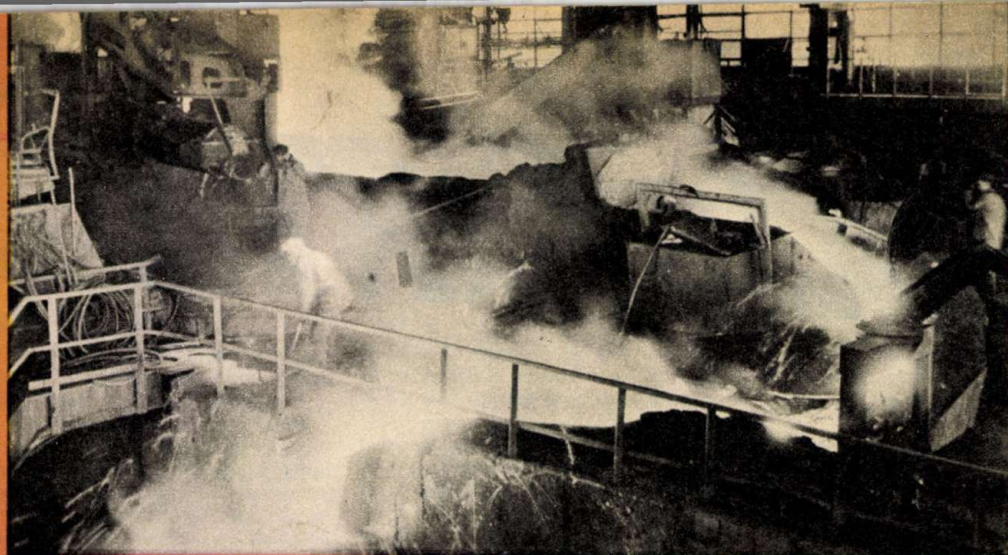
— Dom' sergent, șopti copilul și glasul îi era tremurat, stîns, înecat de lacrimi, așa-i că de-acum o să mă luați ca cercețas?

Se așeză în genunchi, lîngă brancardă și prinse mîna sergentului. Acesta îl privi și spuse cu-n zîmbet șters:

— O să te iau Marine. Ești un copil bun... O să te iau, dar să nu-mi mai faci pozne din astea...

Desen: VINTILĂ MIHĂESCU

TRAIAN FIL

VATRA HĂRNICIEI

Cu trei ani în urmă, am plecat la Hunedoara să văd laminorul 1300, unul din cele mai moderne din țară, dotat cu instalații automatizate și cu un calculator electronic. Trenul m-a dus spre gară printre imense turnuri de fum, furnale și laminoare. Lumea oțelului era vecină cu orașul modern. Am căutat, îndată ce am pășit pe vatra fierbinte a combinatului, să-i întâlnesc pe acei oameni vrednici care vorbesc despre oțel cu pasiune și convingeri nezdruccinate. Am ținut să-i văd la lucru pe maeștrii principali Ioan Grigorescu, Viorel Neag, Nicolae Tomiș. Am rămas impresionat de precizia cu care dirijau, de la manetele de comandă, blocurile incandescente ce se prefăceau în tablă. Nici o mișcare greșită, nici un rebut. Acești oameni erau tot atât de concentrați în cabina lor ca și șoferii

care iau serpentinele în munți sau piloții instalați în carlingă. În fața lor se desfășurau kilometri de metal din care aveau să se întrupeze turla pentru petrochimie, carene de nave maritime, nenumărate piese necesare tractoarelor, autocamioanelor, excavatoarelor, macaralelor românești.

Ce anume te-a făcut să visezi în viață? Iată o întrebare la care cei mai mulți se grăbesc să răspundă apelând la viziunile întâlnite în decursul excursiilor prin țară. Dar, deseori, impresiile tinerilor suferă de absența fenomenelor moderne care se petrec în imediata lor vecinătate, în amfiteatrele de oțel. Uzina este un simbol al civilizației actuale și de înțelegerea mecanismelor ei, a oamenilor ei, depinde înțelegerea civilizației contemporane. Mulți sînt bucuroși să spună că, în ultimul

deceniu, s-a produs la noi un salt uimitor, că industria siderurgică a produs 325 kg de oțel pe cap de locuitor în 1970 față de 98 în 1960, ceea ce situează România la nivelul unor țări dezvoltate ca Franța și Italia. Întrebînd un tînăr pentru ce s-a construit la Galați și nu în altă parte Combinatul siderurgic, el s-a grăbit să-mi răspundă: «Pentru ca barele de metal să fie aruncate în Dunăre și răcite». Acest tînăr nu văzuse niciodată un furnal, un convertizor, nu știa că în marile centre siderurgice lucrează zeci de mii de oameni și că nimic nu se poate face fără participarea acestor coloși moderni, a acestor vulcani ce rivalizează cu Etna și Stromboli.

Nici eu n-am cunoscut riurile de metal topit. Citeam din cărți, dar nu aveam emoții și nici nu credeam că metalul care curge din furnal ar putea

să mă impresioneze tot atât de puternic ca o cascadă sau ca un torent de lavă. Acest riu de foc m-a ținut în vraja lui ore și ore în șir, așa cum ore și ore în șir am stat să contemplu marea frescă de pe zidul de apus al Voronețului, unde un riu se desfășoară impetuos, sugerînd o dramatică legendă. În acest cadru de mitologie modernă se formează nu numai cunoștințe de bază, ci și sentimente de bază. Un sentiment de spaimă și de admirație, de neliniște și de bucurie te cuprinde văzînd cum munții de rocă, supuși marilor temperaturi, degajă aceste izvoare de metal, care curg trosnind în jgheaburi, dogorînd, scofînd jerbe de scînteii, alcătuiind o muzică pe care mîștrii topitori o ascultă cu închinare.

Aici, la Galați, pe șase sute de hectare, se întinde o adevărată împărăție a tehnicii moderne. Cu un deceniu în urmă, în locul unde azi sînt plantate mașini grandioase, unele atîngînd capacitatea a cel puțin patru turbine de la Porțile de Fier, se unduiau lanuri de grîu, iar floarea-soarelui își legăna discul galben. Am încercat să număr motoarele amplasate aici. Sînt douăsprezece mii de motoare electrice mari, care ar putea să pună în mișcare o flotă de mii de nave. La laminorul de benzi la cald, cel mai nou laminor de pe platformă, am văzut un motor de curent continuu de 7 500 kW. M-am întrebat: cîți oameni ar trebui să lucreze aici pentru a face față unor instalații atât de complexe? Numărul lor, desigur, este mult redus față de ce-mi închipuiam, deoarece aici sînt peste treizeci de mii de aparate de măsură și control diferite, care ajută omul și asigură comanda automată a agregatelor.

Am ținut să vizitez cele zece mașini cibernetice ale combinatului. Ele urmăresc și controlează procesul de producție la convertizoare, la laminoare, la halele energetice. Aceste calculatoare gîndesc cu o uimitoare repeziciune procesele, analizează încă din cuptor compoziția metalului, prescriu dozele de aliaje, temperatura, fluxul de oxigen. Viteza cu care sînt asimilate pe platforma siderurgică noile cuceriri ale tehnicii este de-a dreptul impresionantă. De pildă, despre ignitroni și tiristori (bazați pe principiul semiconductorilor) abia se vorbea în universități cu cîțiva ani în urmă. Acum,

ei funcționează pe platforma siderurgică și sînt de mare folos. Am ținut să văd rezultatele muncii electronice, automatizate, la convertizoarele moderne și aici am admirat nu numai munca unor topitori, ci și munca de concepție a inginerului N. Craft, care a izbutit o performanță la aceste utilaje dînd, pe zi, peste patruzeci de șarje.

Oțelul românesc cunoaște numeroase mărci de valoare. Azi toate șantierele care construiesc nave folosesc numai oțel fabricat în țară. Transdubianul de la Giurgeni a fost, de asemenea, construit cu oțel românesc de granulație fină și trece drept unul din monumentele tehnice ale industriei socialiste. De un mare prestigiu se bucură locomotivele Diesel-electrice produse în cooperare la Reșița și Craiova, dar vechea bază a oțelului nostru, care împlinește 200 de ani de la întemeiere, a efectuat cu succes trecerea de la locomotivă la turbină, realizînd unul din cele mai dificile produse ale industriei moderne. Am stat de vorbă cu ăscutul maestru principal Nicolae Nicolae la Porțile de Fier. El a montat, cu echipele Energomontajului, patru din cele șase turbine, însumînd fiecare cîte douăsprezece mii de repere. Acest maestru destoinic mi-a vorbit despre perfecțiunea agregatelor fabricate în țară și despre mîndria de a monta, de-a lungul Carpaților, utilaje hidroenergetice care exprimă capacitatea creatoare a poporului nostru. El m-a îndemnat să privesc servomotoarele cu cursă lungă. Aceste servomotoare, semănînd cu gigantice pompe de bicicletă, acționează cea mai mare poartă din țară, poarta plană de o mie de tone instalată la capul intermediar al ecluzei. Un arbore de optsprezece metri lungime, turnat fără greș la Reșița, strunjit cu o precizie de microni, constituie una din performanțele mondiale ale tehnicii oțelului.

Aș putea să vorbesc mult despre vatra oțelului. Despre oamenii care lucrează în combinatele moderne profesînd cele mai noi meserii: electroniști, ciberneticieni, turbiniști etc. și unde tinerii se îndreaptă în număr tot mai mare, spre a participa la o competiție tehnico-științifică de largă anvergură. A înțelege și a trăi în lumea oțelului este, azi, nu numai un imperativ al civilizației, ci și un real mijloc de perfecționare a omului.

POEM

*Poemul cutezanță scris în noi
ne-ndeamnă fapte ce-au visat străbunii
neînfricați de vuietul furtunii,
purtînd cu cinste nume de eroi:
Mihail, Ștefan, Ion ori Mircea
zid acestui timp superb cu vise multe,
cînd codrii vin spre oameni să-i asculte
și să privească zări cum se deschid
prin timpul-nalt prin care împreună
urcăm spre albe primăveri.
Și Țara vede-n florile de meri
poemul vîrstei cum i-l dăm — cunună!*

TITUS VIJEU

COZIA-MINITEHNICUS '71

Au venit, din toate colțurile țării, 200 de copii, băieți și fete, mai cu seamă de la sate, toți îndrăgostiți de tehnică, mici creatori azi, muncitori de înaltă calificare, ingineri și tehnicieni mâine. S-au întâlnit în minunatul peisaj al Coziei, în tabăra «Minitehnicus», Elena Maria Achim din Sibiu (premiată la concursul de anul trecut și anul acesta), Maria Oprea, Florica Filimon și Ioan Panea din Alparen-Bihor (creatori de radiouri, amplificatoare, premii cu medalia de aur anul acesta) Crinu Mărgescu, Nicoreta Lăzărescu și Nicolae Olteanu din Birzești-Argeș și... Dar lista este prea lungă.

Au schimbat idei, au câștigat experiență, s-au plimbat împreună la Bistrița, Horezu, au vizitat hidrocentrale de pe Lotru, s-au întrecut în meciuri

de fotbal, volei și tenis de masă, au cîntat și au rîs împreună.

Revista a fost prezentă în mijlocul lor. Încă din primele zile, 38 de minitehnicieni din tabără s-au pregătit pentru cele două concursuri cu premii organizate de «Cutezători», unul pe tema «Frumusețile patriei», celălalt numit «Unul din doi» pe tema «Inventatori și descoperitori români». Emoții, juriu sever, urale, aplauze, întrebări de baraj și iar aplauze și urale. În fine, cîștigătorii:

La concursul «Frumusețile patriei»: Premiul I, Cristian Delcea, din Roznov, județul Neamț, un aparat foto «Smena» Premiul II, Dumitru Tucu, comuna Slasoma, județul Mehedinți, un aparat foto «Certina», Premiul III, Constantin Calotă, comuna Țicleni, județul Gorj, o geantă de sport.

La concursul «Inventatori și descoperitori români», premiul, un aparat de radio cu tranzistoare «Mamaia», a fost cîștigat de Mircea Ionescu din București, Școala generală nr. 188, clasa a VII-a.

Unul din momentele cele mai impresionante înaintea despărțirii: focul de tabără. De fapt, două focuri, unul pe malul Oltului, celălalt chiar în mijlocul apei, pe o insuliță de piatră, clădită de pionieri. Veselie și joc în jurul focului de tabără, apoi tradiționalul cîntec «La revedere, tabără dragă!» (Aici ochii se umezesc.) Dar nu fiți triști, dragi minitehnicieni. Ne vom întâlni din nou la anul și vom petrece iar clipe fericite în tabăra «Minitehnicus '72». Oriunde va fi ea, n-are importanță. Să fim alături, să fim prieteni, asta este esențial.

A. ALBU

Pictorița Letitia Linte, prezentă în tabără, a schițat portretele unor minitehnicieni. În ordine: 1. Florica Filimon (Alparen-Bihor). 2. Crinu Mărgescu. 3. Nicoreta Lăzărescu. 4. Nicușor Olteanu (Birzești-Argeș).

VARA

CETATEA CU semafor

și indicatoare, iar pionierii sînt puși să găsească soluțiile cele mai bune de dirijare a vehiculelor cit și a pietonilor. Diferitele exerciții îi pun pe participanți în situația de a se întrece în concursuri pe cit de distractive pe cit de utile. Alături de pionieri, ca principal profesor și examinator se află tot timpul un specialist, locotenentul major Ștefan Marin de la Direcția Inspectoratului General al Milităriei Capitalei. Dar, ca să știți mai bine ce face o patrulă de circulație, vă redau conștientizarea pe care am purtat-o cu pioniera Ecaterina Anghel din comuna Sîngăreni, județul Mehedinți.

— S-ar părea că într-o comună nu este chiar atît de necesară o patrulă de circulație...

— Vă înșelați. Școala noastră este așezată la o intersecție de drumuri pe unde trec multe mașini, camioane și căruțe. Necesitatea de a dirija circulația pietonilor este cu atît mai mare cu cit la noi în comună, învață copiii din șase sate vecine. Cei mici, din clasele I și II, cufundați adeseori în joaca lor, sînt foarte neatenți cînd trec drumul. De aceea, noi sîntem grijulii cu acești mici pietoni. Dimineața, înainte de începerea cursurilor și la amiază, la plecare, noi, cei din patrulă de pionieriști, dirijăm circulația și îi învățăm

În Tabăra CURAJOSILOR

— Stai pe loc! Nu înainta! Din foisor vocea se aude clară, hotărîtă.

— Bine, dar am acte, totul este în regulă, am încercat să explic.

— O să vedem, așteptați!

Drept să vă spun, nu prea mi-a convenit primirea. Mi s-a explicat însă, în termeni foarte politicoși, la punctul de pază grăniceresc al pionierilor, că aici nu-i o tabără oarecare, ci una în care și-au dat întâlnire copii dintre cei mai curajoși, sau... dornici să devină curajoși, că aici foarte apreciate sînt calități ca vigilența, disciplina, forța și... veselie. Și cum eram pe cale să aflu toate «secretele» încă de la intrare, am cerut permisiunea, ca fiind de la revista «Cutezători», să le vizitez tabăra intitulată «Prietenii grănicerilor» situată aici, pe malul mării.

După unele formalități, iată-mă și în mijlocul copiilor. Sînt veniți din cele mai diferite colțuri ale țării, din județele si-

tuatate în apropierea granițelor. Activitatea lor din cadrul cercurilor de «Prietenii ai grănicerilor», i-a adus acum în vacanță, laolaltă. Unii dintre ei, în anumite împrejurări, au fost de un real folos grănicerilor în depistarea unor infractori. De aceea, pe piept le strălucește, ca o mărturie a curajului și devotamentului lor, insigna de «Prietenii ai grănicerilor».

În afară de plajă, de jocuri de îndemînare și perspicacitate, de întreceri sportive, deopotrivă de captivante sînt discuțiile «profesionale». Cîte nu se pot spune despre dresarea ciînilor și folosirea lor, despre depistarea urmelor ascunse sau despre regulile regimului de frontieră.

Zilele au trecut neabătut de repede, dar au rămas încărcate de amintiri frumoase, de lucruri și locuri noi văzute și îndrăgite, de prietenii durabile.

E. MĂNESCU

PIONIEREASCA

să treacă drumul, să cunoască indica-
toarele.

— Numai pe cei mici îi învățați?

— Dirijăm în general circulația pietoni-
lor și le atragem uneori atenția și celor
mai vîrstnici, cînd au abateri. Să știți
că ei nu se supără...

— Există un cod complicat al circulației
cu indicatoare pentru circulația bicicle-
telor, a căruțelor, a mașinilor, îl cunoa-
șteți?

La acest punct al convorbirii, intervine
lt. maj. Ștefan Marin.

— Vă asigur că patruzele alcătuite din
pionieri, atît în orașele mari, cît și la
orașele și sate sînt bune cunoscătoare ale
regulilor de circulație. Copiii aceștia ne
sînt nouă, celor de la circulație, de un
real ajutor. Statisticile ne-au arătat că
și datorită școlarilor agenți de circulație,
numărul accidentelor a scăzut.

Dialogului nostru i se adaugă cele
spuse de Ion Tîrnoveanu, venit în tabără
de la o școală din Dej. Ion vrea să se facă
șofer și susține că nu poate exista un
început mai bun în meserie decît învățarea
temeinică a regulilor de circulație. De
aceeași părere sînt și reprezentanții celor
opt sectoare ale Capitalei care se stră-
duiesc aici, la Bran, să învețe cît mai
multe în această problemă dat fiind că ei
trăiesc într-un centru aglomerat, cu o
circulație foarte intensă.

O tabără pionierească: aer, munte,
jocuri, excursii, prietenii noi, dar și altele
și altele învățăminte.

E. VLAD

LA CULES DE STRUGURI

CÎNTEC DE AUGUST

*Mă scald în razele lui August
Cu chip înmiresmat de vise,
Cu gînd curat ca pomu-n floare...
O, August calea mi-o deschide!*

*În roșii falduri de cravată,
Văd inimi fulgerînd căldură
Și, în ritmarea cadențată,
Văd răsărind cărarea pură.*

*Zvîcniri de piepturi avîntate
Prin orizonturi fumegînde,
Deschis-au zare de dreptate
Și-au fermecat ecouri blînde...*

*Mă scald în razele de soare
Cu chip înmiresmat de vise,
Topeșc în armonii petale
Căci August calea mi-o deschide.*

LUCIA ARHIP cl. a VII-a,
Frumușica, jud. Botoșani

Țărmul soarelui-NĂVODARI

Ca în fiecare vară, Cetatea Soarelui de la Năvodari — cum este supranumită tabăra de pionieri și școlari din acest punct al litoralului — a răsunat din nou de glasurile vesele ale copiilor veniți să-și petreacă vacanța la mare.

Printre miile de copii care s-au bucurat de valurile răcoroase ale mării, de nisipul fierbinte și de soarele care i-a însoțit tot timpul în jocurile lor, s-au aflat în tabăra internațională, alături de copii români, și 300 de copii sosiți din numeroase țări ale Europei, din R.P. Mongolă și din Cuba.

Timp de 15 zile, plaja de la Năvodari a devenit o plajă a prieteniei unde copiii români, împreună cu copiii oaspeți au legat prietenii, au petrecut zile de neuitat.

«Vesellie pe plaja noastră», concursurile de construcții în nisip, «De vorbă cu prietenii noștri», «Grotă leilor de mare», întrecerile de natație «Delfin», jocuri sportive, vizite cu autocarele de-a lungul litoralului — iată doar cîteva din nenumăratele acțiuni care au făcut ca pionierii ce și-au petrecut vacanța în tabăra internațională de la Năvodari să plece cu amintiri de neuitat.

E. ROSCA

Jurnal de tabără: BUDA-ARGEȘ

O comandă scurtă... un răpăit de tobe... sunetul goarnelor... și inima îmi e cuprinsă de aceeași veșnică și minunată emoție pe care o încerc ori de câte ori asist la ridicarea drapelului scump al patriei. Nu eram decât de câteva ore împreună — timp suficient pentru a fi explorat fiecare colț al «imperului» pe care aveam să-l stăpânim pe malul Argeșului — și festivitatea de deschidere a taberei de pionieri de la Buda — Argeș venea să înscrie primul punct în programul unei zile ce avea să-mi

pară desprinsă dintr-o carte de poezii.

Ar trebui, poate, să mă opresc puțin în descrierea formidabilelor noastre dormitoare-cabană («plantate» în mijlocul unei păduri aproape demnă de o expediție științifică) ce reușesc să îmbine de minune eleganța cu cel mai deplin confort. Dar ar însemna să întârzi a vorbi despre plaja și «partidele» de înot ce, bineînțeles, constituie deliciul fiecărei dimineți. Dacă am să mai amintesc că sînt imediat urmate de o binemeritată și consistentă... cură de fortificare, sper că voi furniza toate datele pentru a fi crezut pe cuvînt.

După masă (și mai ales după un somn pregătit cu minuțiozitate de entuziasmul unei dimineți pline) noi, băieții, ne-am reîntîlnit, ca invitați de data asta, pentru a asista la un micro-spectacol prezentat de colegele noastre. Nu pot să nu recunosc că a fost foarte frumos, dar, oricum, față de ce-a pregătit grupa noastră...

Seara am aprins primul foc de tabără. Am descoperit un loc pară special amenajat pe malul apei și pînă tîrziu văzduhul a răsunat de cîntecele și dansurile noastre.

R.F.

Entuziaștii de la HOMOROD

Veseli, plini de entuziasm, la Homorod au sosit peste 400 de copii, cu toții membri ai activelor pionierești din unitățile școlilor respective. Veniți în tabără pentru odihnă și instruire (activitatea lor are un pronunțat caracter de autoconducere) pionierii și-au alcătuit un program dintre cele mai interesante, au propus acțiuni, discuții antrenante. Așa, de pildă, aproape zilnic are loc «sfatul președinților». Și, printre subiectele cele mai dezbătute se află, desigur, proiectul de Statut al unităților și detașamentelor de pionieri. Propunerile, sugestiile sînt numeroase, iar cele considerate mai interesante sînt reținute în vederea Conferințelor județene, secțiunile pentru copii, care vor avea loc în luna septembrie.

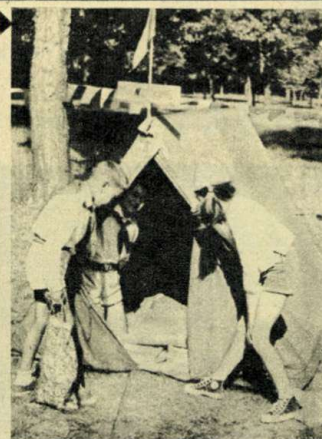
Pioniera Carmen Dangu, de pildă, de la Liceul nr. 1, Municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, s-a gîndit că ar fi mai potrivit ca sărbătoarea legată de Ziua pionierilor, să aibă loc la data de 30 aprilie, atunci cînd au luat ființă primele detașamente de pionieri. Și Carmen Trist, de la Școala generală de 10 ani, din Gălățele, județul Cluj, a pus în discuție o problemă interesantă, care îi frămîntă mult pe colegii ei de școală: absolenții clasei a VIII-a n-ar putea să rămîină în organizație pînă la absolvirea școlii și să acționeze în cadrul unității?

Referitor la primirea în organizație

AL. MIHU

Dimineața, către pădurea în care s-a stabilit tabăra de zi a pionierilor din Tecuci, se adună veseli copii. Jocurile, sportul, activitățile de folos obșteșc le umplu zilele frumoase ale vacanței.

La Soveja, în tabăra organizată de Casa pionierilor din Iași, pionierii s-au simțit «ca la ei acasă».

BRANUL

LOCUL DE ÎNTÎLNIRE
al condeielor
PIONIEREȘTI

Branul, cu istoricul său castel, cu împrejurimile-i de negrăită frumusețe și cu pilda unor oameni primitivi și gospodari a găzduit în această vară tabăra națională de creație a Consiliului Național al Organizației Pionierilor. Pentru a patra oară în ultimii cinci ani, cei mai tineri și iscușiți ucenici ai picturii și scrisului, de pe tot cuprinsul țării, premiați și menționați la concursurile naționale și internaționale, și-au dat întîlnire pentru a se cunoaște, a se împrieteni și a găsi în fermecătorul cadru de natură, în vestigiile istorice și-n munca

harnică a oamenilor din ținutul Brașovului izvoare vii de inspirație. Alături de clipele de neuitat ale vieții din tabără, cu tradiționalele focuri scînteietoare, carnavaluri, excursii, competiții sportive, jocuri de orientare turistică ei au avut prilejul să-și cultive și înclinațiile lor artistice.

I-am regăsit la Bran pe mulți dintre premiații fazei republicane a concursului de literatură — ediția 1971, din rîndurile cărora vor răsări, poate, nume de rezonanță ale literaturii de mîine.

Întîlnirile dintre reprezentanții di-

feritelor regiuni ale țării în cadrul unor cînacluri de lucru au prilejuit un valoros schimb de experiență, dezbateri pasionante. Bogata activitate a pionierilor-scriitori s-a concretizat într-un concurs de creație, urmat de un festival literar unde s-au citit lucrările premiate, și s-au decernat diplome. Cele mai izbutite creații în versuri și proză au fost consemnate cu sprijinul colegilor pictori într-o expoziție intitulată «Branul în pictură și poezie» și, într-un original album literar, au fost prezentate la stația locală de radio. Lucrările au fost reținute pentru o apropiată emisiune a televiziunii.

Cele două săptămîni petrecute la Bran vor însemna pentru cei mai tineri autori ai țării o treaptă spre împlinire, corola unui gînd de dragoste și recunoștință închinat patriei și partidului.

T. OPRIS

ROMÂNIE

România,
singură permanentă și supremă
statornicie,
de ce oare «Coloana infinitului»
— exponent al zilei-lumină —
exprimă atîta pace și optimism?

De ce oare-mi plac diminețile tale
răsărind din glia-ți roșie, liberă,
minunată România?

De ce oare rădăcina vieții
e aplecată spre forța vitală
a erelor pline de tine, Partid,
spre oamenii tăi unici și
neasemuiți?

Pentru că ești țara mea, Românie!

VIVI ANGHEL
Pătroaia-Deal, Dîmbovită

O carte cu un titlu care reține: «Aveam 18 ani». O poveste simțică și emoționantă despre o tânără comunistă condamnată la moarte care reușește să se salveze. Acțiunea se petrece în timpul dictaturii antonescilor. Zile și nopți de-a rândul, teptind să fie dusă în fața tronului de execuție, fata trăiește spaima și în același timp ideea că va fi salvată de varășii de-afară. Discreția și autenticitatea cu care sînt consemnate evenimentele, înalta tensiune emotivă care să păsească pe tot parcursul cărții, sugerează cititorului de la primele pagini. Secvență cu secvență, se succed prin fața noastră întîmplări adevărate, și se prezintă destinul unor oameni de o mare rumușetă morală și de extraordinară tărie de caracter, oameni care-ți devin apropiați, îți îndrăgești și cu care ai dori să e asemeni.

— **Cum s-a născut această carte?**
— Nu sînt scriitoare. N-am avut niciodată de gînd să scriu. Păs-

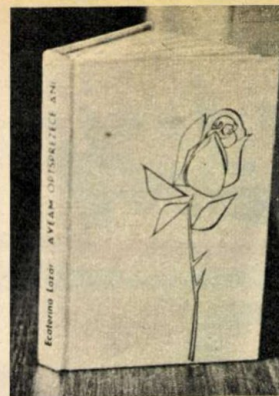
tram în mine puternice impresii ale unor fapte trăite odinioară, imaginea unor oameni pe care n-am putut și nu pot să-i uit niciodată. Și așa, într-o bună zi, am simțit nevoia să povestesc și altora despre ei, despre acești oameni extraordinari — comuniștii — și despre felul cum eu însumi am dobîndit acest înalt titlu. Am lăsat faptele să vorbească și am căutat ca nici un cuvînt să nu fie de prisos. N-a fost ușor. Scriind, reîträiam unele întîmplări cu o intensitate chinuitoare.

— **Ați fost numai cu puțin mai în vîrstă decît cititorii noștri cînd ați învățat pe viu ce înseamnă cutezanța. Ce semnificație acordați acestei însușiri?**

— Cutezanța am învățat-o de la comuniști. În carte am povestit despre Nea Tudor, despre Anica, despre Iulian, despre Simion. Întîlnirea cu ei a fost hotărîtoare în viața mea. Mie, fata mereu umilă, care cunoscusem o copilărie fără bucurii, acești oameni mi-au redat sentimentul demnității. Ei mi-au dăruit dragostea și căldura de care fusesem lipsită, m-au făcut să înțeleg care sînt cauzele orînduirii strimbe în care trăiam și drumul pe care trebuie să merg. Erau niște muncitori simpli care

VĂ RECOMANDĂM ROMANUL «AVEAM 18 ANI» de ECATERINA LAZĂR

ASTFEL DE OAMENI SÎNT COMUNIȘTII

cunoșteau apăsarea grea a exploatarei dar care găseau timp și pe resurse suflătești să-i ajute și pe alții, găseau timp să citească și să învețe să lupte. Erau comuniști. De altfel, în carte, am povestit cu de-amănuntul în ce situație limită m-am întîlnit cu acești oameni și mina pe care ei mi-au întins-o. Știau multe, și îmi plăcea să ascult și să învăț de la ei. Cînt despre solidaritatea și capacitatea de luptă a comuniștilor aveam să aflu foarte repede. Nimic nu-i putea înfrînge pe acești oameni care se dăruiseră cauzei cu toată generozitatea, fiind conștienți că

dacă vor fi prinși vor plăti cu viața. Ei visau la o viață liberă, fără exploatare; era un vis cutezător pe care partidul comuniștilor l-a îndeplinit apoi cu consecvență. De la acești oameni am învățat eu, tînăra, dirzenia, curajul de a lupta și a rezista. De fapt lor le datorez viața.

— **Sînt momente, în carte, de solidaritate umană care impresionează la maximum.**

— Da, este vorba de solidaritatea și unitatea care au dat de totdeauna tării partidului nostru, care s-au manifestat odinioară în anii grei de luptă și apoi în uriașa

muncă de construcție a unei societăți noi, societatea socialistă.

— **Ce părere aveți despre generația tînăra, despre cei de vîrstă cutezătorilor?**

— În primul rînd îi iubesc. Știu că ei își petrec acum vacanța jucîndu-se, dar și dînd o mîna de ajutor acolo unde li se cere. Știu că ei se vor prezenta la școală, încă înainte de începerea anului, ca s-o facă mai frumoasă, să îngrijească grădina școlii, să amenajeze terenul de sport, să repare materialul didactic. Știu că în general sînt copii foarte buni. De aceea, aș vrea să le amintesc cuvintele rostite nu de mult de secretarul general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu: «Este necesar să punem un mai mare accent pe cunoașterea de către tineret a trecutului de luptă al partidului și poporului. Să prezentăm permanent stările de lucruri din trecut, să reamintim cum a trăit clasa muncitoare, tineretul în trecut, pentru că numai așa tinerii vor putea să înțeleagă mai bine realizările de astăzi, condițiile pe care le au.»

— **Ce alt îndemn mai frumos, mai nobil, mai strălucitor se poate da tinerii generații?**

B. CARAGIALE

POVESTIRE SCRISĂ DE UN CITITOR

Mi-a plăcut totdeauna să ascult povești ori întîmplări pline de mister. Și nimeni nu se pricepe să le spună mai bine decît moș Ion Chioru. Dar poate că nu știți cine-i moș Ion Chioru?

E un munte de om. Înalt, voinic, roșu la față și cu părul cărunt. În locul unde ar fi trebuit să se aștepte ochiul drept, are o bucată de pînă neagră.

Într-o după-amiază, eu cu fratele meu Valeriu, dintr-a treia, cu Fane și încă vreo trei băieți ne-am dus la moș Ion să ne povestească amintiri din război.

Abia ne așezasem în jurul lui și așteptam nerăbdători să înceapă cînd fratele meu Valeriu, gură-spertă cum e, zice:

— Moș loane, dar matale de ce ești chior?

Cred c-am înghețat. I-am dat una zdravănă peste gură lui Valeriu, dar îmi simteam mina ca de lemn.

Moș Ion se făcu palid la față, iar ochiul i se învălui într-o apă tulbure...

— Eh, asta e! a zis după un timp. Știți că lumea mă strigă Ion Chioru... Da' pe mine mă cheamă Robu... Ion Robu. Cu ochiul meu e o poveste lungă. Am să v-o spun eu altă dată.

Rostea cuvintele nefiresc de greu. Tăcu. Scoase din buzunar două țigări «Mărășești», le sfărîmă și-și răsuci din ziar una groasă cît degetul.

— Știi, moș loane, am încercat timid, soarele e abia la chindie și... dacă ai vrea matale...

— Spune, moș loane! se rugă și Fane.

Vorbele începură să curgă obișnuit, fiecare la locul ei:

— Eu carte nu prea știu, că prin tineretea mea erau vremuri tare amestecate și oamenii n-aveau grija cărții. Eram cît ăsta mic, a lui Iftimie, cînd popa m-a bătut cu cirja de mi-a rupt o coastă. Că la el acasă învățam. Și m-a bătut fiindcă aflase că frate-meu Gheorghe, ceferistul, ăl de-a murit la ocnă, a îndemnat sătenii să pună foc la conacul boierului Iacob, pe vremea răscoalei de la Flămînzii...

Pînă la armată am pascut oile pe la cei avuți. În armată, iar am mîncat bătaie, că se știa și-acolo de fratele meu, cică ar fi fost «un individ periculos»... După armată am lucrat ca hamal în gara Iașilor, apoi am intrat la atelierile Nicolinei. Multe lucruri am învățat acolo, dar și multe am pătimit de pe urma acelei învățături. Mi-aduc aminte că, odată, au venit la mine (stăteam cu chirie la o femeie bătrînă în Tătărași) au venit, zic, vreo patru vlăjgani care m-au bătut măr. Spuneau că fac agitație, că-i îndemn la nesupunere pe muncitori, la grevă.

Am stat trei ani la Jilava, o închisoare din care nu credeam să mai scap. Cînd am ieșit, m-am însurat într-un sat, lîngă Ploiești. Da' parcă era un făcut; nu puteam

sta locului. Parcă mă ardea ceva pe dinăuntru și iar am început să mă bag unde se făcea o nedreptate.

Am fost arestat din nou.

La proces din «individ periculos», «comunist», «instigator» nu mă mai scoteau. Și, auzi! Mă făceau «trădător de patrie!»

Moș Ion zîmbi mirat amintirii și-și meșteri o nouă țigară.

— M-au dus la Doftana: he, he! Jilava fusese floare la ureche...

Dar ce m-a minunat grozav a fost că am întîlnit acolo oameni care mă cunoșteau, măcar că eu nu-i văzusem niciodată. Că, a doua zi chiar, în timpul «plimbării de seară» în curtea închisorii, unu' din spate îmi spune:

— Te cheamă Robu? Am auzit de tine! Ești om de nădejde. Eu sînt Zăiceanu, de la Grivița. Nu știu de mă cunoști. La noapte am să-ți transmit ceva. Să mă ascuți că...

Șoapta s-a întrerupt. Din urmă a venit Romașcan, gardianul cel mai negru la suflăt din cîți mi-a fost dat să cunosc, și l-a lovit cu vîna de cauciuc, întîi pe Zăiceanu, apoi pe mine.

Asta a fost începutul. Nu era zi în care Romașcan să nu găsească o pricină pentru a ne bate.

Seara mi s-a transmis un scurt mesaj: «Robule, ai fost printre frunțașii grevei petrolștilor. Îți va fi greu. Fii dîrz! Și aici, noi trebuie să fim prezenți în istorie. Pe mine!»

Auzi, ce vorbe, că eu n-am avut niciodată de-a face cu istoria, iar Zăiceanu zicea...

De-atunci am început o altfel de școală decît aceea de la care ne-a alungat popa.

Odată, tovarășii de celulă au primit o «foiță» și lecția a început. Priveam mișcarea umbrelor prin gaura cheii și ascultam zgomotul pașilor lui Romașcan, căci tocmai el se nimerise în ziua aceea. După ce treceau pașii lui, discuția reînțepea. Ascultam și eu și mai ziceam o vorbă, două dacă mă pricepeam.

Și, tot așa, am uitat de sarcina ce mi se dase.

Cînd mi-am reamintit și-am pus ochiul la gaura cheii, am simțit în cap o durere care m-a amuțit. Apoi nu mai știu ce s-a întîmplat, că m-am trezit la un spital militar din Ploiești.

Ochiul drept nu-l mai aveam. Iuda de Romașcan se descălțase și venise tiptil pînă la ușa noastră ca să asculte. Pe gaura cheii vîrșe un creion și cînd m-a simțit privind, mi-a repezit creionul în ochi...

Asta e, măcar că nu-i cine știe ce... În '41 am scăpat din închisoare și m-am reîntors la Iași să-mi caut familia.

Asta-i tot.

Moș Ion se ridică, aprinzîndu-și o nouă țigară.

Plecă. Am rămas tăcuți, urmărindu-l uimiți și neîncrezători. Seara i-am spus tatei cele auzite și el mi le-a confirmat. A mai adăugat că moș Ion Chioru e membru de partid din 1932.

Acesta este nea Ion Chioru.

De ce v-am spus toate astea? Pentru că în iunie împlinesc paisprezece ani și voi deveni utecist.

Dacă la primirea în U.T.C. voi fi întrebat ce înseamnă a fi comunist, voi ști să răspund: «A fi comunist înseamnă a fi prezent în istorie!»

IFTIMIE COSTACHE, cl. a VII-a A
Școala generală Zlătunoaia, jud. Botoșani

Pagina Feteilor

Sonia Cristea, Viziru, Brăila. «Vreau să trimit câteva sugestii, pentru piesele care aş dori să fie puse în scenă la teatrul «Ion Creangă». Vrei să-mi dai adresa?» Imediat, Sonia! Teatrul Ion Creangă, str. Pictor Verona nr. 15, Bucureşti. În acelaşi timp, te rog să ne transmiţi sugestiile şi la redacţie. Ne interesează pentru cititorii noştri.

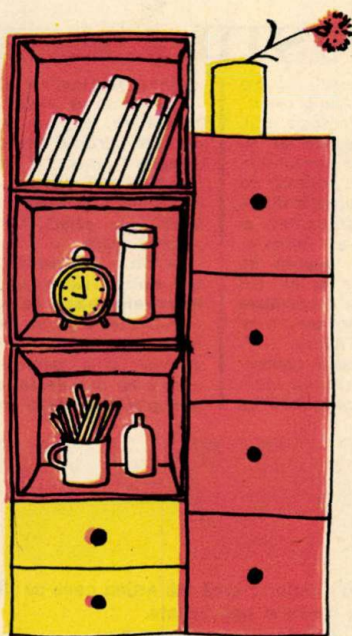
Mirela C., Tulcea: «...Olguţo, te întreb: mai poate să-mi fie o prietenă adevărată aceea care nu-mi dă decît sfaturi copilăreşti?» Da! Eu cred că da! Şi spun aceasta fiindcă, din scrisoarea ta, văd că sînteţi «prietene de cîţiva ani». Ori, să pui o camaraderie sub semnul întrebării numai din cauză că prietena îţi dă sfaturi copilăreşti mi se pare exagerat. Fiind încă un copil, este firesc să-ţi dea asemenea sfaturi. Dragă Mariana, după cum pui problema în scrisoare s-ar părea că trebuie să ne alegem prietenii numai din rîndul celor cu experienţă, care ne-ar putea da sfaturile cele mai înţelepte. Doar uneori, se întîmplă să străbaţi împreună cu un prieten un drum şi tot împreună să cîştigi experienţă.

Cred că o judeci prea aspru pe prietena ta. Meditează încă...

Marcela Zamfir, Moineşti. Ce-aş putea să-ţi răspund la întrebarea ta, altceva decît că pentru a învăţa patinajul trebuie să aştepţi sosirea iernii!

Maria Budeanu. Înscrierile candidaţilor la liceele de specialitate se fac între 15—28 august. Liceele vor afişa numărul locurilor scoase în concurs. Liceul de specialitate chimie, despre care ne întrebă, se află în municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, str. Chimiştilor nr. 60. Telefon 19.22. Pentru orice informaţie adresează-te urgent scolii.

OLGUTA

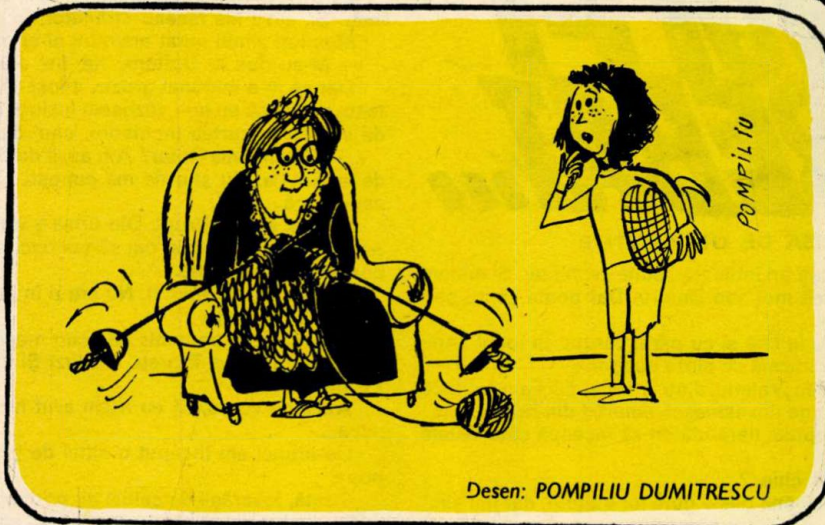

Din cutii de pantofi

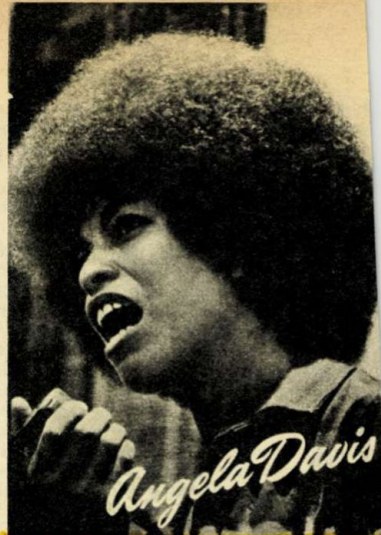
Pentru începerea şcolii, pregătiţi-vă citeva locuri unde vă puteţi păstra creioane, batiste, culori, carnete şi tot felul de lucruri care le vreţi la îndemînă.

Cutiile de pantofi, care de obicei se aruncă, vă pot fi de folos pentru întocmirea unor mini-rafturi. Aşezaţi cutiile una pe deasupra celeilalte, cu partea deschisă în afară aşa cum se vede în desenul alăturat. Cutiile cu capac pot forma un corp imaginind sertare care însă se deschid prin ridicarea capacului. Acoperiţi micul dulap cu un strat de vopsea «Duco» în culori vesele: roşu, verde, galben.

Dacă aveţi spaţiu puţin şi cutii ceva mai mici, vă recomandăm cel de al doilea model, care prin aplicaţiile din hirtie colorată şi poleială devine o construcţie nu numai utilă dar şi frumoasă.

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

În urmă cu aproape un an, presa aducea la cunoştinţă opiniei publice mondiale că, la 14 octombrie 1970, agenţii F.B.I.-ului au arestat, în timp ce se afla într-un motel din New York, pe cunoscuta militantă pentru drepturile civile ale populaţiei de culoare din S.U.A. — Angela Davis.

Fără să poată aduce vreo dovadă, autorităţile poliţieneşti îi aduceau falsa acuzaţie de a fi fost complice într-un incident petrecut la 7 august 1970 la judecătoria din San Rafael.

Născută în 1944, într-o familie de negri din statul Alabama, încă din copilărie, Angela Davis a văzut toate nedreptăţile la care era supusă populaţia de culoare.

Dotată cu o deosebită inteligenţă şi putere de muncă ea a absolvit studiile universitare de filozofie şi sociologie cu calificative excepţionale. La căldura-sele recomandări ale profesorilor săi, Angela Davis a obţinut, după terminarea studiilor, un post de profesoară la facultatea de filozofie a Universităţii din California. Erudiţia cu care îşi ţinea lecţiile în faţa studenţilor făcea ca ele să se bucure de o mare apreciere. Dar numai după un an de la numirea ei ca profesoară, ea a fost scoasă din post pentru apartenenţa la Partidul Comunist din S.U.A. pentru faptul că s-a afirmat ca o militantă activă împotriva războiului din Vietnam precum şi pentru lupta ei neînfărcată împotriva discriminărilor rasiale şi a injustiţiilor sociale. Şi, nu peste mult timp, ea a fost arestată.

De atunci şi pînă acum, avocaţii apărării au cerut în nenumărate rânduri punerea Angelei Davis în libertate arătînd că acuzaţiile formulate nu sînt dovedite. Un grup de reputaţi profesori de drept din 11 colegii americane au anunţat că vor sprijini echipa de apărători ai Angelei Davis. Alături de ei, muncitori, studenţi, profesori, fermieri, oameni de toate opiniile din S.U.A. precum şi opinia publică progresistă din întreaga lume se pronunţă cu fermitate în apărarea tinerei militante, a cărei viaţă se află în pericol.

«Libertate Angelei Davis» sînt cuvintele scrise cu litere mari pe pancartele cu care mii de americani cîştigă participă la demonstraţiile de protest împotriva celor care atentează la libertate.

Pentru flori

Dacă lipsiţi cîţva timp de acasă şi vreţi ca florile din ghivece să nu sufere din lipsă de apă, confecţionaţi următorul dispozitiv foarte simplu: o sticlă plină cu apă, închisă cu o plută în care am făcut o gaură. Prin pluta găurită, se trece un fir şi sticla se cufundă cu gura în jos în pămîntul din ghiveci. Apa va curge picătură cu picătură, dînd plantei umezeala necesară.

Bun gust

Rochiile rămase mici pot fi din nou purtate dobîndind prin combinaţie o notă nouă de originalitate. Modelele alăturate vă oferă câteva sugestii. O adăugire la tiv, dintr-un material — din care ne facem poate şi o vestă! — sau combinaţiile uni cu materiale în dungi sau din culori potrivite, sînt doar cîteva posibilităţi. Cercetaţi ce aveţi în dulap şi cu ajutorul fanteziei şi al sugestiilor noastre veţi găsi combinaţii frumoase şi de bun gust.

BUNA PURTARE ÎN CINCI PUNCTE

Politeţea nu înseamnă o manifestare exterioară convenţională, ea este reprezentativă pentru caracterul individului, pentru gradul său de civilizaţie. Cele cinci puncte ale bunei cuviinţe sînt astăzi alcătuite din problema respectării timpului, a timpului nostru şi a celor din jur.

Nu uita că pălvrăgeala înghite timpul tău şi al interlocutorului. Învăţă să te exprimi clar, în puţine cuvinte.

Cînd te duci să iei cu împrumut o carte sau un caiet, de la prietenul tău, nu te întinde la vorbă despre cîte în lună şi în stele.

Părinţii te-au trimis să cumperi ceva de la Alimentara din colţ, nu-ţi pierde vremea pe stradă.

Te-ai aşezat la masa ta de lucru ca să desenezi sau să meştereşti ceva. Învăţă să-ţi chibzuieşti astfel timpul încît să nu te intrerupi mereu din lucru.

Părinţii au de lucru, timpul lor este scotit. Tu li poţi ajuta la diverse treburi ale gospodăriei. Nu-i încălca cu ceea ce poţi rezolva singur.

CUTEZĂTORII
SERVICE!

DORESC SĂ
ORESPONDEZE

ARGENTINA RADU (13 ani), satul Negrești, comuna Dobreni, județul Neamț; **ANGELA PUȘCĂ** (11 ani), **OLGA BOTEZATU** (13 ani), Satu Nou, Panciu, județul Vrancea; **DĂNUȚ SORIN CĂLIN**, Galați, str. Păunului nr. 11; **NUȘA NELA CONSTANTIN** (12 ani), Tg. Ocna, str. Poet Ioan Grămadă nr. 12, județul Bacău; **GHEORGHE N. DIN**, satul Bișești, comuna Uda de Jos, județul Argeș.

MULTILATERALI

DANIEL RĂCHITAN, clasa a VI-a, Sibiu, cartierul Hipodrom, bl. 20, sc. 3, ap. 53, et. 3: colecționează ilustrate, fotografii cu artiști, timbre, servetele de masă și bani vechi; **VASILE BENCHIS** Beiuș, str. Cezar Bolliac nr. 8 ap. 1, județul Bihor: colecționează ilustrate, fotografii cu artiști și timbre.

ANCA ÎN ALERTĂ

ANCA ELENA LEU, clasa a VI-a București 4, str. Liviu Rebreanu nr. 12, bl. A-3, sc. 2 et. 3, ap. 22. Cine-o va ajuta la completarea insectarului, va primi în schimb insectelor, ilustrate și servetele de masă.

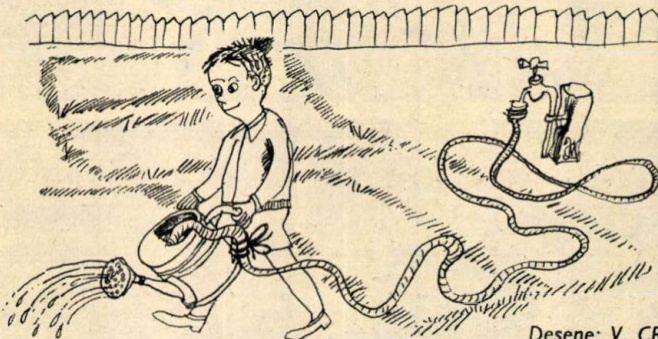
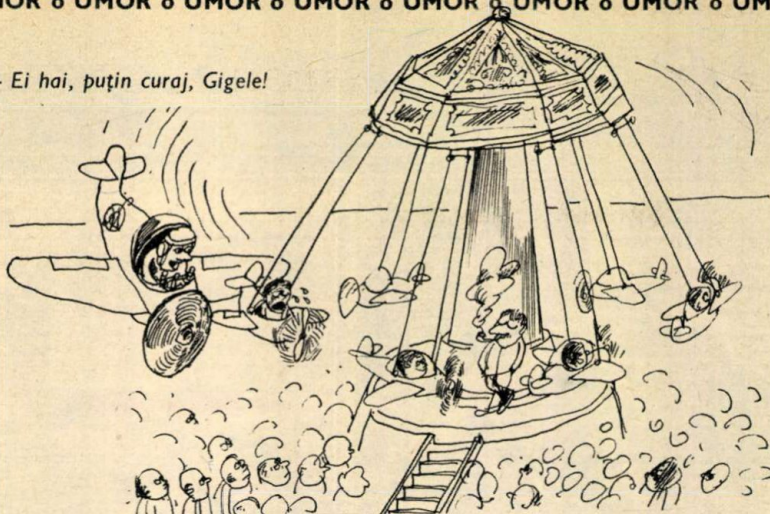
RADIOAMATORI

EMIL DUMITRESCU, Tulcea, str. Păcii nr. 109: oferă doi tranzistori nemarcați în schimbul a doi tranzistori marcați de tip OC 45, OC 72, doi tranzistori tip EFT 307, EFT 321 în schimbul a o pereche de căști telefonice și o diodă semiconductoare.

* SFINX *

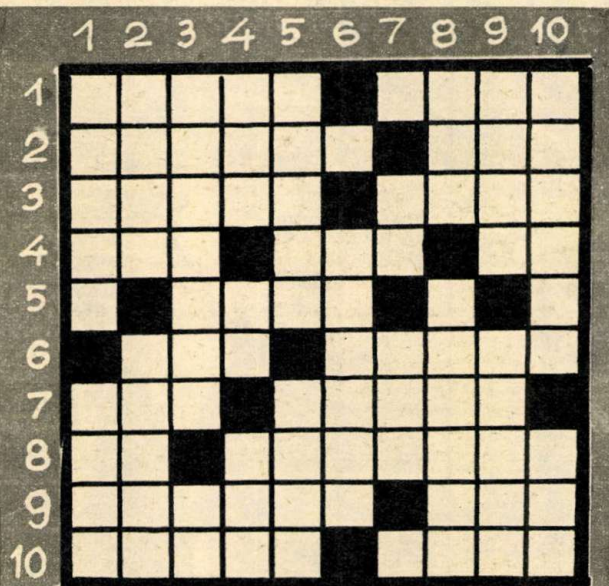
o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o

- Ei hai, puțin curaj, Gigele!

Desene: V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o UMOR o

CU VOIE BUNĂ

ORIZONTAL: 1. A se distra — Poet român, autorul volumului «Orele cîntecului cu copiii satului». 2. Mijlocul de-a vorbi fără cuvinte — Întreținerea minieră Oravița. 3. Deloc vesel, mai degrabă plictisitor — Personaj comic, îndrăgît de copiii de prețutindeni. 4. Ride din cînd în cînd — O cîncime din hoții lui Ali Baba — Uite! (Reg.) 5. Din nou. 6. Patria noastră — «Să ridem cu Stan și Bran» (pl.) 7. În capul «Puzei din tei» — De lemn pentru joaca copiilor. 8. Poate fi Ion, Gheorghe, Vasile etc. — La pămînt, precum cînepa mătușii Mărioara călcată de Nică a Petri. 9. «Aliată» — humorului — Lac (reg.) 10. Nici vesel nici trist (prep.)

— Cununa victoriei.
VERTICAL: 1. A se întrista — Lumea veselă a copiilor. 2. Se vede după față, cînd ești vesel — «Sfîrlează și Fofează». 3. «Profilat» pe ris și voie bună — Tetel. 4. Poreclit — Are! — Socotită «iarbă rea». 5. Te poate face să rizi din inimă — «Personaj»... cu gust! din povestea lui Creangă «Prostia omenească». 6. Personajul cel mai vesel din literatura pentru copii. 7. Cu sete! — Bună pentru straietele lui Gerilă. 8. Obicei păgîn — Joacă voinicească. 9. Pictor român, autorul tabloului «Horă la Aninoasa» — Mahalaua lui Ion Creangă. 10. Autorul fabulei «Greierul și furnica» — Păcălă în măsura cu banita.

I. ALEXANDRU

GHE
CI
TORI

Ce zboară fără aripi, ce
fuge fără picioare?

(noți. rlu)

Noaptea vin fără să fie
chemate iar ziua dispar
fără ca cineva să le fure.

(selele)

Repede, căluțule, cu
coada ta de cîneapă. Cu cît
mai repede fugea calul, cu
atît mai repede se scurta
coada sa.

(eje și lncu)

Dacă-l împărți în bucăți,
fiecare bucată seamănă cu
o lună nouă, dacă-l lași
întreg, reprezintă luna
plină.

(epenele)

agenda concurșurilor "ARHIVA DE AUR" Cutezătorii PENTRU ANUL 2000

Într-un cadru natural deosebit de atrăgător, la tabăra de pionieri de pe malul lacului Tei din București, a avut loc tragerea la sorți a fișei «Arhiva de aur» Cutezătorii «pentru anul 2000». Cei 150 de pionieri și școlari ai taberei au participat cu interes și pasiune la această operație care avea să desemneze câștigătorii concursului nostru.

Au extras fișele următorii elevi: Nicoleta Georgescu, Liceul C.A. Rosetti, Ileana Betea, Școala generală nr. 15, Vera Popa, Școala generală nr. 23 și Ștefan Cincă, Școala generală nr. 31, toți din București.

În «mină bună», cei de mai sus au extras fișele desemnînd astfel câștigătorii:

MARELE PREMIU, UN MAGNETOFON a fost obținut de DORINA UNGUREANU din comuna Goești, județul Dolj.

PREMIUL II, publicarea pe copertă a fotografiei în culori a concurentului a revenit elevei ANGELICA CIUREL din Turnu Severin, Școala generală nr. 6.

Dintre cei care au trimis fișa la redacție în prima zi stabilită a obținut premiul pentru activitate MARIANA PĂDURE din comuna Podul Corbului, județul Prahova.

Au mai fost acordate distincții speciale prin tragere la sorți concurenților din județele cu cel mai mare număr de răspunsuri:

Municipiul București: ION TOSCAN, Școala generală nr. 132; Suceava: EMILIAN STOICESCU, Școala generală nr. 2, Vatra Dornei; Timiș: SILVIA SERACIU, Buziaș; Bihor: MARCEL MOTȘ, Școala generală nr. 14; Oradea; Ilfov: PETRE DRĂGĂNUȚA, comuna Oinacu; Cluj: Cornelia Cîrcel, Școala generală nr. 1, Turda; Hunedoara: TITI BĂNĂSEANU, Școala generală nr. 9, Hunedoara; Prahova: GHEORGHE PUIU, comuna Vălcănești.

Cele 100 de mențiuni pentru cele mai bune propuneri pentru rubricile revistei, precum și pentru cea mai bună propunere adresată rubricii «Atelierul fan-teziei», vor fi anunțate ulterior.

* SFINX * SFINX *

ȘOIMII carpaților

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: ÎN TIMP CE URSUL PITIC ȘI PĂTRU, CHEMÎND CEI DOI ȘOIMI ÎN LUPȚĂ REUȘESC SĂ SCAPĂ DE SUB PAZA HITLERISTĂ, DEASUPRA PIETEI ORĂSELULUI SE ÎNALȚĂ O RACHETĂ CU TREI STELE ROȘII, SEMNAL AL DECLANȘĂRII ATACULUI GĂRZILOR MUNCITOREȘTI PENTRU OCUPAREA COMANDAMENTULUI INAMIC.

Scenariu : PETRE GHELMEZ

Desene: OFELIA DUMITRESCU

ÎN IUREȘUL LUPTEI GĂRZILE PATRIOTICE AJUNSESERĂ PE TREPTILE CLĂDIRII COMANDAMENTULUI, DAR HITLERIȘTII NU CEDAU UȘOR.

PĂRĂSIND TURNUL DE UNDE LOVISERĂ CU FOC PUTERNIC ÎN INAMIC, ȘOIMII CARPAȚILOR AU INTERVENIT DIRECT ÎN LUPȚĂ.

PAS CU PAS ERA CUCERITĂ CLĂDIREA ÎN CARE SE CUIBĂRISE COTROPITORUL.

FOCI CODRUT. ATACĂ DE DEASUPRA, FOCI

COBORÎND DE PE A COPERȘI, PRIN LUMINATOR, CODRUT A DESCHIS FOC NECRUȚĂTOR ASUPRA HITLERIȘTILOR.

PRINȘI LA ÎNCRUCIȘARE DE RAFALE, HITLERIȘTII N-AU MAI PUTUT REZISTA.

KAPUT! KAPUT!

NOROC TOVARĂSE MATEI! CA-NTOTDEAUNA ȘOIMII CARPAȚILOR AU SOSIT LA MOMENTUL POTRIVIT

— DEȘI ZBORUL LOR PÎNĂ AICI N-A FOST DE LOC UȘOR, TOVARĂSE COMANDANT PAVEL SĂ SPUNĂ ONIȘOR, SAU URSUL PITIC, SAU PĂTRU, SAU CODRUT...

DAR CODRUT LIPSEȘTE UNCHIULE MATEI, NU CUMVA ÎN TIMPUL LUPTEI...

Cutezători

Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjuncț: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca. Adresa redacției: București, Piața Științei nr. 1. Căsuța poștală 4132. Tel. 17 63 10. Redactor artistic: Vintilă Mihaescu; Tehnoredactor: Lucia Sicomăș.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORIILE POȘTALE ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

(VA URMA)

34

JOI, 26 AUGUST 1971
ANUL V (205)
16 pagini 1 leu

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

• Din acest număr:
• În „CONSTELAȚIA PIONIERIEI” *Județul Botoșani*
• OAMENII CÎMPIEI
• REALITĂȚI ALE SECOLULUI XX

23
AUGUST

1944

ROMANIA

1971

23
AUGUST

TRAIASCA 23 AUGUST - ZIUA ELIBERARII ROMANIEI DE SUB JUGUL FASCIST

ACTUALITĂȚI
«CUTEZĂTORII»

• Să contribuim, sub conducerea profesorilor noștri, la recondiționarea și îmbogățirea materialului didactic!

• Să facem cât mai plăcută prima zi de școală pentru cei mai mici colegi ai noștri!

(DIN CHEMAREA PIONIERILOR ȘCOLII GENERALE NR. 56, BUCUREȘTI)

«Conștienți de sarcinile importante ce stau în fața poporului nostru, condus de partid, noi, pionierii și școlarii Liceului nr. 15 din Cluj îmbrățișăm cu căldură chemarea adresată de către pionierii Școlii generale nr. 56 din București, pentru a urma cu perseverență exemplul de dăruire al părinților și fraților noștri mai mari, comuniști și uteciști. În acest scop, săptămîna premergătoare deschiderii noului an școlar o vom dedica muncii, propunîndu-ne realizarea mai multor obiective.

Ne vom organiza pe grupe și vom cere tovarășilor profesori să ne încredințeze materialul didactic mai uzat sau deteriorat (planșe, hărți, tablouri, aparate etc.) pentru a-l recondiționa, făcîndu-l util pentru orele de curs. Vom pregăti în mod deosebit, cu ajutorul tovarășelor învățătoare, sălile de clasă, manualele școlare pentru cei peste 100 de elevi din clasa I, făcîndu-le o primire călduroasă, sărbătorească. Ne angajăm să pavoazăm, cu sprijinul tovarășilor comandanți de detașamente, sălile de clasă, să ne preocupăm de întreținerea mobilierului în cele mai bune condiții. Vom participa la curățirea și întreținerea frumosului

23 AUGUST 1971. POPORUL ROMÂN A SĂRBĂTORIT A 27-A ANIVERSARE A ELIBERĂRII DE SUB JUGUL FASCIST. DRAPELELE ROȘII ȘI TRICOLORE AU ÎNFLORIT CERUL PATRIEI. ÎN ÎNTREAGA ȚARĂ, OAMENII MUNCII AU PARCURS, CA PE SUB ARCURI DE TRIUMF, TRASEELE DEMONSTRAȚIILOR SĂRBĂTOREȘTI, ÎMPODOBITE CU FLORILE ȘI VERDEȚA ACESTEI RODNICE VERI PRECUM ȘI CU LOZINCILE, CU CHEMĂRILE ÎNSUFLETITOARE ALE ACESTEI MINUNATE EPOCI ISTORICE, DE CONSTRUCȚIE A SOCIETĂȚII SOCIALISTE MULTILATERAL DEZVOLTATE. ÎN COLOANĂ AU FOST ȘI PIONIERII, CARE AU RAPORTAT PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN CĂ SE STRĂDUIESC SĂ-ȘI DESFĂȘOARE ÎN

parc al școlii pentru ca ziua începerii cursurilor să aibă un aspect și mai sărbătorească, creînd climatul favorabil de muncă pentru toți elevii, mai ales pentru cei din clasa I. Vom cere tovarășilor diriginți și învățători să ne dea în păstrare și îngrijire sălile de clasă, mobilierul etc., contribuind astfel la întreținerea optimă a avutului obștesc».

COMANDAMENTUL
UNITĂȚII DE PIONIERI
LICEUL NR. 15, CLUJ

rată, noul an de învățămînt să înceapă în cele mai bune condiții. De aceea, am hotărît să punem la punct tot materialul didactic. Pionierii claselor IV—VIII se vor pregăti în mod deosebit pentru primirea festivă a copiilor din clasa I.

Alături de toți oamenii muncii din patria noastră, ne angajăm ca prin muncă stăruitoare la învățătură, purtare exemplară, să contribuim la efortul comun al poporului în vederea dezvoltării

MOD EXEMPLAR MUNCA ȘCOLĂREASCĂ, ÎMPREUNĂ CU ENTUZIASTELE ACȚIUNI PATRIOTICE. EI DORESC SĂ DEVINĂ FII DE NĂDEJDE AI POPORULUI ROMÂN «CARE S-A AFIRMAT ÎN LUME CA UN POPOR DORNIC SĂ CONTRIBUIE LA CAUZA CIVILIZAȚIEI, DORNIC SĂ TRĂIASCĂ LIBER ȘI INDEPENDENT», AȘA CUM A ARĂTAT TOVARĂȘUL NICOLAE CAUSESCU LA MAREA ADUNARE POPULARĂ DIN CAPITALĂ, DIN 20 AUGUST 1971, CONSACRATĂ ÎMPLINIRII A 150 DE ANI DE LA ÎNSCĂLĂRI REVOLUȚIONARĂ CONDUSĂ DE TUDOR VLADIMIRESCU ȘI A FESTIVITĂȚII ACORDĂRII GRADULUI DE OFITER UNEI NOI PROMOTII DE ABSOLVENȚI AI ȘCOLILOR MILITARE.

Împreună cu profesorii, învățătorii și comandanții noștri vom

ținut în acțiunea de stringere a spicelor, a plantelor medicinale, a fructelor de pădure, în îngrijirea și ocrotirea monumentelor naturii.

La chemarea Școlii generale nr. 56 București ne angajăm să facem din ultima săptămînă a vacanței o săptămînă a muncii. Ne vom aduce din plin contribuția la pregătirea școlii în vederea deschiderii noului an școlar; vom împodobi sărbătorește sălile de clasă, laboratoarele, atelierele, sălile de gimnastică; sub conducerea cadrelor didactice vom recondiționa și îmbogăți materialul didactic; vom reamenaja și pregăti terenurile de sport și de joacă, grădinile și parcurile școlare — dovedind, în acest fel, grija noastră pentru școala în care învățăm.

RĂSPUND CHEMĂRII!

«Plină la Chemarea unității de pionieri a Școlii generale nr. 56, am fost zilnic cite 20 pionieri și școlarii în școală, am întreținut grădina școlii, florile lăsate din timpul anului, am ajutat la transportul și sortarea manualelor școlare, am reparat hărți și planșe în laboratoare, precum și cărți în bibliotecă. Cei care avem frați de vîrstă școlară i-am adus în mijlocul nostru să-i familiarizăm cu locul de muncă unde vor învăța, cu viața plăcută ce-i așteaptă în cadrul școlii.

Vrem ca noul an școlar să ne găsească pregătiți cum se cuvine, să dovedim prin aceasta că sîntem formați de către organizația noastră într-un spirit de profund respect pentru muncă și dragoste față de patrie, popor și Partidul Comunist Român.»

COMANDAMENTUL
UNITĂȚII DE PIONIERI
ȘCOALA GENERALĂ
NR. 21, BUCUREȘTI

«Sîntem bucuroși să răspundem unei astfel de chemări ca aceea a pionierilor Școlii generale nr. 56. Și noi vrem ca școala dragă să arate frumoasă și cu-

societății socialiste multilaterale dezvoltate.»

COMANDAMENTUL
UNITĂȚII DE PIONIERI
DE LA ȘCOALA GENERALĂ
NR. 5, orașul
GH. GHEORGHIU-DEJ

«Cu bucurie am luat cunoștință de chemarea care ni s-a adresat la 5 august 1971 prin revista «Cutezătorii» de către pionierii unității Școlii generale nr. 56 din București. Ne grăbim să răspundem acestei chemări.

Urmărind cu viu interes toate realizările obținute de poporul nostru, de toți oamenii muncii din fabrici și uzine și de pe mînoasele ogoare ale scumpei noastre patrii, noi, pionierii unității Școlii generale Coteana din județul Olt, răspunzînd grijii permanente ce ne-o poartă conducerea de partid și de stat, vrem să urmărim exemplul lor de pricepere și de dăruire în muncă.

Am cerut conducerii școlii și ni s-a încredințat de către aceasta sarcina pregătirii gospodărești a celor două localități de școală în vederea deschiderii noului an școlar.

recondiționa și îmbogăți cu noi piese materialul didactic.

Vom curăți și împodobi sălile de clasă, de laborator, întreaga școală.

Vom pregăti un program artistic în vederea redeschiderii cursurilor și vom căuta să facem cît mai plăcut momentul deschiderii noului an pentru cei care se vor așeza pentru prima dată în băncile școlii!»

COMANDAMENTUL
UNITĂȚII DE PIONIERI
A ȘCOLII GENERALE
COTEANA, JUDEȚUL OLT

Organizația pionierilor din județul Vîlcea, toți școlarii din județul nostru au primit cu profund interes și adevărată unanimitate Chemarea unității de pionieri a Școlii generale nr. 56 București, în care găsim îndemnul fierbinte de a urma pilda părinților și fraților noștri mai mari — comuniștii și uteciștii. În vacanța mare desfășurată sub deviza: «Demnitatea se învață la marea școală a muncii» noi am ajutat la recoltarea grîului și în grădinile de legume și zarzavat.

Importante rezultate am ob-

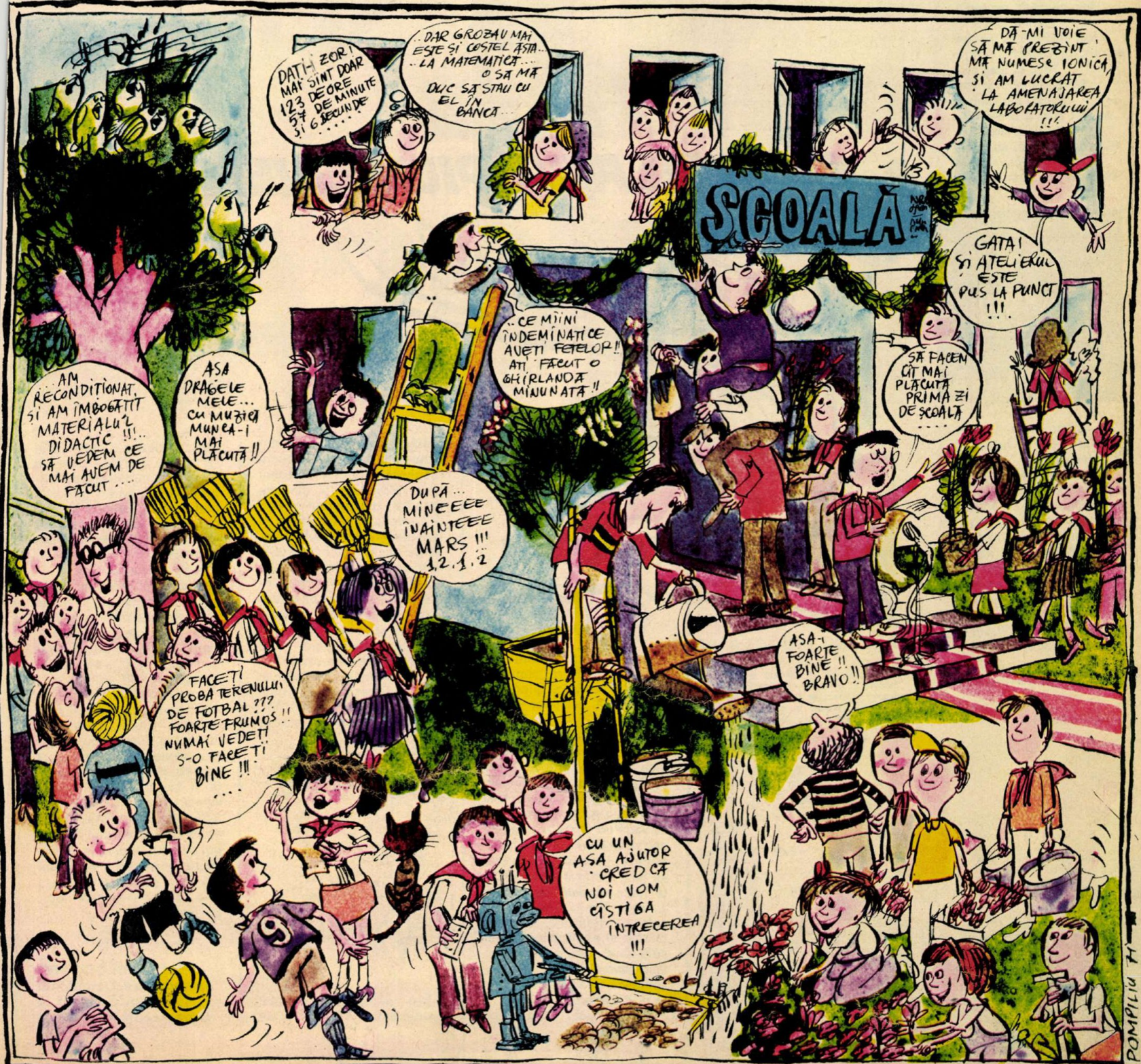

Angajați plener, alături de toți pionierii și școlarii patriei, în entuziasmul front al muncii, vom întâmpina prin frumoase succese la învățătură și prin fapte pionieresti demne cea de a doua Conferință Națională a Organizației pionierilor din Republica Socialistă România, care-și va desfășura lucrările în toamna acestui an»

ORGANIZAȚIA
PIONIERILOR DIN
JUDEȚUL VÎLCEA

Preseli și harnici!

Știți prin ce se aseamănă, ce au comun între ele panoul de comandă al unei hidrocentrale și o catedră universitară, cabina unui tractor și masa de lucru a unui poet, o instalație petrolieră și un platou de filmare? Toți cei care lucrează aici — ca de altfel, pretutindeni, — trebuie mai întâi să fi trecut prin școală. E punctul de plecare al tuturor, portul de origine unic! Mirosul de cerneală, zgomotul cretei care scîrție pe tablă, fișuțul hărților desfășurate pe perete ne urmăresc toată viața. Tot ce știm și tot ce gândim, energia noastră, idealurile noastre, cunoștințele și deprinderile și modul nostru de a fi le datorăm școlii. Fiecare 15 septembrie este un eveniment sărbătoresc pentru toate vîrstele. Se poate spune că nobila chemare a pionierilor de la Școala generală nr. 56 din București s-a întâlnit cu o dorință comună tuturor colegilor lor din țară: aceea de a contribui, fiecare, prin virtuțile sale gospodărești, la pregătirea școlii pentru începerea noului an de învățămînt. Majoritatea scriitorilor pe care le primim în aceste zile din toate colțurile țării sînt pagini dintr-o adevărată cronică a hărniciei și inițiativei pionierești. Ele l-au inspirat și pe desenatorul nostru.

50 DE TRANDAFIRI AU ÎNFLORIT ÎN MAI

La Școala generală din Darabani, cea mai veche școală din nordul Moldovei, azi muzeu, poate fi admirată o grădină plină cu trandafiri.

Este rodul muncii pionierilor de la școala cea nouă (în cea veche nu se mai învață), care au înfrumusețat împrejurimile muzeului.

Acțiunea aceasta a fost dedicată de pionieri aniversării partidului nostru.

Aici, în luna mai, 50 dintre cei mai buni școlari din comună au fost primiți în rândurile Organizației pionierilor. Cincizeci de copii au primit cravate roșii — 50 de trandafiri au înflorit!

* CONSTELAȚIA PIONIERIEI *

S-A
DAT
STARTUL
ÎN
PRIMĂVARĂ

BOTOȘANI

În timpinarea Conferinței Naționale a Organizației Pionierilor, trei ștafete au pornit să cutreiere județul. Este vorba de «Ștafeta folclorică» trimisă pe patru trasee pentru a culege cele mai reprezentative valori folclorice și etnografice, «Ștafeta filatelică» și «Ștafeta sportiv-turistică» care va aduna fotografii și comentarii înfățișând cele mai bune performanțe sportive obținute de copiii din județ.

«ARCASII LUI ȘTEFAN»

Mariana Avasiloiu, căpitana echipajului, de la Școala generală Miorcani, primește «Fanionul de onoare», «Casetă de cristale» și medalia de bronz obținute în cadrul expedițiilor «Cutezătorii», ediția a II-a.

Visele COPILĂRIEI

La intersecția drumurilor dintre învățătură, muncă, joacă și creație, pionieria este vîrsta primelor impliniri.

La noi, se pare totuși ca un domeniu anume — tehnica — i-a cucerit, i-a prins pentru totdeauna în mrejele ei. Nu există satisfacție mai mare pentru un copil, decît să vadă un aparat cit de mic construit de el, care să funcționeze. La vîrsta lor ei știu să facă fotografii, să execute toate etapele de turnare a unui film, minuiesc cu calm și siguranță carturile, desfac și explică toate piesele unei mașini, construiesc navo și aeromodele, inventează «leagănul electric» și multe altele.

Dar cel mai frumos joc

îndrăgit de mulți copii din Botoșani, Dorohoi, Ionișeni, Maghera, Iacoveni, Vlădeni Vale, Mihăileni și din alte localități din județul nostru îl constituie construirea și lansarea rachetelor. Deplasările micilor rachetomodeliști de la o școală la alta cu lansarea de rachete, întîlnirile în cadrul concursurilor județene au prilejuit sincera bucurie a întrecerilor. Rezultatele bune le-au trezit dorința de a se afirma, de a continua competiția. Așa s-a născut concursul interjudețean «Racheta Moldovei», transformat repede

într-o sărbătoare tehnică pionierească. Aici, și-au

dat întîlnire copii din 12 județe ale țării care au făcut o demonstrație de fantazie, virtuozitate și precizie matematică, lansînd în înaltul cerului rodul ceasurilor lor de muncă asiduă și migăloasă.

S-au remarcat micii rachetiști din județele Botoșani, Ialomița și Vrancea prin ingeniozitatea construcțiilor de modele, prin siguranța cu care au realizat lansările, prin întreaga lor comportare în întrecere.

A fost o zi închinată tehnicii, științei, priceperii pionierești. Copiii, care pînă ieri nu se cunoșteau, au legat prietenii, au schimbat adrese, au trăit din plin emoții și bucurii și-au înaripat visele, urmărind cu voluptate zborul rachetelor. S-au despărțit cu regretul că timpul a trecut prea repede, dar cu hotărîrea de a se întîlni din nou, peste un an, la a III-a ediție a «Rachetei Moldovei».

Prof. T. CLOCOTICI
președintele Consiliului
județean Botoșani al
Organizației Pionierilor

SPRE IPOTESTI

Tei DE LA ÎPOTEȘTI

Prezenți în actualitatea culturală a orașului, mîndrindu-se cu valorile și tradițiile județului lor, pionierii din Botoșani au întîmpinat anul trecut, cu o lăudabilă inițiativă, cea de a 120-a aniversare a nașterii marelui poet Mihai Eminescu. Pionierii de la Școlile Cervicești, Cocorăni, Stînțești, Cătămărăști-Vale și Ipotești au plantat tei și plop pe șoselele ce leagă aceste sate între ele, în curtea școlilor și a căminelor culturale, în semn de omagiu adus poetului, care, ca nimeni altul în literatura noastră, a cîntat în versuri de înaltă simțire și măiestrie natura patriei.

«Fiind băiet pāduri

cutreeram

Și mă culcam ades lîngă

izvor,

Iar brațul drept sub cap eu mi-l

puneam,

S-aud cum apa sună-

ncetîșor »

PENTRU ȘCOLARI DIN BOTOȘANI

...S-AU CONSTRUIT 45 DE SĂLI DE CLASĂ ÎN ANUL 1968, 30 ÎN ANUL 1969, 124 ÎN 1970, 50 ÎN ANUL 1971.

DESEN DE MARIA COVA

PRIETENUL GRANICERILOR

«Vara stau mai mult pe pășunea de lîngă rîu... Intr-una din zile am văzut un necunoscut care căuta să se ascundă în tufișurile de lîngă mal. Mi-am pus

atunci la încercare... condiția fizică. În cîteva minute am fost la pichet și, nu mult după aceea, infractorul a fost reținut. Țin minte: comandantul pichetului mi-a strîns mîna și mi-a spus: «Bravo! Ești un adevărat prieten!»

Pentru fapta sa pionierul Benone Galer din clasa a VI-a a primit insigna de «Prieten al grănicerilor».

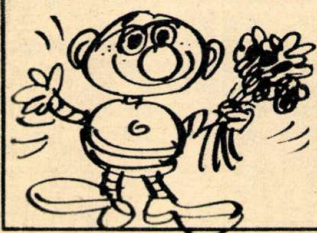
A PRIMIT

TITLUL

„CUTEZĂTORUL”

NICU MILUȚĂ, președintele unității de pionieri de la Școala generală Unțeni, a fost primul care a observat izbucnirea incendiului la sectorul zootehnic al C.A.P.-ului din comună. Dînd alarma, a ajutat la salvarea multor bunuri obștești.

MINITEHNICUS EDIȚIA A III-A

LA CONCURSUL «MINITEHNICUS», EDIȚIA A III-A, MEMBRII CERCULUI RADIO DE LA CASA PIONIERILOR DIN BOTOȘANI AU OBTINUT PREMIUL COLECTIV DE ORIGINALITATE PENTRU LUCRAREA «LEAGĂNUL ELECTRONIC». IAR LUCRAREA «OSCILOGRAFUL CATODIC» A PRIMIT PREMIUL II, ATRIBUIT DE REVISTA «CUTEZĂTORII».

ÎN CIFRE ȘI IMAGINI

• 92,1% din totalul școlarilor, din clasele III—VII sînt pionieri, însumînd un număr de 48 112 pionieri încadrați în 243 de unități, 1 896 detașamente. Dintre acestea 210 sînt detașamente fruntese.

• 8 000 de pionieri sînt distinși cu trese, iar 1 015 cu titlul de «Pionier de frunte».

• Unul din 5 pionieri este purtătorul unei distincții.

• 13 pionieri — 13 campioni! Echipa de oină de la Școala generală din Avrămeni deține locul III pe țară.

• 18 000 de pionieri sînt încadrați în 683 de cercuri, dintre care 290 cercuri pe materii (literare, de matematică, geografie etc.), 285 tehnico-stiințifice (rachete, radio, mici operatori, mici tractoriști, foto etc.), 102 cercuri «mîini îndemnatice» și 22 cercuri turistice.

SĂ FIM PATRIEI FOLOSITORI!

Zilnic, telefoanele, telegramele, scrisorile primite la redacție din întreaga țară vin să «raporteze» cu justificată mîndrie despre entuziasmul cu care voi toți — pionieri și școlari — prinși într-o superbă sărbătoare a muncii ați răspuns chemării Consiliului Național al Organizației Pionierilor. Și în numărul de astăzi continuăm să publicăm unele dintre aceste mesaje.

• Peste 1 000 ore muncă voluntară — ne scrie Monica Lungu, președinta unității de pionieri de la Școala generală Zătreni, jud. Vilcea — au efectuat pionierii școlii la construcția magazinului universal din centrul comunei. Nu mai puțin harnici — ne scrie aceeași corespondentă — copiii din celelalte școli de pe raza comunei au realizat cîteva performanțe deosebite: 20 000 de cărămizi confecționate cu concursul pionierilor școlii Lăcusteni și Dealul Văleni, necesare unor construcții anexe la școală, lucrări în grădinile legumicole ale C.A.P.-urilor și pe loturile școlare.

• Pionierii și școlarii județului Alba se pregătesc de pe acum să alcătuiască un bilanț din cadrul căruia cîteva lucruri se rețin cu necesitate:

— La Școala generală din Stremț, 325 de elevi au participat la ridicarea unui nou local de școală cu 8 săli de clasă: 2 000 de ore muncă, realizînd economii în valoare de 20 000 lei! Stan Alexandru, Stan Petru, Mara Liviu, clasa a VII-a A, Costea Ioan, Vale Alexandrina, clasa a VII-a B, Coman Simion, clasa a V-a A, Stana Emilia, clasa a VI-a B, Ștef Ioan, Tibrean Maria, clasa a VIII-a, Crișan Vasile și Modol Ioan, clasa a IX-a — sînt numai cîteva din cei ce merită laudele noastre pentru seriozitatea și conștiinciozitatea cu care au răspuns chemării Organizației.

— Detașamentele Școlii generale din Rădești au putut fi înfrînute în ultimul timp fie la construcția căminului cultural, unde prin munca lor s-au realizat economii în valoare de 2 500 lei, fie la

întreținerea culturilor în I.A.S., economii realizate în valoare de 5 000 lei, fie la îngrijirea culturilor de pe microbiobaza sau la stringerea spicelor, obținînd peste 200 kg grîu.

• O știre de ultimă oră, transmisă telefonic redacției de către Consiliul județean al pionierilor Botoșani, ne informează succint, și totuși perfect elocvent, cîteva date din activitatea:

— Școlii generale din Arborea — pionierii s-au ocupat intens de întreținerea celor 10 ha cartofi, 1 ha sfeclă de zahăr și porumb, ce le-au fost încredințate în cadrul C.A.P.-ului. Lotul școlar de 1/4 ha — sfeclă, fasole, porumb, legume — este de asemenea foarte bine întreținut. Evidențiază: Maria Carb, Dorin Matei, Stela Rusu.

— Școlii generale din Căsalia-Gumini — au îngrijit 2 ha porumb, floarea soarelui, sfeclă. Au adunat plante medicinale — mușetel, nalbă, urzici. Evidențiază: Maria Ailoei, Rodica Babi, Elena Alexe, Rodica Rotaru, Stelian Teleagă.

— Școlii generale din Dorobanți, com. Nixeni — 60 kg gălbine uscate, 30 kg mușetel uscat, 10 kg potbal, 10 kg nalbă — rezultatul ultimei luni de activitate. Evidențiază: Maria Andrei, Ioana Vizitiu, Doina Popescu, Marcel Andreșcu.

• Stoiceni-Vilcea — Copiii de la Școala generală din comună sînt renumiți pe meleagurile vilcene pentru rezultatele ce le obțin pe mini-ferma ce li s-a dat în folosință. Ca buni gospodari și-au împărțit cele aproape 10 ha în parcele, cultivînd legume, cereale și plante medicinale. În fiecare an recolta a fost bogată și se pare că eforturile lor și anul acesta vor da «rod».

• Prundu-Bîrgăului — De multă vreme în județul Bistrița-Năsăud se știe că cele mai frumoase flori se pot găsi în serele amenajate de elevii Casei de copii școlari. Pînă tirziu, petuniile, garoafele, mușcatele sau gladiolele sînt în floare, datorită atenției cu care sînt îngrijite de pasionații florari. Iar fondurile adunate din vînzarea lor îmbogățesc baza materială a școlii și a unității de pionieri.

GRUPAJ REALIZAT CU CONCURSUL
CONSILIULUI JUDEȚEAN BOTOȘANI
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
REDACTOR: MARIA NEGREA

OAMENI

UN NOU RÎU ȘI... AUTORII LUI!

Cine n-a străbătut în ultimul timp cîmpurile județului Ialomița și o face acum are plăcuta surpriză să descopere imaginea inedită a unui Bărăgan cărui i se servește continuu apă, potolindu-i-se setea, răcorindu-i-se trupul înfierbîntat de arșiță.

Un «rîu» nou, încă necunoscut, încă netrecut pe hărțile de largă circulație — e drept, cu albia de-o perfectă formă paralelipipedică, avînd posibilitatea să transporte între malurile sale un debit de pînă la 50 000 litri pe secundă — este pompat din Borcea, de la punctul denumit Pietroiu, și străbate 12 kilometri, pînă lingă comuna Ștefan cel Mare. Aici, riul acesta artificial, în întregime operă a omului, se desparte în două brațe, ale căror ape, împinse din loc în loc de pompele stațiilor-pilot, călătoresc mai departe — 8 kilometri pînă la Movila Miresii (aflată la circa 20 m altitudine față de nivelul obișnuit al Bărăganului) și 24 kilometri pînă la sud de orașul Slobozia. Din loc în loc, din aceste magistrale lichide se ramifică, de o parte și de alta, lungi canale care împinzesc cîmpurile ca un ciudat păienjenis geometric, tras cu linia parcă. Pe malurile lor duduie continuu sute de motoare care le sorb apa și-o-mping pe conductele argintii întinse peste ogoare din care țîșnește apoi, prin aspersoarele rotative, în evantaie lichide peste lanurile de porumb, de floarea soarelui, de fasole, de cartofi, de lucernă...

Să potolești setea neconținută și fabuloasă a Bărăganului, a acestui

urias capabil să înghită zeci și zeci de mii de metri cubi de apă pe secundă! Se-nțelege că nu-i prea ușor, că nu-i un lucru oarecare. Totuși, oamenii care deservesc cele două sisteme de irigații din această parte a țării — Pietroiu și Ștefan cel Mare, adevărate complexe industriale — conștienți de faptul că fiecare picătură servită pămîntului la timpul potrivit înseamnă un bob în plus, reușesc să realizeze această performanță. Cu trudă, cu unele sacrificii chiar, răsplătite însă pe deplin de bucuria pe care le-o dă participarea lor la obținerea unor recolte impresionante de pe aceste pămînturi.

TOTDEAUNA LA DATORIE

Adrian Popovici, șeful sistemului de irigații Pietroiu, e cîteodată în alertă. Uneori se ivesc situații neprevăzute: un cablu electric subteran stricat așa, pe nepusă masă, o analiză a probelor de sol care dovedește necesitatea stringentă a unei cantități mult mai mari de apă pe canale, o surprize neașteptată a unui mal într-un loc, niște insinuoase și persistente infiltrații, într-altul.

Desigur, toate aceste situații ar putea fi rezolvate și fără el, de către ceilalți numeroși specialiști și lucrători. Inginerul Adrian Popovici însă ține de fiecare dată să fie prezent acolo unde, la un moment dat, e mai greu.

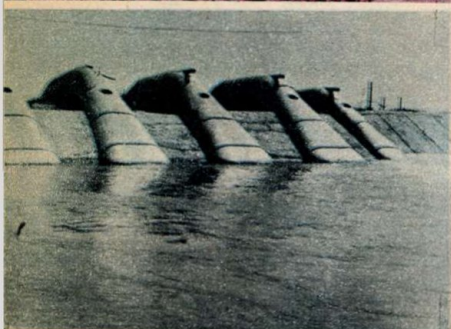
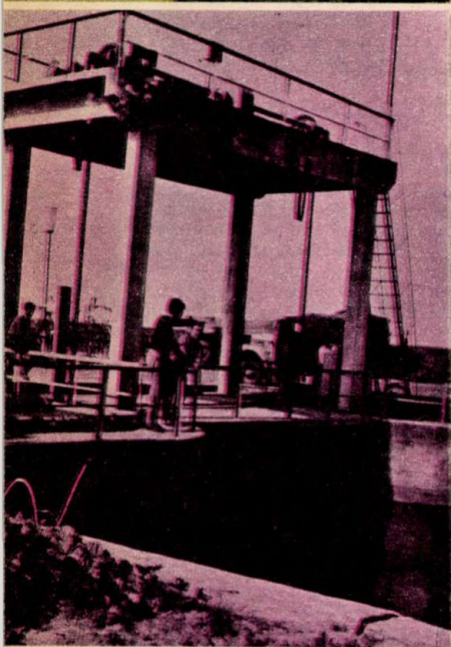
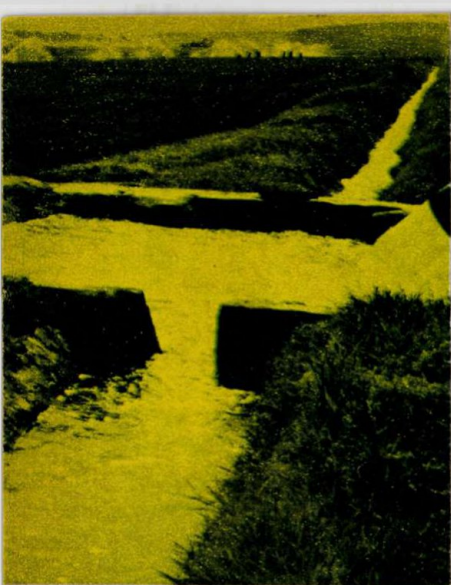
Cu cîteva zile în urmă, într-o seară, cele cinci agregate ale stației de bază au amuțit. Izvorul magistralei de apă a secăt brusc. Și era o noapte în care cîmpul trebuia udat. Defecțiunea

trebuia remediată în timp util. Șeful sistemului, împreună cu alți cîțiva ingineri, cu toți muncitorii de la stație, au început să caute locul în care cablul subteran se perforase. Au săpat și-au lucrat toată noaptea. Iar spre dimineață agregatele au pornit din nou. Apa a năvălit iarăși în canal. La timp. Atît de la timp, încît pe cîmp, cooperatorii nici nu și-au dat seama că stația de bază stătuse cîteva ore.

Cu mincile suflecate, bronzat și plin de colbul cîmpului, în continuă mișcare, în continuă căutare, cînd la stația de bază, cînd în laborator sau la stația de radio (prin care se ține permanent legătura cu întregul canal), cînd la stațiile pilot, mergînd pe jos sau în IMS, Adrian Popovici e nu numai șeful acestui sistem, ci și un om îndrăgostit de meseria lui, capabil să-i mobilizeze în orice clipă pe toți cei din subordinea sa, toate energiile lor într-un singur și nobil scop: ca pămîntul să aibă tot timpul apa necesară, cu care să-i poată fi potolită la timp setea.

BUCURIA ȘI TRISTEȚEA LUI IONEL

La 21 de ani ai săi, Ion Munteanu e un specialist deosebit de apreciat și căutat chiar. Atît pentru priceperea, cît mai ales pentru conștiinciozitatea lui. Înainte de-a veni pe malul Borcii, la Pietroiu, în urmă cu mai bine de un an de zile, a mai lucrat în meseria sa, și-n alte locuri: în județele Galați, Brăila, Constanța, Arad. Mai întîi ca practicant al Școlii profesionale, spe-

ÎN CÎMPII

calitatea automatizare. Apoi ca muncitor cu înaltă calificare.

De când a venit aici a lucrat tot timpul montînd singur toate aparatele uriaşului tablou de comandă al staţiei de bază: pentru cele cinci agregate în funcţiune, precum şi pentru celelalte patru care urmează să fie instalate. Circa 6 000 de piese, mii şi mii de legături electrice, un păienjeniş în faţa căruia necunosătorul rămîne cu respiraţia tăiată şi nu-i vine să creadă că băiatul acesta cam tăcut, extraordinar de modest, e autorul lui.

Ionel e moldovean — din Pietricica — Bacău. A plecat însă de mulţi ani de-acasă, timp în care a locuit prin numeroase oraşe şi sate din ţară. Acum îşi are casa aici, în noul sediu al sistemului Pietroi. Peste cinci luni însă, cînd termenul de verificare a montajelor făcute de el va expira, se va muta şi de-aici.

— Mă bucur că ceea ce am făcut cu mina mea merge bine, că oamenii sînt mulţumiţi de munca mea. Sînt chiar mîndru cînd mă gîndesc că de la tabloul ăsta, montat de mine, este dirijată întreaga cantitate de apă în cele două sisteme de irigaţii — Pietroi şi Ştefan cel Mare. De fiecare dată însă cînd vine timpul să plec, să mă duc în altă parte, mă încearcă şi tristeţea. Ştiu însă că alţi oameni au nevoie de mine acolo şi mă duc...

Într-adevăr, mulţi oameni au nevoie de Ionel. Şi de fiecare dată el se duce la ei şi-i ajută, cu priceperea şi hărnicia lui.

LABORANTA

Curios, dar Bărăganul, acest uriaş Setilă, este foarte capricios. Nu suportă să-i dai nici prea multă, dar nici prea puţină apă, ci exact de cît are nevoie. Dar cum să afli, în orice moment, de cîtă apă are el nevoie în cutare şi în cutare loc? La întrebarea aceasta, destul de grea, răspunde, printre alţii şi o fată — Niculina Chiforeanu.

Niculina abia a împlinit 18 ani, abia cu cîţiva ani în urmă a terminat 8 clase. E însă o laborantă de nădejde. În fiecare zi, curieri speciali, călătorind pe şelele unor «Mobre», îi aduc Niculinei o mulţime de cutiute de aluminiu, pline cu probe de sol culese de pe ogoare. Iar ea le studiază. Atentă, cu răbdare, după care întocmeşte situaţii clare. Şi cînd e cazul, dă alarma:

— În cutare loc e nevoie urgentă de apă!

Şi e destul ca uriaşele agregate s-o asculte şi să pompeze din Borcea atîta apă în plus cîtă cere ea, fata aceasta în halat alb, calificată aici, la locul de muncă. Fata aceasta care, înlocuind sapa cu balanţa farmaceutică şi creionul, nu s-a depărtat, ci, dimpotrivă, s-a apropiat şi mai mult de pămînt, reuşind în felul acesta să-i smulgă bogăţii incomparabile mai mari.

ECHIPA DE INTERVENȚII

Doi oameni, doi tineri ca mai toţi specialiştii şi lucrătorii acestui sistem de irigaţii — Mihai Căteanu şi Gicu Atienii. Şi două agregate — un screper şi un buldozer. Aceasta este echipa de intervenţii, tot timpul aflată pe recepţie, gata să pornească şi să ajungă în cel mai scurt timp acolo unde este nevoie de ea.

Deşi liniştită, apa de pe magistrală e deosebit de puternică în curgerea ei. Şi la fel de perfidă. Sapă, pe dedesubt, malul de pămînt unde te aştepţi mai puţin şi dintr-odată acesta începe să curgă, să se spulbere. Pericolul nu e mare. Apa poate fi oprită, efectele avariei fiind astfel reduse la zero. Dar nu oricînd e posibil aşa ceva. În perioadele de caniculă, cînd pămîntul «bea» apă neconţinut, ziua şi noaptea, o întrerupere de cîteva ore s-ar solda cu considerabile pierderi de recoltă. Aşa că, de obicei, avariile se înlătură din mers. Cum s-a întîmplat cu cîteva zile în urmă. La miez de noapte, cei doi au fost treziţi din somn:

— E nevoie de voi la kilometrul 6,200.

În mai puţin de o jumătate de oră se aflau la locul indicat, împreună cu maşinile. Şi peste alte 30 de minute, pericolul era înlăturat. Apa se afla din nou sub chingile malurilor, ascultătoare, supusă.

BĂIATUL CARE... ADUCE PLOAIA!

Pe timpul verii, Aurel Voicu, cooperator din Gildău, se află mai tot timpul

înconjurat de cîţiva copii — elevi la Şcoala generală din sat. Nu că ar avea buzunarele pline cu bomboane şi ciocolată, nu că le-ar face cine ştie ce jucării (n-are timp de aşa ceva), nici că le-ar spune cine ştie ce poveşti interesante, ci din cu totul alte motive, mult mai... serioase. El este unul dintre băieţii care aduc ploaia. Şi copiii, fascinaţi de această posibilitate, vor, se pare, să-i «fure» meseria. Mai ales doi dintre ei — Andrei Boteac şi Duţă Crăciun, care în vara asta şi-au petrecut multe zile în preajma lui, ajutîndu-l, lucrînd cot la cot cu el.

În primăvara lui 1970, Aurel (doar cu cîţiva ani mai mare decît copiii acestia) a urmat, cîteva luni de zile, o şcoală de calificare, după care a luat în primire o moto-pompă. De-atunci, de primăvara pînă spre sfîrşitul toamnei, el se află mai tot timpul pe cîmp, unde «călătoreşte» de colo-colo cu pompa lui. O opreşte pe malul unui canal, îi bagă sorbul în apă, montează coloana (ţevile acelea argintii, întinse peste ogoare, din care «cresc» din loc în loc aspersoarele rotitoare), apoi îi dă drumul. Şi gata: numaidecît începe să «plouă» peste grîu, peste porumb, peste lucernă.

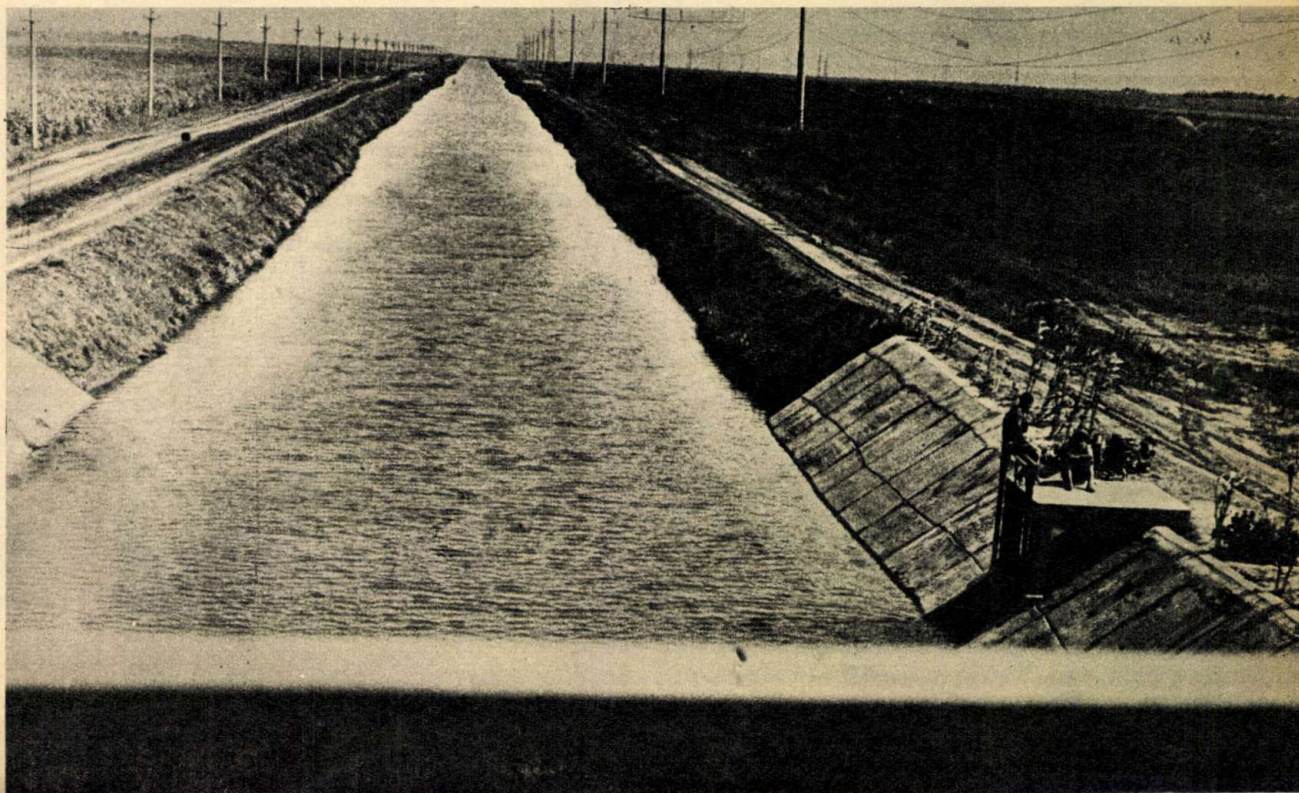
Multe asemenea pompe lucrează continuu pe ogoarele cooperativei agricole din Gildău, potolind setea pămîntului. Unele dintre ele însă nu au «specialişti», ci sînt supravegheate de cooperatori, cu asistenţa celor cîţiva moto-pompişti calificaţi. E însă o situaţie temporară. Pentru că peste un an-doi, unii dintre elevii de azi se vor califica şi ei. Să aduci, la comanda ta,

ploaia peste cîmpul încins de arşiţă! E o meserie pe care ei o găsesc bună. I-a convins, printre alţii, şi Aurel Voicu, băiatul acesta de 18 ani, care a potolit, zi de zi, setea a zeci şi zeci de hectare de grîu, porumb, lucernă, floarea soarelui, contribuind astfel şi el la obţinerea unor recolte record, aşa cum nu s-au mai pomenit prin aceste locuri.

3 000, 3 500 şi chiar 4 200 kilograme de grîu la hectar. Sînt producţii obţinute în vara aceasta de pe ogoarele irigate ale IAS-urilor şi CAP-urilor din această parte a Bărăganului. 5 000, 6 000 şi chiar 10 000 kilograme boabe la hectar — acestea sînt, în momentul de faţă, pronosticurile specialiştilor pentru lanurile de porumb irigat. Cifre edificatoare în comparaţie cu cele înscrise în buletine doar cu cîţiva ani în urmă. Şi dacă azi se poate vorbi despre ele ca despre ceva obişnuit, lucrul acesta se datoreşte traducerii în viaţă, şi-n această parte a ţării, a directivelor celui de al X-lea Congres al partidului cu privire la irigarea unor uriaşe suprafeţe agricole. Se datoreşte, în mare măsură, atît celor care au construit aici cele două mari sisteme de irigaţii (pentru aproape 30 000 hectare), cît şi acelor care, ziua şi noaptea, se preocupă de buna lor funcţionare, potolind, în mod ştiinţific, setea milenară a pămîntului.

CONSTANTIN DIACONU

REALITĂȚI ALE SECOLULUI XX

De la Contraste la Etnocid

Pe la jumătatea lunii iunie, anul acesta, niște pușcași filipinezi au descoperit în centrul insulei Mindonao (Oceanul Pacific) pe un podiș păduros situat la 2.500 de metri altitudine, un trib necunoscut.

Din clipa când au zărit pe soldați, toți membrii acestui trib s-au refugiat în adâncul pădurii, o adevărată junglă tropicală cu neputință de străbătut. Unitatea militară s-a retras. În locul ei a fost trimisă o expediție de etnologi, transportați pînă în văgăunile munților cu elicoptere. Negăsind nici un luminiș unde să aterizeze, elicopterele au scos corzi și scări de aluminiu, lăsînd pe etnografi chiar în apropierea unui grup de colibe, construite din frunze și pămînt uscat.

Așa s-a putut stabili întîlul contact între «civilizație» și membrii tribului necunoscut. Etnologii au dat dovadă de tact și răbdare, s-au apropiat dezarmați de oamenii tribului și au încercat să se facă înțeleși prin semne și secvențe de sunete melodioase. Metoda a reușit. Astfel, s-a aflat că tribul, adăpostit în inima munților din vremuri imemorabile, n-a avut niciodată vreun contact cu civilizația. Mulțumindu-se să-șiculeagă hrana din pomii fructiferi, să bea sucuri de frunze zdrobite în apa unor izvoare, să întrețină relații sociale rudimentare, de matriarhat, ei nu știau de existența altor ființe omenești, nu au văzut lumea de dincolo de munții lor și, oricît s-ar părea de ciudat, pe o insulă nu prea mare, ca Mindanao, n-au văzut niciodată apele mării.

Etnologii au aflat că tribul, format din 130 de bărbați, femei și copii, trăind în colibe construite în jurul unor tulpine sau sub liane groase, nu cunoștea focul. Uneltele lor sînt numai din

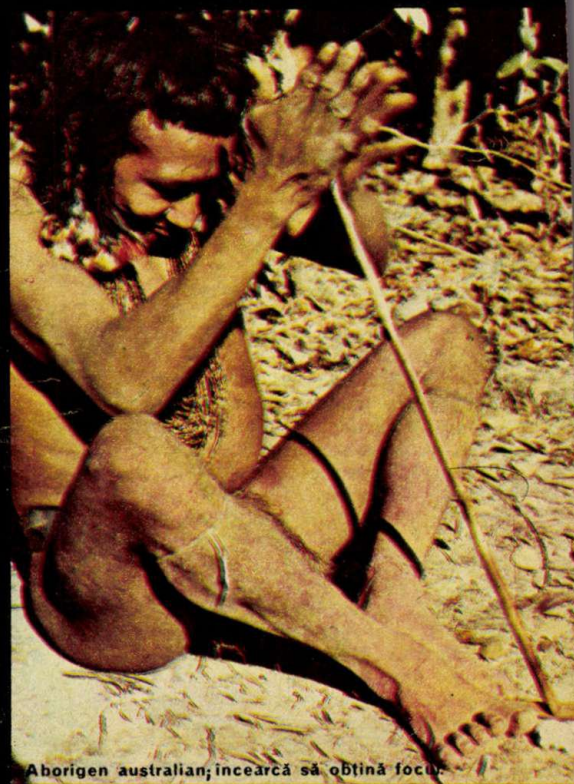
piatră cioplită și din lemn tare. Se înțeleg între ei printr-o vorbire foarte simplă, cu sunete plăcute. Despre ei înșiși spun că sînt «Tasa-dai» ceea ce ar însemna «ființe omenești» — deosebite de puținele viețuitoare ale pădurii și mai ales de copacii și de frunzele pe care ei le cred vii, însuflețite.

Descoperirea acestui trib în jungla din Mindanao este, desigur, o mare surpriză pentru toată lumea noastră civilizată. Se credea, de multă vreme, că nu ar mai putea exista ființe omenești rămase în era de piatră, în timp ce stațiile automate și navele cu echipaje umane explorează Luna și se îndreaptă către Marte și Venus.

Iată că iluzia aceasta a fost destrămată. Tribul «Tasa-dai» nici nu este singurul de pe planeta noastră rămas în starea aceasta sub-primitivă. Există și alte regiuni în care pot fi întîlnite triburi și populații întregi aflate în cea mai neagră stare de mizerie fiziologică. Oameni fără nici unul din beneficiile tehnicii și culturii moderne, ținîți anume în stare de inferioritate, în timp ce bandele de neo-coloniști fac tot ce se poate pentru a le răpi bogățiile naturale și pentru a-i nimici, prin cele mai ucigătoare arme ale pseudo-civilizației.

Situații de felul acesta, cunoscute în etnografie (știința despre rasele omenești) sub numele de «etnocid», adică distrugerea integrală a unei rase omenești, se întîlnesc în insulele de corali din Pacific, în jungla Amazoanelor, în nordul Continentului australian și în alte locuri.

Constrînși «să se asimileze», adică să-și abandoneze toate trăsăturile vieții lor individuale și sociale proprii, tradiționale, oamenii așa-numiți

Aborigin australian; încearcă să obțină focul.

Imaginea pe care v-o prezentăm mai sus este luată din timpul unei demonstrații care a avut loc în Anglia. Părinți și copii au ieșit în stradă să ceară autorităților micșorarea taxelor școlare și îmbunătățirea condițiilor de trai (foto 1).

La 4 februarie 1961 poporul anglez s-a ridicat cu arma în mână împotriva dominației colonialiștilor portughezi. Alături de bărbați luptă și femeile. Vă prezentăm doar unul din nenumăratele exemple. Pentru ca fiul ei să crească liber, să nu mai cunoască asuprirea colonială, această mamă angleză a luat arma în mână, hotărâtă să lupte alături de poporul ei pentru independența țării. (foto 2)

Iată și o imagine din Lisboa, capitala Portugaliei. În cartierele muncitorești, situate la marginea orașului, mii de muncitori trăiesc împreună cu familiile lor în barăci din scinduri. Nici o treime din copiii care trăiesc în astfel de barăci nu pot merge la școală. În același timp ei sînt lipsiți de cea mai elementară asistență medicală. (foto 3).

«primitivi» pierd însăși pofta și capacitatea de a mai trăi.

Agentei neocolonialismului, grăbiți să-și instaleze pe teritoriile aborigenilor — adică ale locuitorilor băștinași — baze militare, plantații, exploatare miniere sau industriale, încep «asimilarea» cu doze masive de «whisky», falsificat. Apoi, distrug vechile locuințe, unele cu reală valoare etnografică, originale și chiar frumoase — obligînd familiile și triburi întregi să locuiască în «cabane» de material plastic sau în «rezervații» inaccesibile străinilor. Zmulsii din modul lor simplu de viață și implantați, cu sila, în medii ostile, aborigenii au tendința de a evada, de a fuși de constrîngere și de a căuta în junglă, în păduri, în mlaștini, refugii precare.

Ar fi o greșeală să se creadă că oamenii aceștia fug de civilizație pentru că ar refuza, din instinct, un mod mai bun de a trăi. Adevărul este că ei se apără împotriva «asimilării» brutale, care înseamnă, de fapt, distrugerea bruscă a unor condiții naturale de existență și înlocuirea lor cu altele, artificiale, străine de psihologia și de fiziologia populațiilor originare.

Insularii din Pacific, a căror viață simplă, primitivă, nu le îngăduie o evoluție socială rapidă, trăiau în starea lor elementară de mii de ani. Ei nu refuzau însă, contactele cu restul lumii, în măsura în care puteau comunica, de la o insulă la alta, dintr-un arhipelag într-altul, cu bărcile lor fragile. Comorile de cultură spirituală descoperite pe acele insule sînt o dovadă elocventă în sensul acesta.

Nu începe încă de la o dată că ajutați cu tot ce le putea oferi civilizația tehnică și cultura spirituală venită de pe marile continente, «insularii» și-ar fi găsit drumul propriu spre progres, ar fi adoptat și asimilat toate procedeele de viață și de învățatură potrivite cu gîndirea lor, cu propria lor concepție despre viață. Dar, dacă în locul unei politici de sprijin dezinteresat, lucid și uman, neocolonialismul au distrus plantațiile de coco-

(Continuare în pag. 15)

MIRCEA GRIGORESCU

Autorul acestei povestiri s-a inspirat din evenimente reale care s-au petrecut exact acum 27 de ani, în august 1944 în orașul Turnu Severin.

ORE DE FOC PE VALUL FLUVIULUI

de MIRCEA VÂLCU

Umbrele serii începură să se aștearnă peste orașul dunărean, răcorind caldarimul străzilor încins de soarele fierbinte al acelei zile de august. Cristian se întorcea de la atelier. Era obosit și transpirat. Mergea moleșit spre casă gândindu-se cu obidă la treburile care-l așteptau: «Cum o să ajung, cucoana o să mă pună să ud grădina, pe urmă să-l adorm pe ăla micu', apoi să-i aștern paturile din dormitorul lor, de acolo să trec la bucătărie să spăl vasele, apoi să lustruiesc pantofii... Și zău, că tare m-aș culca! Sint așa de obosit, că-mi vine să mă lungesc aici, în stradă. Greu mai este să fii ucenic și încă la un asemenea patron! Bun meseriaș, n-am ce zice, da' tare hapsin!»

Își aduse apoi aminte că mâine, cam pe la orele unsprezece, avea de dus niște fete de sandale unui cizmar tocmai în Tabaci. «Foarte bine», își zise el. O lumină veselă i se aprinse în ochi. Își făcu un plan: după ce va duce fetele va trage o fugă pînă la Dunăre, că nu-i prea departe, și, cîteva minute, nu așa de multe că nu vrea să aibă de-a face cu palma grea a stăpînului, o să se bălăcească în apa tocmai bună de baie. Pentru că de pe acum simte unduirea apei mîngîindu-i pielea înfierbîntată.

Tot gîndindu-se la necazurile și bucuriile lui, ajunsese acasă.

— Cum, cucoană, astăzi nu mai mergem la piață?

— Nu, Cristiane. Astăzi nu mai facem piața. E periculos să mergem în oraș.

— Nu mă duc nici cu fetele în Tabaci?

— Nu, băiete — îi răspunse stăpînul-său. Ce, vrei să ți le ia nemții? Mai bine te duci la Gelu, la Banovița. Îi spui să-și ia nevasta și copiii și să vină la noi, că doar sintem oameni și trebuie să ne ajutăm, barem pînă trece primejdia. Nu uita să-i spui să-și ia de mîncare că eu n-am de unde să le dau. Frate, frate, dar...

— Bine, dom'maistru, mă duc — îi răspunse Cristian bucuros că nu rămînea acasă pentru corvezi.

În cîteva minute fu dincolo de poartă. Crezuse, din spusele stăpînului săi, că străzile vor fi pustii, dar cu cît se apropia mai mult de marginea orașului, cu atît mai mulți oameni îl întîlnea. Mergeau în grupuri, bătrîni și tineri, femei și chiar

copii. Curios să afle unde se duceau, îl opri pe un băiat, ceva mai mare ca el, și-l întrebă:

— Încotro?

— N-ai aflat? Vin nemții și vor să ne ocupe orașul. Ca să-i oprim, trebuie să dăm o mîna de ajutor ostașilor de la Regimentul 95 Infanterie. Mulți ne-au și luat-o înainte: încă de aseară s-au organizat într-un detașament și alături de soldați pîndesc mișcările nemților. Se zice că au venit cîteva mii, pe cînd ai noștri dacă sint cîteva sute...

De peste tot apăreau oameni. Veneau cu topoare, sape, furci și răngi. Fiecare cu ce apucase. Cristian îi însoți pînă în apropierea cazăr-mii regimentului. Aci se despărți de băiatul inimos cu care se împrietenise și-i spuse, parcă cu regret:

— Eu merg să anunț rudele lu' dom' maistru...

— Du-te sănătos! Eu nu am maistru! îi răspunse mîndru prietenul lui. Eu merg să-mi apăr orașul!

Siguranța acestuia îl indispușe pe Cristian. Porni tăcut spre Banovița. Peste puțin timp, ajunsese la fratele patronului său, dar acolo nu mai găsi pe nimeni. «Domnu' Gelu» plecase cu familia în oraș.

Lui Cristian parcă nici nu-i venea să creadă că avusese un asemenea noroc. Începu să sară într-un picior și să strige: «Sînt liber, sînt liber. Și eu pot să lupt», apoi o zbughi fericit spre Regimentul 95 Infanterie. În cîteva clipe uitase că dacă va întîrzia, acasă îl aștepta palma grea a patronului și gura mare a cucoanei. Cînd ajunsese la regiment, începu să-și caute prietenul, dar în mulțimea oamenilor care se strînseseră acolo, nu reuși să-i dea nici de urmă. I se păru totuși că într-un pîlc de tineri îl zărește și pe cel cău-

tat, dar se înșelase. Aceștia nici nu-l băgară în seamă, fiindcă discutau aprins:

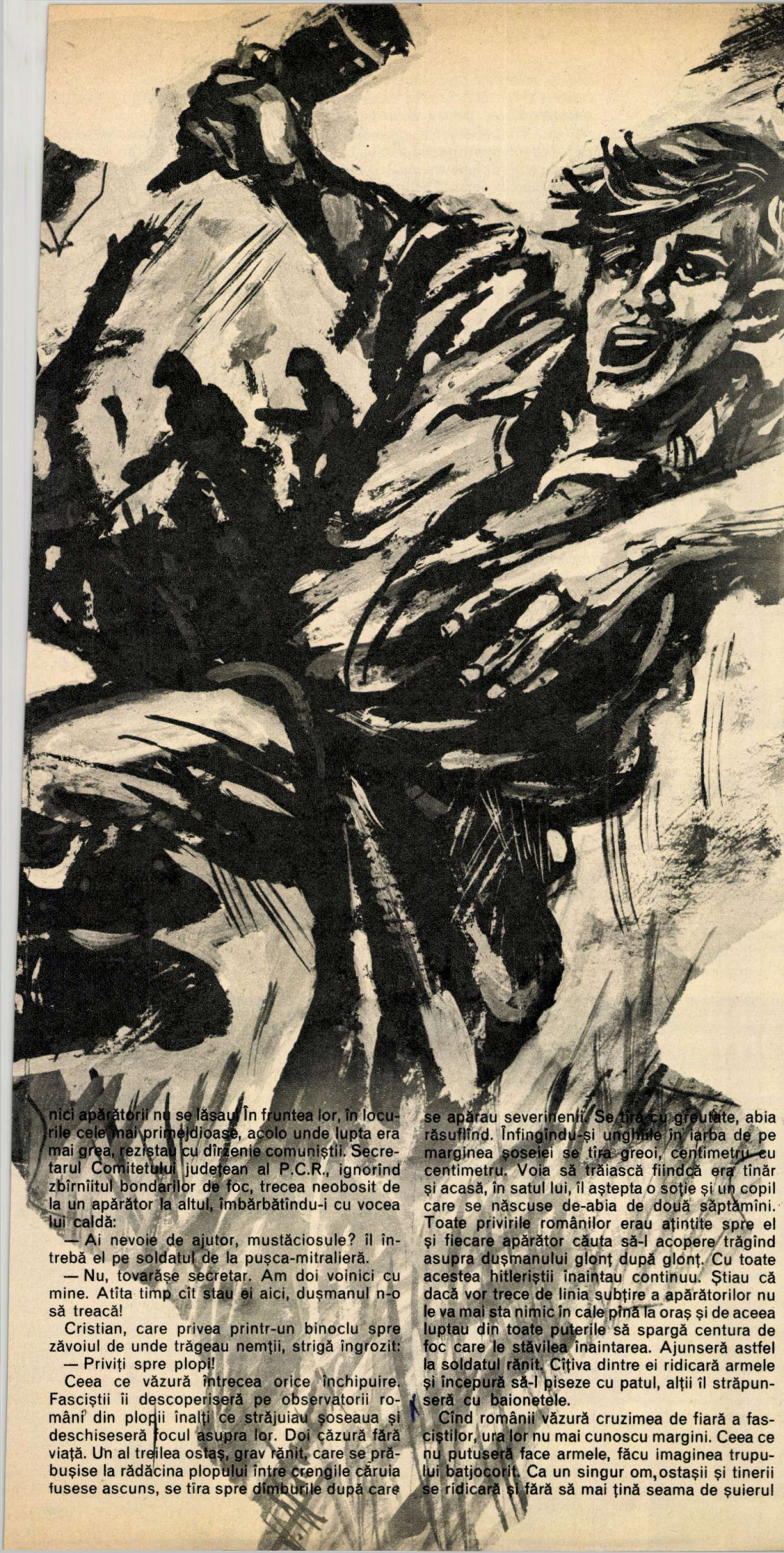
— Aveam cu ce lupta! Ni se dau arme! spuse unul.

— Hai la depozitul de muniție, îi răspunse un altul, care nu avea mai mult de șaisprezece ani.

Cristian se luă după ei și ajunsese astfel la depozit.

— Luați lăzile astea și puneți-le în căruță, le făcu semn, lui și băiatului de șaisprezece ani, un soldat voinic și mustăcios. Atît așteptară cei doi că și alergară să care lăzile lingă pușca-mitralieră din căruță. Puseră una peste alta pînă o umplură, apoi se așezară lingă soldat și porniră.

De cîteva minute lupta se încinsese. Era o luptă pe viață și pe moarte. Încleștarea deveni tot mai puternică. Se trăgea și de o parte și de alta așa de aprig, încît țevile puștilor, ale mitralierelor se înfierbîntaseră. Nemții începu-seră lupta metodic; după o pregătire minuțioasă de artilerie, începură să trimită asupra apărăto-rilor orașului valuri fierbinți de plumb. Trăgeau cu tot armamentul: cu tunuri, mitraliere, auto-mate și puști, iar ai noștri răspundeau — din tranșeele și gropile individuale săpate în timpul nopții cu aceeași dîrzenie. Duceau însă lipsă de tunuri. Cînd hitleriștii își dăduseră seama de inferioritatea armamentului severinenilor porni-ră la atac cu toată forța. Sperau ca printr-o șarjă de foc să rupă apărarea, să-i învăluiască din flancuri pe cei ce îndrăzniseră să li se opună și apoi prinzîndu-i într-un clește de foc să-i nîmi-cească pe toți. Aveau planuri mari hitleriști! Dar

funest al gloanțelor porniră la contraatac. Spre groaza hitleriștilor, tinerii ostași, apărătorii neînfricați ai Severinului trecură la lupta corp la corp.

După aproape o oră dușmanul fusese stăvilit, dar nu înfrânt.

Luptau de câteva ore și izbînda nu se știa de partea cui va fi. Hitleriștii înaintau din nou. Reușiseră să se infiltreze prin zăvoiul riului Topolnița și încercau cu desperare să nimicească flancul stîng al apărării. Situația era critică. Rîndurile dușmanului, în loc să se micșoreze, parcă se înmulțiseră. Hitleriștii apăreau de peste tot: ieșeau din lanurile de porumb, din desișul sălcilor sau din umbra copacilor, făcînd salturi scurte sau trăgînd din mers.

În sfîrșit, apărătorilor le sosiră întăriri. Erau subunitățile românești din alte sectoare, mai puțin amenințate. Focul acestora căzu ca un trăsnet asupra năvălitorilor care se poticniră mușcînd cu sînge din pămîntul pe care-l cotoșiseră.

Cel care supraviețuise vijeliei de plumb și foc se ridicară și, cuprinși de panică, începură să fugă în dezordine spre satul Șimian.

— După ei! Înainte! Moarte fasciștilor! strigă ostașul voinic și mustăcios luînd pușca-mitralieră pe brațe.

Nu făcu decît un singur pas și se frînse de mijloc, se lăsă în genunchi, apoi se prăbuși alături de arma cu care ținuse piept vrăjmașului. Un glonte dușman îi străpunsese pieptul.

— Ce ți s-a întîmplat, nene? întrebă Cristian cu lacrimi în ochi. Ce are? Își iscodi el nedumerit prietenul.

Nu primi însă nici un răspuns. Cînd se uită în urmă, tînărul său prieten zăcea într-o baltă de sînge.

— Cum, și tu?... murmură, înghițindu-și lacrimile, micul severinean. Am să vă răzbun, fraților! strigă el cît putu.

Nu-i răspunse decît iureșul luptei. Ostașii români, alături de tinerii voluntari, treceau pe lîngă el trăgînd din mers. Atunci scoase din buzunar o grenadă, îi smulse siguranța și se luă în fugă după subunitatea hitleristă care se retrăgea în derută.

— Stai! Unde fugi? Înapoi că te omoară! îi strigară ostașii pe lîngă care trecuse ca o furtună, însă tînărul erou nu-i mai auzea.

Nu avea decît un singur gînd: să-i ajungă din urmă pe cei care-i omorîseră prietenii, pe cei care voiseră să-i distrugă orașul. Să-i ajungă și să-i răzbune...

O scurtă rafală de mitralieră și micul severinean se prăbuși. Dar numai pentru cîteva clipe fiindcă se ridică în coate și începu să se tîrască. Puținele ore de cînd începuse lupta pentru petecul de glie românească îl maturizaseră. Știa ce are de făcut: cuibul de mitralieră care tăia elanul ostașilor români trebuia nimicit, iar el, depunînd eforturi supraomenești, abia se tîra. Cămașa i se pătase cu sînge...

Mai merse tîrîș puțin, apoi mina i se întinse fără vlagă. Grenada îi căzu alături. Din urmă însă, îl ajunse o umbră care se aplecă asupra lui, apucă grenada în pumn și o aruncă departe, cu putere. Cuibul de mitralieră fusese distrus...

Cristian deschise ochii. Zări deasupra lui, ca prin ceață, chipul unui luptător. Acesta îi luase capul pe brațe și îi mîngia fruntea pigmentată cu stropi de sudoare.

— Mitraliera nu se mai aude... E liniște, șopti Cristian sfîrșit.

— Da. Datorită ție a amuțit pentru totdeauna. Prin curajul tău ai salvat viața multor ostași. Hitleriștii au fost înfrinți. Orașul este salvat!

nici apărătorii nu se lăsau în fruntea lor, în locurile cele mai primejdioase, acolo unde lupta era mai grea, rezistau cu dîrzenie comuniștii. Secretarul Comitetului județean al P.C.R., ignorînd zbîrniitul bondarilor de foc, trecea neobosit de la un apărător la altul, îmbărbătindu-i cu vocea lui caldă:

— Ai nevoie de ajutor, mustăciosule? îl întreba el pe soldatul de la pușca-mitralieră.

— Nu, tovarășe secretar. Am doi voinici cu mine. Atîta timp cît stau ei aici, dușmanul n-o să treacă!

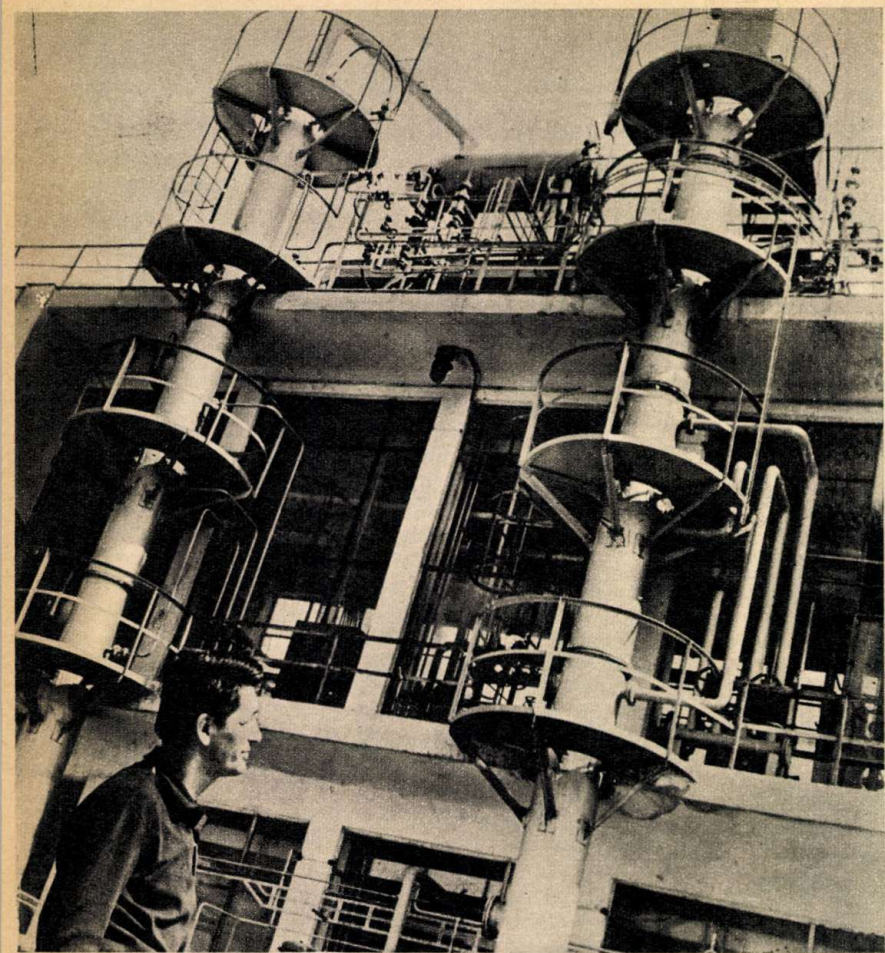
Cristian, care privea printr-un binoclu spre zăvoiul de unde trăgeau nemții, strigă îngrozit:

— Priviți spre plop!

Ceea ce văzură întrecu orice închipuire. Fasciștii îi descoperiseră pe observatorii români din plopii înalți ce străjuiau șoseaua și deschiseră focul asupra lor. Doi căzură fără viață. Un al treilea ostaș, grav rănit, care se prăbușise la rădăcina plopului între crengile căruia fusese ascuns, se tîra spre dîmburile după care

se apărau severinenii. Se tîra cu greutate, abia răsufîind. Înfingîndu-și unghile în iarbă de pe marginea șoselei se tîra greoi, centimetru cu centimetru. Voia să trăiască fiindcă era tînăr și acasă, în satul lui, îl aștepta o soție și un copil care se născuse de-abia de două săptămîni. Toate privirile românilor erau ațintite spre el și fiecare apărător căuta să-l acopere trăgînd asupra dușmanului glonț după glonț. Cu toate acestea hitleriștii înaintau continuu. Știau că dacă vor trece de linia subțire a apărătorilor nu le va mai sta nimic în cale pînă la oraș și de aceea luptau din toate puterile să spargă centura de foc care le stăvilea înaintarea. Ajunseră astfel la soldatul rănit. Cîțiva dintre ei ridicară armele și începură să-l piseze cu patul, alții îl străpunseră cu baionetele.

Cînd românii văzură cruzimea de fiară a fasciștilor, ura lor nu mai cunoscua margini. Ceea ce nu putuseră face armele, făcu imaginea trupului batjocorit. Ca un singur om, ostașii și tinerii se ridicară și fără să mai țină seama de șuierul

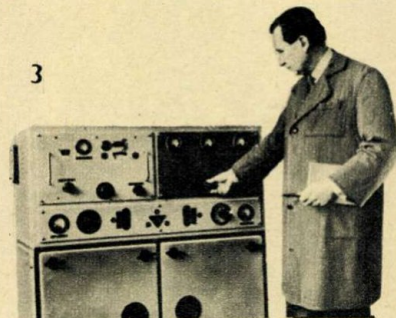

cită și interesul cercurilor de specialitate de peste hotare care au manifestat interes pentru achiziționarea lor. Printre acestea enumerăm «Procedeul pentru rambleiajul hidromecanic dirijat» distinsă cu medalia de aur la Salonul de invenții de la Oberhausen din 1970, invenție care s-a aplicat la îmbunătățirea și fertilizarea solului pentru amenajarea spațiilor verzi ale complexului balneoclimateric Mamaia. Procedeul și agregatul pentru confecționarea țevilor cu aripioare» aplicate la Uzina Grivița Roșie și folosit cu rezultate bune la instalații din uzinele chimice care a obținut medalia de aur la salonul internațional de invenții de la Viena. Aplicate în practică, invențiile românești au contribuit la creșterea substanțială a eficienței economice. Numai într-un singur an, economiile obținute prin aplicarea invențiilor au fost de cca 950 000 000 lei, la aceasta adăugându-se importante economii de valută realizate cu urmare a eliminării importului, prin valorificarea a 320 de invenții românești. Numai prin folosirea invenției «Procedeul și instalație pentru producerea stire-

de invenții de la Bruxelles, s-au realizat economii la investiții în valoare de 120 000 000 lei.

Unele din invențiile românești au fost înregistrate în alte țări în vederea protejării lor, și pentru afirmarea priorității realizărilor tehnice românești. Printre acestea amintim invenția «Mașină de împrăștiat îngrășăminte minerale sub formă de granule prin centrifugare» și invenția «Procedeul pentru confecționarea compensatorilor multilenticulari» brevetele și în străinătate, distinse la Salonul de invenții de la Viena din 1970 cu medalii de aur, care se valorifică în străinătate cu importante avantaje. Minitehnicienii

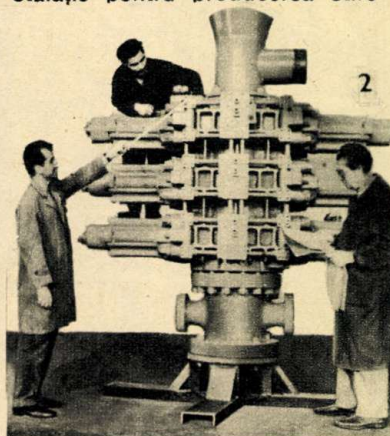
3

1. O invenție românească, valorificată la Combinatul chimic Craiova. O instalație de transformare a acetatului de metil — metanol, în acetat de butil.

2. Creație a inteligenței tehnice românești: Prevenitor de erupție triplu tip T (medalie de aur). A fost produs la Uzinele «1 Mai» Ploiești.

3. Generatorul de înaltă frecvență, elaborat de un grup de tehnicieni timișoreni.

nului de înaltă puritate», medaliată cu medalia «Vermeille» la Salonul

care lucrează la diferite construcții în atelierele de pe lângă școli sau în cercurile de pe lângă casele pionierilor au de învățat din pasiunea și răbdarea pe care părinții sau frații lor mai mari o pun în slujba creației tehnice românești.

GÎNDIT ÎN ROMÂNIA

A devenit ceva obișnuit ca invențiile românești să obțină rezultate prestigioase nu numai în țară, dar și peste hotare.

Cele 35 medalii de aur și 19 de argint obținute de inteligența tehnică românească la disputatele com-

petiții internaționale de diverse saloane sau expoziții specializate de la Viena, Bruxelles, Londra, Nancy și în alte orașe ale lumii sînt concludente.

Invențiile premiate cu ocazia acestor confruntări internaționale au sus-

TE-AI GÎNDIT SĂ FACI O INVENȚIE? LA CE ANUME TE-AI GÎNDIT?

Prezentăm mai jos o selecție din răspunsurile primite prin fișele «Arhivei de aur Cutezătorii».

Danciu Viorica, clasa a VII-a, Craiova. **Aș vrea să concep construirea unui bloc de 100 de etaje, cu o stabilitate perfectă, o construcție din oțel și sticlă pentru muncitorii din orașul nostru. Aș vrea ca fiecare apartament să aibă un mini-televizor în culori.**

Nuțu Mihai, clasa a VII-a, Padea, Dolj. **Aș vrea să găsesc soluția pentru construirea unui aparat care să fie propulsat pe bază antigravitațională.**

Corneanu Eugen, clasa a VII-a, comuna Izvoare, Dolj. **Vreau să inventez un tractor complex care să fie în stare să poată face toate muncile agricole.**

Popa Mihăiță, clasa a VII-a, Ploiești. **Aș vrea să inventez ceva care să facă oamenii mai buni. «Pastile de omenie», de exemplu.**

Mihaela Mihăilescu, clasa a VI-a, Birlad. **Un dispozitiv, un fel de mașină care să-i lovească peste mină pe acei care încearcă să distrugă plantele, arborii și încearcă să strice armonia naturii.**

Moni Grigoriu, clasa a VI-a, comuna Hurgiu, Vaslui. **Aș vrea să realizez niște experiențe interesante cu fotoni.**

Simion Anca, clasa a V-a, Ploiești. **Aș vrea să creez o instalație de baterii producătoare de căldură, care să fie pusă în mînerul unei umbrele, pentru zilele reci de toamnă.**

Comănescu Liliana, clasa a VII-a, Cîmpina. **O mașină electronică care să detecteze și să înregistreze trăsăturile morale ale unui om.**

Giersch Mariana, clasa a VII-a, Buzeni. **Aș vrea să lucrez în problema dirijării climatei și în special să inventez ceva care să îndrepte ploaia, acolo, unde este necesar.**

Gheorghe Gh. Aurel, clasa a VI-a, Adjudul-Vechi. **Un aparat care atunci cînd dormi să-ți poată filma visele.**

Tusser Ștefan, clasa a VII-a, Sighet. **Aș vrea să găsesc al 104-lea element chimic.**

Vlad Corneliu Nicușor, clasa a VIII-a, Constanța. **Eu lucrez la un tip de mașină de tăiat metalele la care vreau să găsesc soluții originale, cît mai repede.**

Macarie Măriuța, clasa a IV-a, Bătrînești, Vrancea. **Un medicament care să imunizeze omul împotriva cancerului.**

Cotețiu Aurora, clasa a VI-a, Baia Mare. **O turbină hidrolică care să funcționeze prin presiunea apei la mare adîncime.**

Mihali Gabriela Maria, clasa a VIII-a, Moisei. **Cu-**

noaștem din basme ce înseamnă «tinerețe fără bătrînețe și viață fără de moarte». Ei bine, eu aș vrea să găsesc soluțiile pentru ca această idee să prindă viață spre bucuria tuturor oamenilor.

Bolonschi Ilie, clasa a VIII-a, Baia Mare. **Aș vrea să lucrez un aparat care aplicat pe coșurile fabricilor să oprească poluarea aerului.**

Dumitrescu Emanuela, clasa a V-a, Constanța. **Ceva care să-i facă neputincioși întii pe cei care vor războaie, apoi mașinile lor.**

Matei Lucian, clasa a V-a, Mangalia. **Un creion-lanternă care atunci cînd scrii să-ți lumineze pagina.**

Babei Mariana, clasa a VI-a, Constanța. **Un robot sau un sistem electronic care să efectueze muncile mai grele agricole, economisind astfel efortul uman.**

Aceste răspunsuri nu sînt numai produsul unei fantezii exuberante, ele reprezintă aspirațiile voastre, visurile înaripate, dorința de a fi folositor societății. Slujite de efort continuu, de muncă fără preget, fără îndoială, multe dintre visurile voastre vor deveni realități.

CURIERUL BĂIEȚILOR

Dați-mi voie, dragi prieteni, ca primul meu răspuns să se adreseze... unei prietene:

Lauriana Benea, Luncioiu de Jos, jud. Hunedoara. «Salut cu bucurie apariția paginii voastre și a semnăturii tale. Emil. Îți doresc mult succes!» Mii de mulțumiri, Lauriana, și... sper să rămii în continuare cititoarea paginii noastre.

George Herșianu, Tulcea. «Emile, te rog foarte mult, fă tot posibilul și citește-mi cartea. Scriu la ea de vreo două săptămâni și am ajuns la pagina 97, cu care închei primul volum, dar vacanța

nu s-a terminat...» Dragă George, nu pot să-ți răspund decît: cu plăcere! Aștept cu nerăbdare aceste însemnări de vacanță adunate în primul «volum» și sper să nu ai ambiția atingerii unei trilogii căci vacanța este pe sfîrșite.

Vasile Murguleț, Scafari,

Vrancea. «Ce școală pot să urmez pentru a deveni mecanic de locomotivă?» Îți recomand, după absolvirea clasei a VIII-a, să te prezîți la Iași, la Școala profesională de pe lîngă Regionala de Căi Ferate, Str. Socola nr. 82.

Ninel Vlaicu, Ibănești, jud. Mureș. Pentru tine, Ninel, ca și pentru alți prieteni, vă rog să vă adresați cu toate creațiile literare la rubrica intitulată «Atelier literar».

Luigi Mardale, Mărgineni, jud. Bacău. «Ce să fac pentru a putea juca fotbal în echipa «Dinamo»? Deocamdată ești prea mic, dar te poți pregăti pentru aceasta. În apropierea comunei tale, în orașul Bacău, funcționează un liceu special de fotbal. Acolo sînt pregătiți copiii din întreaga țară, care au înclinații către acest sport. Încearcă și

tu, prezintă-te acolo cu dorința pe care o ai și s-ar putea ca după cîțiva ani să auzim de... Luigi Mardale, component al echipei «Dinamo». Mult succes!

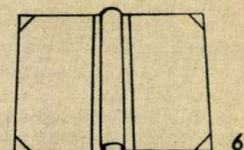
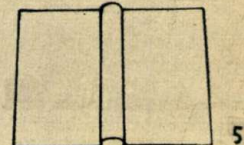
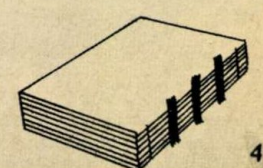
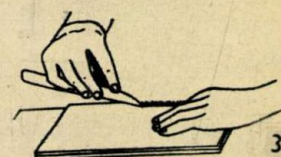
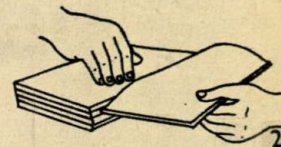
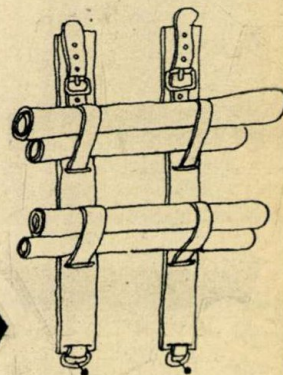
Emil

PAGINA BĂIEȚILOR

BĂIEȚI, SÎNTEȚI INVITAȚI SĂ VĂ SPUNETI PĂREREA ASUPRA ACESTEI PAGINI. CE AȚI DORI SĂ MAI CUPRINDĂ EA? NU UITAȚI: ÎN ORICE PROBLEMĂ «CURIERUL» VOSTRU VĂ STĂ LA DISPOZIȚIE.

PENTRU ÎNCEPEREA ANULUI ȘCOLAR

După ce ți-ai reparat cărțile, folosind indicațiile alăturate lucrează-ți un suport foarte practic, în timpul școlii, pentru păstrat suluri de carton, hîrtie, desene. Ca material se folosește P.V.C., chingă sau fitil lat. Cîteva cordoane sau centuri scoase din uz pot fi, de asemenea, folosite. Lucrați după model. Foarte multă atenție trebuie acordată prinderii cataramelor.

Dacă veți face o revizie în dulapul cu cărți, veți constata că multe dintre ele au foile desprinse. Ca să le puteți prinde bine, vă recomandăm să lucrați după schema alăturată!

1. Desfaceți fasciculele care stau gata să cadă.

2. Îndepărtați copertile.

3. Curățați fasciculele și cotorul copertii de resturile de clei uscat și ațe.

4. Cusutul fiind mai greu de executat, lipiți fasciculele cu fișii de hîrtie și clei.

5. Cînd copertile sînt deteriorate le puteți înlocui cu scoarțe din carton nu prea gros, (duplex). Observați cotorul care se obține prin îndoire.

6. Copertile se mai pot lucra din două bucăți de carton prinse într-o fișie de pinză care se lipește cu clei.

7. Fasciculele se lipeșc în așa fel ca să stea bine prinse în scoarțe.

Prietenul mai mare

Multe s-au spus și s-au discutat despre nobilul sentiment al prieteniei și se va continua să se spună și să se discute. La vîrsta voastră vă simțiți adeseori onorați de prietenia unui partener cu cîțiva ani mai mare. În imensa majoritate a cazurilor asemenea prietenii sînt bine venite. Prietenul vă ajută atît în ocupațiile voastre și de multe ori vă distrahă minunat împreună.

Dar, cîci există un «dar», în unele cazuri, e drept rare, lucrurile se petrec altfel. «Prietenul» (apărut de cine știe unde) arată un zel deosebit în a aduna în jurul său cît mai mulți «prieteni mai mici». Fumează cu nonșalanță în fața lor, își ia atitudini de «vedetă» de prost gust. Deși nu muncește, se pare că ar avea bani cu care își permite să-și invite micii «prieteni» înții la cofetărie și, nu mult după aceea, la local. Vorbește «pertu» cu ospătarul și consumă băuturi alcoolice. Pentru naivi și nepreveniți nu este exclus ca să se nască o admirație neînmuritură față de Nick, Bobby, Jimmy, Johnny, nume de imprumut cu care asemenea personaje obișnuiesc să se împodobească. «Gloata» ascultă cu încîntare «bancurile» dubioase debitate de «el» și începe să imite modul lui

de comportare. Curînd apar și alte fenomene. Johnny și-a uitat portofelul acasă și tare ar bea o bere. Pe dată se face «colectă» și Johnny bea multumit bere pe buzunarul «prietenilor» mai mici. Cere-urile devin din ce în ce mai pretențioase, mai obraznice, sentimentul de admirație este înlocuit de o senzație neplăcută și cei mici se trezesc «făcînd rost de bani» uneori înșelîndu-și părinții. Dacă punem la socoteală și apucăturile rele însușite de la Nick, Bobby sau Johnny grupul de copii cumsecade a devenit ceea ce se numește o «bandă» la discreția «șefului». Și dacă nu-și dau seama la timp, copiii se pot trezi amestecați în cîine știe ce afaceri necurate. Intervin autoritățile și copiii află că «prietenul» lor este de fapt un parazit social care trăiește pe spina-rea părinților, care l-a exploatat și pe el și care recurge adeseori la furt și înșelăciune. Regretele sînt, de multe ori, tardive.

Prin umare, ce-i de făcut? Să evităm prietenia cu cei mai mari în vîrstă ca noi? Nici de cum. Se cere puțină atenție, puțin discernămint, se cere să nu caști gura la orice ineptie, chiar dacă vine din partea «unuia mai mare». Și dacă vă e greu să vă orientați singuri apelați în primul rînd la părinții voștri. Multe drame s-au petrecut din cauză că unii copii au ascuns părinților relațiile lor de prietenie.

Noi vă rugăm să rețineți din articolul nostru un singur cuvînt, folosit mai ales de maturi dar pe care vi-l recomandăm cu căldură: **discernămint**.

A. ALBU

N.R. Fotografii au fost făcute cu concursul unor copii și tineri actori care au avut amabilitatea să pozeze pentru noi în posturi nu întotdeauna plăcute.

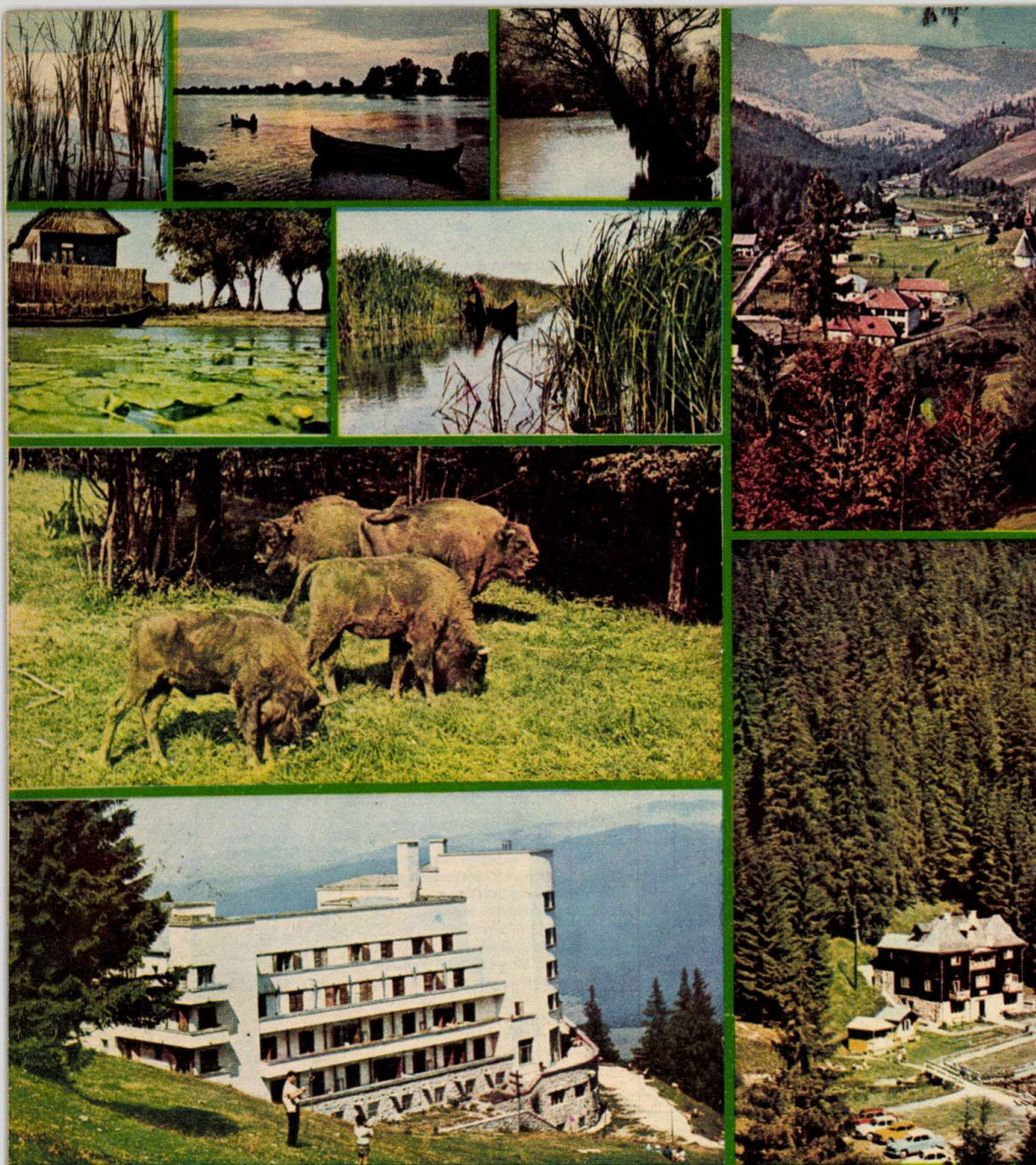
Prietenul mai mare te ajută și te învață.

Uneori vă puteți distra de minune împreună.

Azi îl admiri pe «amic» fumînd cu nonșalanță, mîine să NU ceri și tu o țigară.

expedițiile CUTEZĂTORIILOR

La redacție au sosit și sosesc zilnic sute de scrisori, ilustrate și telegrame de la echipajele plecate în expediții. Micii cercetători ne trimit vești din activitatea lor și a oamenilor întâlniți pe minunatele meleaguri ale patriei noastre dragi.

● O frumoasă ilustrată, care înfățișează rezervația de zimbri din Țara Hațegului, ne-a sosit de la echipajul «**Vulturii**» (Școala generală nr. 2 din Urziceni, jud. Ilfov). La fel ca stolurile de vulturi — bărboși, cei 10 expediționari au simțit vântul de pe vârful Șeselor (2 323 m), au admirat reflexele amurgului în unda lacului Bucura, apoi au pornit pe un drum abrupt ajungând în gara Sarmizegetusa (Grădiștea) unde antichitatea daco-romană și-a lăsat cele mai tulburătoare vestigii.

● Un alt echipaj, care poartă tot numele de «**Vulturii**» (Școala generală din Vultureni, jud. Cluj), ne-a trimis o vedere din Munții Apuseni. Traversarea șisturilor cristaline și granitului pe Muntele Mare din masivul Gilăului, pentru a deschide un nou traseu turistic reprezintă, într-adevăr, o inițiativă cutezătoare.

● Cunoscutul echipaj «**Paltin 2**» din Plaiul Cîm-

pinei, jud. Prahova, care la concursul de anul trecut a obținut — împreună cu echipajul «**Paralela 45**» din aceeași comună — trofeul special «**Cutezătorii**», anul acesta a plecat singur în Delta Dunării. Le urăm succes și sperăm că ne vor trimite un jurnal de bord care va fi și mai interesant chiar decât cel de anul trecut.

● Echipajul «**Scoica fermecată**» din Gornești, jud. Mureș, ne-a trimis din Munții Bucegi o vedere a hotelului turistic «**Cota 1400**». Nădăjduim ca jurnalul de bord al echipajului să fie tot așa de... fermecător ca și numele pe care și l-au ales.

● Cele două echipaje ale Școlii generale nr. 5 din Comănești, jud. Bacău — «**Fii marinarilor**» și «**Troțuș**» — ne-au trimis o ilustrată de la Lacul Roșu. Ei au escaladat Ceahlăul, cîntat și descris de marii noștri scriitori **Gh. Asachi, V. Alecsandri, Al. Russo, M. Eminescu, Al. Vlahuță, Gh. Coșbuc, Em. Gîrleanu, G. Galaction, M. Sadoveanu** și mulți alții.

● Tinerele «**Mlădițe**» care formează echipajul Liceului din Sărmășel, jud. Maramureș, ne-au trimis de la poalele Munților Gutii, situați în extremitatea de nord a Transilvaniei, o telegramă prin care ne in-

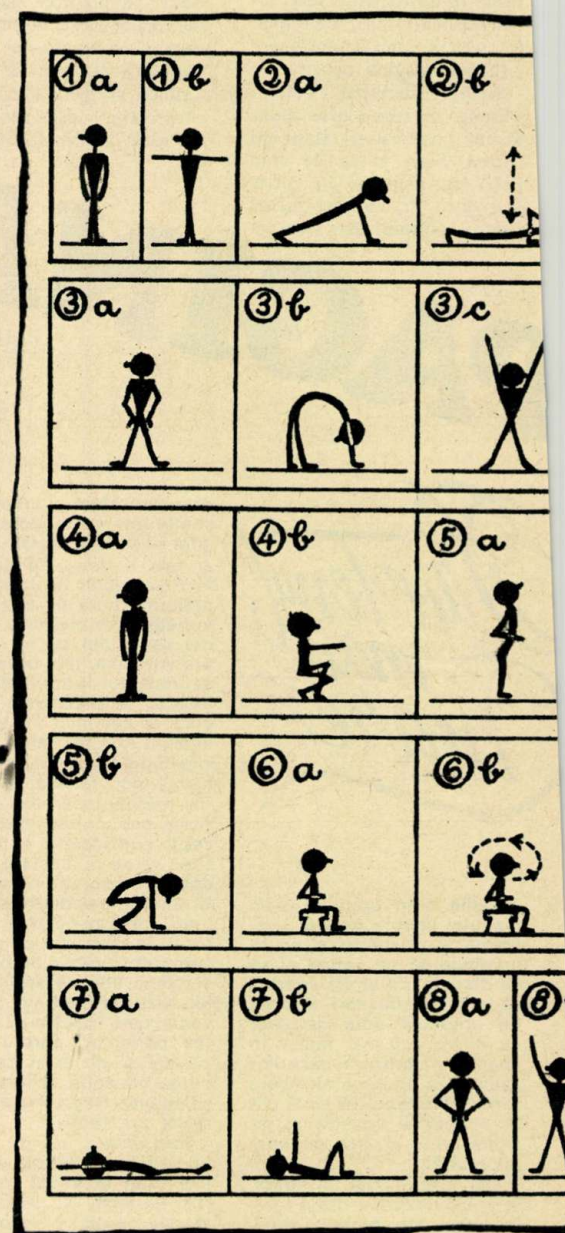
științează că «în trecere prin comuna Negrești am ajutat o zi întreagă pe cooperatori la recoltarea inului».

Cinste tinerelor maramureșene.

● O altă telegramă, a echipajului «**Plăieșii Neamțului**», de la Școala generală nr. 2 din Tîrgu-Mureș, ne anunță plecarea în expediție și ne face atenți să le «**rezervăm**» trofeul «**Busola de aur**».

Dragi expediționari, v-ați ales un minunat obiectiv: «Pe urmele marilor clasici ai literaturii române **George Coșbuc** și **Liviu Rebreanu**». Dacă materialul pe care ni-l veți trimite va fi tot așa de «prețios» ca obiectivul propus, puteți aspira la «**Busola de aur**».

AUREL LECCA

CUPA „CUTEZĂTORII” LA FOTBAL

LA DATA DE 15 AUGUST 1971

1. «VIITORUL», Bujoru, Teleorman 354 puncte	11. «SPORTUL», Bogdănești, Bacău 228 „
2. «SPORT PIONIERESC», Serbeni-Mureș 342 „	12. «A.S. SILITORUL» Bolidin Deal-Băleanu, Ilfov 216 „
3. «VOINTA» Chineriu de Jos, Mureș 336 „	13. «UNIREA», Văleni, Dimbovița 203 „
4. «FLAMURA PIONIERESCĂ», Gruia-Budești, Ilfov 288 „	14. «VOINTA», Pârșani-Pielești, Dolj 193 „
5. «VIITORUL», Cungea, Olt 282 „	15. «SOIMUL», Cășeiu, Cluj 192 „
6. «VICTORIA», Brazi, Prahova 280 „	16. «SPERANTA», Valea Dragului, Ilfov 190 „
7. «F.C. URANUS», Bezdead, Dimbovița 259 „	17. «FLACĂRA», Licuriciu-Călinești, Teleorman 162 „
8. «SPERANTA», Ciolănești, Teleorman 242 „	18. «TRIUMF», Orlești, Vâlcea 132 „
9. «PANDURILE», Călina-Bărbuceni, Vâlcea 240 „	19. «AVINTUL», Nichiteni-Coțușca, Botoșani 127 „
10. «SPERANTA», Săvirsin, Arad 230 „	20. «SPICUL», Izvorul-Gogoșari, Ilfov 123 „

IMPOTRIVA CELOR 3S

LECTIA A II-A

EXERCITIUL 1: stînd în poziția de drepti (fig. 1a) — ducerea brațelor lateral, capul ușor pe spate cu ridicare pe virfuri (fig. 1b) (1—2), revenire în poziția de plecare cu lăsarea capului ușor înainte (3—4); observații: mișcarea se execută lent, în 4 timpi, de 3—4 ori; la timpii 1—2 se va face o inspirație profundă pe nas, iar la timpii 3—4 o expirație pe gură.

EXERCITIUL 2: sprijin culcat înaintea (fig. 2a) — îndoirea brațelor pînă se atinge solul cu pieptul (fig. 2b) (1—2) revenire în poziția de plecare (3—4); observații: se execută de 6—7 ori, ritmic, avînd grijă ca în tot timpul execuției, corpul să fie drept, palmele pe sol, în dreptul umerilor.

EXERCITIUL 3: stînd depărtat cu brațele pe lîngă corp (fig. 3a) — îndoirea trunchiului înainte cu scuturarea brațelor, palmele atingînd solul (fig. 3b) (1), revenire în poziția de plecare (2), ridicarea pe virfuri cu ducerea brațelor diagonal sus și cu capul lăsat ușor pe spate (fig. 3c) (3), revenire în poziția de plecare (4); observații: se execută în 4 timpi, de 3—4 ori.

EXERCITIUL 4: stînd în poziția de drepti (fig. 4a) — îndoirea genunchilor cu ducerea brațelor înainte (fig. 4b) (1—2), revenire în poziția de plecare (3—4); observații: exercițiul se execută în 4 timpi, de 4—6 ori; în timpul execuției se va avea grijă ca în momentul îndoirii genunchilor să se stea pe virful picioarelor, iar spatele să fie drept; în timpul poziției ghemuit se va expira, iar în revenire se va inspira.

EXERCITIUL 5: stînd cu brațele îndoite, pumnii închiși (fig. 5a) — mers (1—4), ghemuit, mîinile sprijinite pe sol, cu expirație forțată (fig. 5b) (5—6), revenire în poziția de plecare cu inspirație profundă urmată de expirație lentă (7—8); observații: se execută în 8 timpi, de 4—5 ori; mersul va avea un ritm accelerat, iar revenirea în poziția de plecare se va face lent.

EXERCITIUL 6: șezînd pe scaun cu mîinile pe sold (fig. 6a) — rotirea capului de la dreapta spre stînga (fig. 6b) (1—4); aceeași mișcare de la stînga spre dreapta (5—8); observații: se execută lent, în 8 timpi, de 2—3 ori.

țele întinse deasupra capului (fig. 7a) — ducerea brațelor întinse sus și îndoirea picioarelor fără a desprinde talpa de pe sol (fig. 7b) (1—2), revenire lentă în poziția de plecare (3—4); observații: se execută în 4 timpi, de 5—6 ori.

EXERCITIUL 8: stînd depărtat, brațele pe sold (fig. 8a) — ridicare pe virfuri cu ducerea brațelor diagonal sus, capul ușor pe spate (fig. 8b) (1—4), inspirație, revenire în poziția de plecare cu lăsarea capului înainte, (5—8); expirație, observații: se execută lent, în 8 timpi, de 3—4 ori, în fața ferestrelor larg deschise.

P.S.

CIFRELE DIN PARANTEZE CARE NU SE REFERĂ LA FIGURILE DIN DESENELE ALĂTURATE, EXPRIMĂ TIMPII EXERCITIILOR RESPECTIVE.

(va urma)

CONSTANTIN BUȘU
— profesor —

Foto: T. MACARSCHI.

ÎNOTĂTORII

Multipla
recordmană
și
campionă
EUGENIA
CRISTESCU.

Timp de patru zile, bazinul din parcul sportiv Dinamo a trecut, exclusiv, în stăpînire de copii: cei mai mici înotători și-au disputat înțietatea pentru cucerirea celor 54 titluri de campioni ai țării. Firește, evenimentul ne-a reținut tot timpul în tribunele piscinei din Ștefan cel Mare unde am urmărit, fără să simțim canicula (de parcă și noi ne-am fi aflat în apă alături de ei), disputa micilor înotători. Și nu exagerăm cîtuși de puțin afirmînd că actuala ediție a «naționalelor» de copii a însemnat o deplină reușită, recordurile ținîndu-se lanț. Primul, și cel mai important este numărul mare al participanților: aproape 300 de fete și băieți din 11 orașe care, în fazele anterioare, și-au cucerit dreptul de a concura în finala pe țară. Apoi cele 20 de recorduri republicane cucerite apei și timpului de către acești mici... peștișori de aur ai natației românești.

Ca-ntotdeauna unde se află mai mulți copii, apare și o... zîină. De data aceasta, una care credem că nu va dispărea prea repede de pe firmamentul natației noastre și, de ce n-am spera, a celei europene. Este vorba de pioniera EUGENIA CRISTESCU (13 ani) care a realizat cea mai bună performanță europeană a anului la categoria ei de vîrstă la probele de 100, 400 și 800 m liber și 200 m mixt, timpuri superiori colegelor ei senioare. Eleva profesorilor MAGDALENA NEGREA și CRISTIAN VLĂDUȚĂ, Eugenia, actualmente elevă în clasa a VII-a a Școlii generale nr. 176 din Capitală, se anunță o veritabilă «stea» a natației noastre. Cum a ajuns la o asemenea performanță? Iată o întrebare pe care și-o pun, poate, mulți dintre voi. Eugenia vă răspunde: «DATORITĂ BUNICULUI CARE, ÎNCĂ DE MICĂ, M-A CONDUS LA ȘTRAND TIMP DE ȘASE ANI. AȘA AM DESCOPERIT BUCURIA PE CARE Î-O DĂ «ZBORUL» PE APĂ ȘI MI-AM DAT SEAMA CĂ POT REALIZA ȘI PERFORMANȚE, DREPT CARE AM TRECUT LA ANTRENAMENTE FĂCUTE CU REGULARITATE ȘI SERIOZITATE. ÎI SFĂTUIESC PE TOTI COPIII SĂ PRACTICE ÎNOTUL CHIAR DACĂ NU SE GÎNDESC LA PERFORMANȚĂ, PENTRU CĂ EL RECONFORTEAZĂ DIN TOATE PUNCTELE DE VEDERE».

Alături de ea se profilează alte autentice speranțe: elevele DOINA LAVINIA (C.S.M. Reșița), DANA POP (Dinamo-București), ADELINA HIDOS (Dinamo-București), CĂTĂLINA PĂNULESCU (Petrul-Ploiești), EDITH PUEL (Șc. sp. Reșița), ILDIKO HORVATH (Crișul-Oradea). Ne oprim aici pentru că lista fetelor care și-au pus în gînd să devină mari înotătoare este prea mare. Dar... Ce păcat de acest DAR! Se pare că băieții nu pot ține pasul cu fetele, pierzînd meciul recordurilor republicane, realizînd mai ales recorduri personale: A. ZAHU (Steaua), A. POPOVICI (Petrul-Ploiești), I. SVETZ (Șc. sp. nr. 2 — București), A. HORVATH (Șc. sp. nr. 1 — București) și alții, pe care la viitoarele concursuri îi dorim într-un evident progres.

C. IOANID

(Urmare din pag. 9)

REALITĂȚI ALE SECOLULUI XX De la contraste la etnocid

tieri, iar în locul laptelui, din nucile de cocos au îmbibat pe aborigeni cu «bere americană» fabricată din esențe sintetice și apă mineralizată artificial, se înțelege că «asimilarea» nu a dus la dispariția contrastelor, ci la săvîrșirea unor acte de etnocid.

În teritoriile sălbatice din nordul Australiei, în «Țara lui Arnhem» mai trăia pînă în ajunul celui de al doilea război mondial o populație băștinașă cunoscută pentru frumusețea ei, finețea trăsăturilor și pentru puritatea modului ei de viață. Erau popoare seminomade, este adevărat. Dar ele emigrau în funcție de sezoane, de urmă-

rirea vînatului, cu alte cuvinte de «sistemul ecologic» echilibrat în care și duceau existența colectivă.

Invazia militară japoneză, apoi izgonirea acestor trupe prin lupte grele, cu aviație și bombardamente, tancuri și dueluri de artilerie, au provocat groază și derută a peste o sută de mii de aborigeni. Autoritățile nu i-au readus în regiunile preferate de ei — ci în rezervații, lipsindu-i de peisajul ce le era drag, de locurile considerate sanctuare tradiționale și care erau, de fapt, dovezile materiale, tangibile, ale coeziunii lor familiale și sociale.

În felul acesta, «operația etnocid» funcționează cu efecte dramatice și distrugătoare. Triburile nu sînt turme de ființe iremediabil înapoiate. Dimpotrivă, aborigenii sînt oameni, în înțelesul deplin și superior al acestui cuvînt. Acolo unde au fost lăsați în condițiile lor naturale fără constrîngeri sau privațiuni barbare, ei au dat dovezi de asimilarea tehnologiilor utile, de adaptare la metodele rapide de școlarizare, au acceptat, cu

prietenie și recunoștință, îngrijirile medicale.

Înșiși medicii și profesorii care au venit în contact cu populațiile așa-zise «sălbatice» sau «primitive» atestă aptitudinile tuturor aborigenilor de a învăța ușor și repede — cu o înclinare specială spre științele tehnice și noțiunile matematice.

Este o adevărată calamitate faptul că în apropierea sau în mijlocul acestor populații încă «ținere» sub aspectul social se infiltrează vînzătorii de produse denaturate, «vracii» șarlatani, care dau rețete imaginare și vînd medicamente false. Cu ajutorul acestor bande, starea fizică și morală a populațiilor aborigene se alterează grabnic. Contrastele dintre viața lor și civilizație se adîncesc — în locul receptivității se instalează o stare naturală de respingere.

Această stare nu este, nicăieri, expresia unei înclinații psihologice naturale, ci un reflex instinctiv împotriva operațiilor de etnocid, reflex pe care îl înțelegem și l-ar avea, tot atît de spontan, orice om civilizat din lumea secolului 20.

ȘOIMII carpaților

24

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT. Prinși la încrucișare de focuri, în clădirea comandamentului, hitleriștii au fost nevoiți să se predea. Unchiul Matei, Onișor, Veverița, Ursul Pitic, Pătru și ceilalți luptători erau bucuroși că le-au dat o mină de ajutor muncitorilor din orășel la înfrângerea dușmanului. Deodată Veverița observă că dintre ei lipsește tocmai Codruț.

Scenariu: PETRE GHELMEZ
Desene: OFELIA DUMITRESCU

Cutezătorii

Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjuncț: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Dones
Adresa redacției: București, Piața Școlii nr. 1. Căsuța poștală 4132. Tel. 17 60 10 înt. 1458.
Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor: Emil Petrovici

ABONA-MENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENTILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

sfîrșit

35

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 2 SEPTEMBRIE, 1971
ANUL V, (206)
16 PAGINI, 1 LEU

Un ultim popas in splendida drumeție a vacanței. În curînd, din nou la școală!

Din sumar:
**IN CONSTELAȚIA
PIONIERIEI,
JUDEȚUL OLT**

*Peșta „ARHIVA
DE
AUR”*

O SURPRIZĂ: *partea
a II-a
a romanului
foileton:*

**„Ostrovul
lupilor”**

RĂSPUNDEM CHEMĂRII!

Din întreaga țară, la redacție sosesc neconținut scri-sori, nenumărate scrisori. Ele vor să exprime toată bucu-ria, tot entuziasmul și hărnicia cu care pionierii întim-pină cea de a II-a Conferință Națională a Organizației lor.

«În satul nostru, în școală și în jurul școlii, este mare zarvă, ne scriu pionierii din Teiuș, județul Alba. Chema-rea pionierilor bucureșteni ne-a găsit pe șantierul de construcție al noii școli, care este aproape gata. Acum, pregătim terenul pentru a-ranjarea plăcilor de beton din curte, evacuăm resturile de materiale în urma termi-nării construcției. 280 de e-levi au lucrat la amenajarea bazei sportive.

«Locuim într-o comună foarte greu încercată de furia apelor — **Odoreu** din jude-țul Satu Mare. Aici, aproape totul a trebuit reconstruit. De aceea, și noi, copiii români și

maghiari, sub îndrumarea to-varășilor comandanți, ne-am grăbit să fim folositori. Tre-buri au fost multe, așa că nici în vacanță n-am fost mai pu-țin harnici. Am vrut să fim alături de părinți pînă la re-construcția totală a comunei. Aflind despre chemarea pio-nierilor bucureșteni ne-am bucurat că și ceilalți copii se gîndesc cu drag la școală, vor s-o îngrijească.

Noi, la începutul acestui an școlar, prin grija deosebi-tă a partidului nostru, vom păși într-un complex școlar modern, care va fi înzestrat cu mobilier nou. Suprafața noului complex va atinge 2500 mp — vom avea la dis-poziție 16 săli de clasă, 2

laboratoare, 2 ateliere școlare — utilitate cu cele mai moder-ne aparate. De asemenea, vom avea o sală de gimnas-tică cu o suprafață de 550 mp. Acest complex școlar, la ora actuală, se află în stare de finisare. Noi pregătim să-lile de clasă pentru a se pu-tea parcheta, adunăm deșeu-rile de pe șantier și nivelăm noua curte a școlii, am în-ceput să amenajăm în fața școlii un frumos parc. O altă echipă lucrează la noul nos-tru teren sportiv. Fetele pun la punct sălile de clase gata parchetate.

Vrem ca prima zi de școală să ne găsească cu toate gata.

Din **Petrestii** (ceiași ju-det, Satu Mare) copiii ne-au trimis la redacție o scrisoare în care ne informează că im-preună, copiii români, ger-mani, maghiari, au început pregătirile în vederea ince-perii noului an școlar. «Totul strălucește de curățenie, scriu ei cu mîndrie. Florile din parcul îngrijit de noi sînt parcă mai frumoase».

Exprimîndu-și adeviunea față de chemarea pionierilor bucureșteni, pionierii Școlii generale nr. 6 din **Tr. Seve-rin** au pornit cu entuziasm acțiunea de îngrijire și infrumusețare a școlii lor.

«Alături de toți pionierii și școlarii patriei noastre, ne scriu ei la redacție, în semn de recunoștință, stimă și res-pect față de părintele drag al întregului nostru popor — Partidul Comunist Român — ne angajăm să îndeplinim toate punctele din chemare: să ajutăm la construirea ba-zei sportive din școala noas-tră; să efectuăm un număr cît mai mare de ore de muncă patriotică la Complexul cul-tural-sportiv al pionierilor și școlărilor, ce urmează a fi construit, din grija și cu spri-jinul Comitetului Municipal P.C.R. Tr. Severin, în partea de nord a orașului.

Astfel, vrem să întîmînim așa cum se cuvine cea de a II-a Conferință Națională a Organizației pionierilor din Republica Socialistă Româ-nia».

NOBLEȚEA ANILOR TINERI

După cei peste 35 de ani petrecuți la catedră — ultimii dintre aceștia, la Liceul din Cîmpina — profesorul **IOAN V. VATASESCU**, înconjurat de stimă și venerație, desfășoară o neobosită cercetare asupra trecutului școlii. Ceea ce nu-l împiedică să rămînă mereu în actualitate, în relații de intensă comunicare cu profesori, elevi, părinți.

— **Se apropie un nou an școlar. Ce reprezintă pentru dv. acum, cînd sinteți la pensie, un asemenea eveniment?**

— Emoții, reculegeri, gînduri de mai bine, aproape identice cu cele din primii ani de catedră. Dar toate acestea le retrăiesc acum însoțite de sentimentul datoriei împlinite. Și al unei depline siguranțe. Pentru că niciodată, în istoria ei, școala românească n-a beneficiat de sprijinul, dragos-tea și prețuirea cu care este astăzi unanim înconjurată.

— **Care dintre cele mai recente dovezi de dragoste și prețuire față de școală vă rețin atenția și de ce?**

— Aici, și cele mai recente și cele mai puțin recente alcătuiesc un tot, o unitate — grija parti-dului ca viitorul țării, întrupat în noile generații de copii, să beneficieze de posibilitățile optime de dezvoltare. Posibilități la care nimeni nu putea visa în trecut. Într-adevăr, cîți dintre copiii de altă-dată reușeau să învețe, nu 10 ani cum este o obligație de onoare astăzi, ci doar 4 clase? Cîți puteau beneficia, ca acum, de manuale gratuite, cînd cărțile pentru anii de liceu, mi-aduc aminte, costau o avere? Primeau oamenii muncii, ca astăzi, ajutoare pentru creșterea copiilor lor? Tot ceea ce se cere în schimbul acestor minunate condiții create nu este altceva decît ca fiecare pionier, fiecare elev să învețe, temeinic, cu aceeași ardoare cu care înaintașii lor, lipsiți de posibilități, năzuiau spre lumină. O mai mare dragoste și prețuire arătate unui tînar decît a-l ajuta să învețe, nu cunosc.

— **Așadar, o urare pionierilor?**

— Să fie sănătoși și să învețe bine, să muncească din toată puterea la masa de lucru, în la-borator, în atelierul de practică. Munca e noblețea anilor tineri.

Interviu de **MIHAI IORDĂNESCU**

Pînă nu de mult, se aflau cu toții pe lito-ral, la Năvodari, sau într-o minunată excursie în Bucegi. Iată-i astăzi, reuniți din nou, copiii din Anglia, Bulgaria, Cehoslovacia, Cuba, Franța, R.D.G., Italia, Iugoslavia, Mongolia, Polonia, Ungaria, U.R.S.S. și R.D. Vietnam la Centrul cultural-sportiv din cadrul Palatului pionierilor pentru a-și lua rămas bun de la pionierii români, de la această vacanță care a fost, de fapt, o sâr-bătoare internațională a cîntecului, a jocului.

După ce la masa prezidiului au luat loc reprezentanți din fiecare țară, întîlnirea pio-nierilor din municipiul București cu pio-nierii străini a fost deschisă de Aurelia Puică, președintă de unitate la Școala gene-rală nr. 130. În numele pionierilor din Capi-tală ea a adresat un salut călduros tuturor oaspeților, exprimîndu-și speranța că aceas-tă întîlnire va constitui încă o amintire, că ea va consolida și mai mult prietenia, legăturile trainice dintre organizațiile din care fac parte.

Un moment deosebit l-au prilejuit pio-nierii din R.D. Vietnam, care, sosiți de curînd, își încep o plăcută vacanță la mare și la munte în țara noastră. Ei au fost în-tîmpinați cu ropote de aplauze și flori în semn de prețuire pentru eroicul popor vietnamez.

Președinta Consiliului municipal Bucu-rești al Organizației pionierilor, prof. Eu-genia Măndiță, în cuvîntul adresat pionie-rilor, a arătat că aceste vacanțe petrecute în tabere internaționale prilejuiesc o mai bună cunoaștere a vieții poporului nostru, a aspirațiilor sale de pace și prietenie cu toate popoarele lumii. Totodată, oaspeții au cunoscut o parte din grandioasele realizări ale oamenilor muncii din România cu pri-lejul nenumăratelor excursii organizate în Capitală și în țară.

Întîlnirea s-a încheiat cu un frumos pro-gram artistic urmat de filmul «Palatul pio-nierilor».

ELENA FUNDULEA

Cupa „Cutezătorii” la fotbal (Clasamentul la 18 august 1971

1. «**VIITO-RUL**», Bu-joru, Te-leorman 458 puncte
2. «**VOIN-ȚA**», Chi-heriu, Mureș 420 „
3. «**SPORT PIONIE-RESC**», Șerbeni, Mureș 396 „
4. «**FLAMU-RA PIO-NIE-REAS-CĂ**», Bu-dești, Ilfov 368 „
5. «**VIITO-RUL**», Cungrea, Olt 346 „
6. «**F.C. URA NUS**», Bezdead, Dimbovi-ța 339 „
7. «**VICTO-RIA**», Brazi, Prahova 327 „
8. «**SPOR-TUL**», Bogdă-nești, Bacău 308 „
9. «**PANDU-RIL**», Că-lina-Băr-buceni, Vilcea 301 „
10. «**SPERAN-ȚA**», Cio-lănești, Teleor-man 293 „
11. «**SPERAN-ȚA**», Să-virșin, Arad 282 „
12. «**A.S. SI-LITORUL**», Bolintin Deal, Ilfov 272 „
13. «**FLACĂ-RA**», Licuriciu, Teleor-man 269 „
14. «**UNIREA**», Văleni, Dimbovi-ța 263 „

FOTBAL FETE

1. «**F.C. VE-NUS**», Comlașul Mare, Timiș 113 puncte
2. «**UNIREA**», Văleni, Dimbovi-ța 60 „
3. «**JUPI-TER**», Prundeni-Călina, Vilcea 48 „
4. «**INVIN-GĂTORII**», Ciu-meghiu, Bihor 39 „
5. «**SPORT-ING**», Vințu de Jos, Alba 12 „

ACTUALITĂȚI
«CUTEZĂTORII»

35

ÎNTÎLNIREA PRIETENIEI

Tricolorul

de VICTOR TULBURE

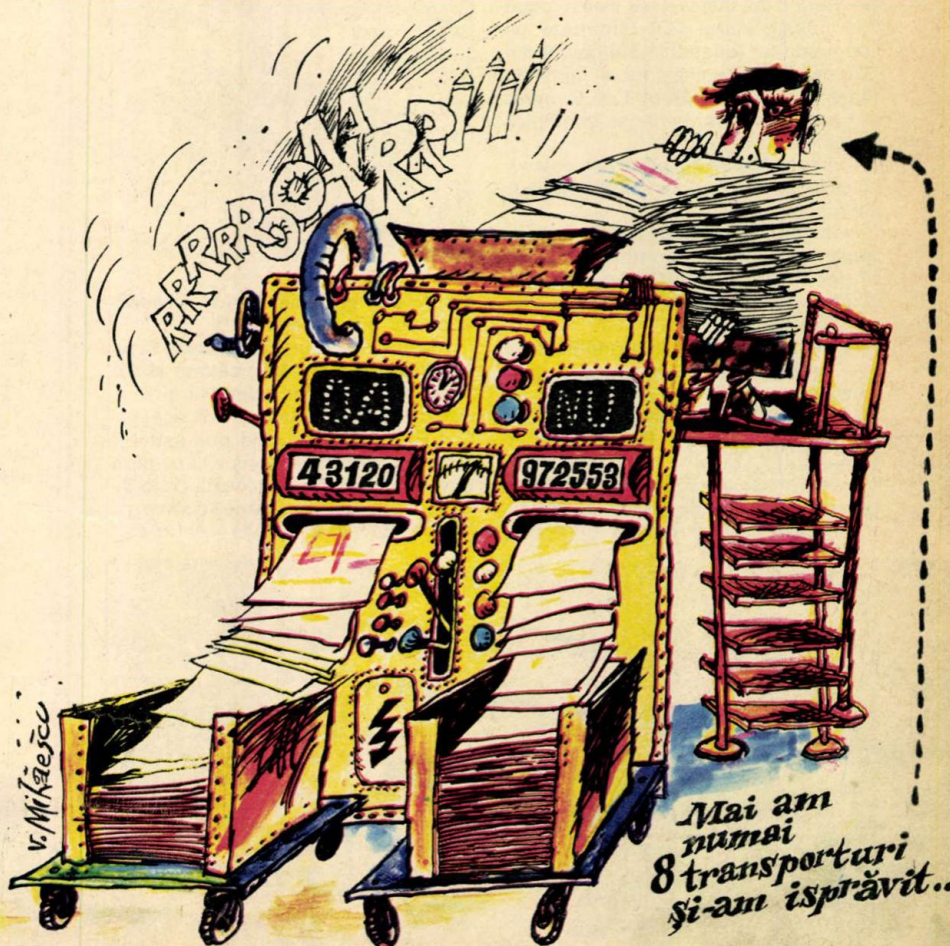
Trăind mai mult sub bolțile furtunii,
Pentru urmași visînd un cer mai bun,
În steagul țării lor puneau străbunii
Albastrul Voronețului străbun.
Ei care foamea o-ndurau cerbice
Și se speteau în arșița din lan,
Puneau în steag și galbenul din spice
Să deie foșnet ca în Bărăgan.
Iar cînd vrăjmașii se-arătau cu moarte,
Străbunii, apărînd acest ogor
Puneau și sînge-n steag - a treia parte,
Lîngă azur și aur lucitor.
Culori de-azur, de flacără, de grîne,
Pe-același steag lumina și-o-mpletesc
Și-n vremea vremii steagul va rămîne
Și va rămîne neamul românesc!

Arhiva de AUR CUTEZĂTORII

Vă reamintiți despre «**ARHIVA DE AUR «CUTEZĂTORII»**?
De atunci au trecut multe zile și răspunsurile voastre se află în pre-
zent la redacție.

Mulțumim tuturor acelor care și de data aceasta au răspuns
«prezent» la chemarea «Cutezătorilor».

**Vă invităm să citiți în pa-
gile 14-15 despre „ARHIVA
DE AUR” un interesant și
inedit DOCUMENT!**

Mai am
numai
8 transporturi
și-am isprăvit..

CIFRE ȘI FAPTE SCRISE CU UNELTELE HÂRNICIEI

Întotdeauna, pionierii unităților din județul Olt și-au dovedit hârnicia. Am răsfoit în diferite unități albume cu fotografii din anii precedenți și-am întâlnit numeroase imagini reprezentând pionieri la culesul spicelor, al fructelor, la prășit...

Chemarea Consiliului Național al Organizației Pionierilor, această invitație la hârnicie adresată tuturor pionierilor și școlarilor țării, i-a găsit «pe poziții» pe purtătorii cravatei roșii din județul Olt, impulsionându-le și mai mult activitatea. Imaginea grupurilor de copii trecind prin sat, pe străzile orașelor, spre locurile de muncă, cu sape, greble, lopeți a devenit familiară tuturor. Ziarul local «Oltul» transmite insistent, pe spații mai mari sau prin simple știri, noutăți despre

CONSTRUIM ÎN PIONIERIE JUDEȚUL OLT

1

hârnicia pionierilor. În 12 iulie se transmitea știrea că cei de la Coteana predaseră deja aproape 300 kg gogoși de viermi de mătase; ca peste două zile numai, ziarul să-i informeze pe toți locuitorii județului că pionierii din Gircov și Izbiceni au făcut fapte de mare ispravă în cadrul C.A.P.-urilor din sat. Și tot așa, știrile se înmulțesc iar cifrele urcă, urcă...

— peste 50 000 kg grâu, din culesul spicelor (bravo, pionierilor din Redea, Alunișul).

— sume între 3 000—20 000 lei obținute din creșterea viermilor de mătase în peste 100 de școli (bravo, Cozieni, Simburești, Corabia, Vitănești și mai ales Coteana).

— peste 120 000 kg plante medicinale;

— peste 13 ha amenajate cu spații verzi, parcuri;

— peste 70 ha baze sportive amenajate (bravo, Albești, Redea, Călimeni, Vulturești);

— lucrări în livezi de pomi și în vii (bravo, Leleasca de Mijloc, Topana);

— lucrări de recoltare a tomatelor,

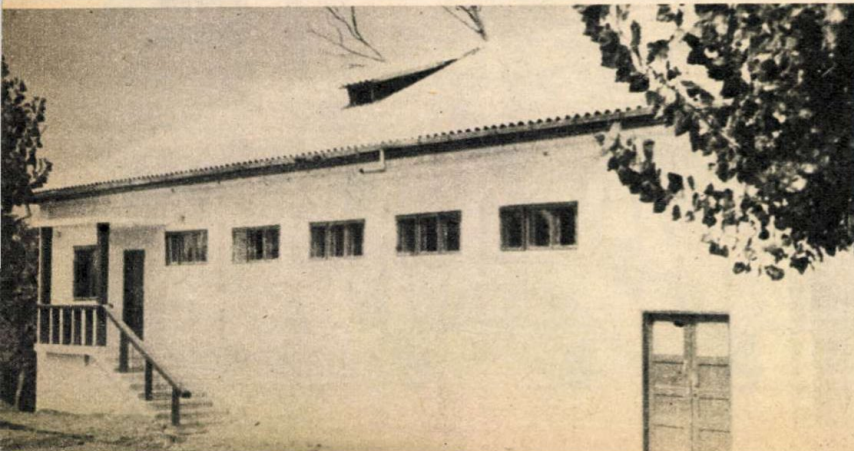

2

din sere și grădinile C.A.P. (felicitări Liceului din Scornicești).

Din această scurtă enumerare vă puteți închipui tabloul fremătător al hârnicii pionieresti în județ. Hârnicie pe terenurile școlii (foto 1) sau pe ogoarele C.A.P. (foto 2). Iar când prin astfel de fapte se contribuie decisiv la nașterea unei săli de sport ca aceasta (foto 3 — Drăgănești-Olt — zic să ne scoatem pălăria în fața hârnicii unite și entuziaste.

3

SPECIALIȘTI AI SATELOR DE VACANȚĂ

Recunoscuți în întreaga țară, pionierii Oltului știu să muncească, dar să-și și petreacă vacanța. Fiindcă și asta-i o treabă care îți cere imaginație și pricepere. Altminteri, vacanța nu «se petrece» ci... trece, pur și simplu. Am văzut parcul Pleșoi, dealul Grădiște sau platourile cetății Sucidava, trei din locurile unde au fost amenajate sate de vacanță. Splendide priveliști și puncte extrem de favorabile pentru activități specializate; respectiv, pentru pescari, pentru sport-turism sau pentru arheologie. Alte sate de vacanță — cu program variat, autogospodărire etc. — s-au organizat la Caracal (profil agrobiologic), la Balș (fotografii, radiofoniști). Deși tabere ale «specialiștilor», băieți veseli, distracție și fantezie au existat pretutindeni. La Balș, înalții specialiști în radiofonie se jucau în nisip pe malul Oltului, ca la grădiniță (foto 4); la Sucidava distinsii arheologi jucau volei pe eliminate (foto 5); iar la Călimeni agrobiologii cei serioși... vedeți și voi ce făceau (foto 6).

Veselia și fantezia au fost, dealtfel, prezente în proporție mult mai mare în cadrul duminicilor cultural-sportive. Se zice că unele dintre ele ca acelea de la Vulturești, din pădurea Palanca sau de lângă satul Frunzarul au ajuns tradiționale și... faimoase în întreg județul.

5

6 BĂIEȚI, ISTEȚI ȘI VITEȚI

Isteți pentru că ideea este originală, simpatică și rodnică; viteji pentru că aplicarea ei cere curaj și pregătire: să fii bun cicloturist, geograf, istoric, folclorist, reporter și altele.

6 băieți din Celeiu utilizați cu biciclete obișnuite dar cu ideea lor ambițioasă sub... șepcile albe și pline de farmec (foto 7) au inițiat o acțiune de mare ecou: «Oltul, în județul Olt». Expediție cicloturistică cu caracter științific me-

4

6

GÎNDURI PENTRU PIONIERUL HARNIC

Cu mîndrie considerăm că în orice activitate pionierească, orice pionier poate fi — și este — harnic.

Este harnic — o hărnicie a minții — acela care se preocupă necontenit ca în detașamentul său să desfășoare noi și interesante activități; este harnic pionierul care își repetă neobosit partea de contribuție dintr-un apropiat spectacol al detașamentului sau al unității; ca și cel care nu stă locului pînă nu mobilizează pe toți ceilalți la drumetia de duminică viitoare; ca și cel care...

Pentru toți aceștia avem gînduri de prețuire și considerație.

Dar sub stîndardul înalt al hărniciei, al muncii, acele fapte care se nasc din înflăcărarea gîndului patriotic și din dîrzenia efortului direct capătă o strălucire aparte.

Cînd i-am întîlnit pe pionierii din Traianu, la prăsit pe ogoare, am privit cu respect fețele lor obosite, dar luminate de mîndrie; cînd am aflat despre rezultatele celor din Coteana m-am gîndit la ce înseamnă priceperea și organizarea; cînd am văzut lăzile cu tomate culese de pionierii din Scornicești, mi-am dat seama încă o dată cîte foloase poate aduce hărnicia minților unite. Mărturisesc că pentru mine veștile și cifrele venite de pe marele front al hărniciei — în școli, pe terenurile sportive, în livezi, oriunde — sînt dovezi că toată munca noastră educativă a fost investită cu succes; că ei, pionierii Oltului, vor fi oameni de nădejde ai zilelor de mîine pe aceste meleaguri.

IONEL NICOLESCU

Președintele Consiliului județean Olt al Organizației pionierilor

MESTERII DE MINORAȚII DIN DRĂGĂNEȘTI-OLT

Mărturisesc că la prima vedere atelierul nu era ispititor. Un cerc de artizanat ți-l imaginezi mai colorat, mai festiv. Era însă un atelier, pur și simplu: mese lungi, dure, un fel de prese ciudate, niște instalații electrice tot... ciudate (fabricație proprie). Cînd, deodată, de sub masă, din dulapuri au început să apară obiectele. Adevărate splendori! De o diversitate și o ingeniozitate în concepție și construcție de-a dreptul uluitoare. Am văzut vreo 10 genuri de veioze din plăci de polistiren și plexiglas. M-a frapat compoziția și coloritul lor. Mi le-a explicat repede învățătorul pensionar Grigore Furtună, sufletul acestui cerc. Cercul procură de la Borzești granule de polistiren de diferite culori.

Acesta este materialul brut. Pentru a

face din ele material de lucru, sînt amestecate, topite în preșele atelierului și turnate în plăci de-un fantastic mozaic de culori. Cu unelte de lucru proprii, cu temeinice cunoștințe de electricieni copii creează veioze-turn, mori de vînt, căsuțe, veioze-avion etc.

Oltul e un ținut al baladelor, al cîntecelor. Pămînturile traversate de oștirile dace și legiunile romane (Sucidava, Turnu-Severin) de iureșul haiducilor și pandurilor, de silueta eroică a Ecaterinei Teodoroiu, au cîte un cîntec aninat la prisma fiecărei case... Vădastra, Oboga sînt nume de notorietate în istoria și cultura noastră. Iar de culegătorii de folclor din Vădăstrița s-a dus vestea de mai mult timp, de cînd renumita folcloristă Angela Dumitrescu — profesoară în sat — îi îndrumă pe căutătorii de comori. Să amintesc că în județ au apărut 4 volume de folclor, două dintre ele «culese» exclusiv de către copii — iar la Editura Creangă sub îngrijirea profesoarei Angela Dumitrescu — a apărut o carte de o rară originalitate și farmec: «kleși papucule de sub pat» cuprinzînd jocuri de copii, creații populare din toate vremurile — mare parte culese de pionieri.

Pe acest fond de dragoste față de folclor va este mai ușor să vă închipuiți activitatea bogată cultural-artistică a pionierilor Oltului și mai ales să ne credeți pe cuvînt cînd vă informăm că în satul Izbiceni există un rapsod popular, copil: Camelia Clescu. Ea este un rapsod adevărat — deși fără barbă, fără riduri... Recită balade în manieră populară, le cîntă, se acompaniază la fluiet, la cimpoi, la acordeon (foto 8) — balade și legende pe care le culege și regizează singură.

Oltule, Oltețule
la-mi cu tin' cîntecele
Pe unde-ți duci apele.

8

CONCURSUL REPUBLICAN DE CARTURI

Timp de două zile — 13-14 august 1971

Bucureștii a găzduit cea de-a III-a ediție a Concursului republican de carturi al pionierilor și școlarilor. Peste 120 de carturi, din toate județele țării, au poposit pe aleile din jurul stadionului «23 August» semnalîndu-și prezența prin zumzetul motoarelor.

Pentru concurs, fiecare echipă a fost formată din cîte o fată și doi băieți (atît din localități urbane cît și de la sate).

Startul s-a dat separat, pentru fiecare categorie. După desfășurarea manșelor la slalom și viteză s-au stabilit, în ordi-

nea timpilor realizați, finaliștii, cîte cinci din fiecare categorie.

Aceștia s-au prezentat la start și în urma celor patru ture de pistă clasamentul arată astfel: individual fete: Aurelia Dracea, jud. Prahova, locul I (foto 1); Didina Marin jud. Buzău, locul II; Liliana Virtosu, jud. Dolj, locul III. Individual băieți (localități urbane): Cristian Șilimon, jud. Brașov, locul I (foto 2); Mircea Kelemen jud. Mureș, locul II; Ion Dimoiu, jud. Vîlcea, locul III. Individual băieți (localități rurale): Romulus Pop jud. Alba, locul I; Mircea Neacșu jud. Sibiu, locul II; Marin Ciopocă jud. Argeș, locul III.

Clasamentul pe echipe: 1. Cluj; 2. Mureș; 3. Vîlcea; 4. Buzău; 5. Sibiu.

Text-foto:
C. POPESCU

Echipa județului Teleorman face ultima verificare a cartului (foto 3). Emoții înaintea startului! (foto 4). În plină viteză, proba de slalom (foto 5).

MICRODOCUMENTAR PIONIERESC

Bineînțeles că bucuriile pionieresti a zeci de mii de cravate roșii nu pot fi în întregime cuprinse și cîntărite în cifre. Fără îndoială însă că cifrele spun multe. Mai ales atunci cînd sînt privite în adîncimea lor, în mersul lor progresiv.

Să urmărim evoluția cîtorva dintre ele.

● De la 38 242 pionieri în 1970 organizația a crescut la 39 783. Dar în interiorul acestei cifre, numărul copiilor din cercurile tehnice a crescut de la 1 009 (din 1969) la 5 664 în 1971.

● De la 5 unități fruntașe în 1970 la 11 — în 1971.

● De la 650 — în 1970 — la 1 108 «pionieri de frunte».

● De la 4 111 insigne științifice, artistice, sportive — la 8 242!

● Și tot astfel a crescut numărul celor ce practică jocurile sportive, turismul; al ansamblurilor artistice etc. Cu peste 11 la sută mai multe excursii și drumetii, cu peste 8 la sută mai mulți participanți la activitățile cultural-artistice, realizări oglindite în premii și medalii obținute în marile confruntări.

Dacă cifrele nu pot spune totul despre avîntul pionierilor din județ, în schimb ele constituie întotdeauna acele repere credincioase asupra cărora gîndul nostru, plin de mîndrie și doritor de progres, se apleacă întotdeauna cu insistență pentru «a pune la cale» faptele de laudă ale viitorului.

GRUPAJ REALIZAT CU CONCURSUL CONSILIULUI JUDEȚEAN OLT AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR. REPORTER: ILIE TRAIAN

ită să observe cursul Oltului de la intrarea în județ pînă la ieșire, precum și istoria, specificul monografic al localităților aflate pe firul apei. Turul raseului pe bicicletă a avut loc într-un triumf total. În fiecare sat erau întîlniți și escortați de patrule de cicliști, organizați de locuitorii mari și mici, a niște cuceritori. Este adevărat, ei au continuat într-un mod original seria inițiativelor declanșate în județ și de cunoscuta (și în țară) expediție «Re-cunoștință P.C.R.» a cercului de turism de la Casa pionierilor Corabia, care a instalat pe virful Foltea (1971 m, înălțime echivalentă citric cu anul semicentenarului) o placă comemorativă și care a animat localitățile pe unde au trecut.

RAPSOD POPULAR LA... 12 ANI

imaginați-vă că de aproape două săptămîni ne aflăm toți trei — eu, Tănase II și Popanică — într-o tabără de munte, lângă Predeal. Mopsul cu nasul în formă de crosă de hochei, Tănase II vreau să zic, mai să nu-și creadă urechilor la aflarea acestei vești nemaipomenite. A venit la mine într-un suflet și m-a întrebat:

— Spune-mi, Pioneză (să știi că, în gura lui, porecla mea sună foarte frumos), pe ce chestie, mă, că eu n-am prea...

— N-ai prea, e adevărat — l-am întrerupt rîzînd — dar în comparație cu anii trecuți, trebuie să recunoști că ai luat un avans la aprindere. Saltul de la matematică a fost hotărîtor. Pentru tine, media opt nu-i chiar de colo, este? S-a luat în considerație...

Cît despre Popanică, această copie fidelă a baronului von Münchhausen, sper să nu vă mire includerea lui pe listă. Individul are un talent rar ca, la fiecare sfîrșit de an, să se plaseze

bine pe linia dreaptă și să iasă pe locul trei. la note mari la matematică, profesorul de muzică nu-l scoate din zece, pe motiv că ar avea voce și că știe să cînte la pian, la lucru manual împletește coșulețe de nuiiele, într-un cuvînt, Popanică s-a abonat la medalie de bronz, ca să zic așa.

Dar să nu mă iau cu vorba și să vă povestesc ce ni s-a întîmplat în primul nostru concurs de orientare turistică, organizat de profesorul de gimnastică, mare amator de excursii montane. Înarmați cu hărți, rucsacuri și alte asemenea accesorii, pornim într-o dimineață, din gara Predeal, patru formațiuni spre tot atîtea colțuri ale orașului, cu punct de întîlnire la cabana Diham. Grupul nostru a fost lăsat fără instructor, sub motiv că sîntem băieți deștepți și că stim să ne descurcăm singuri (aprecierea aparține profesorului). Urcăm, deci, serpentina ce duce spre Virful Clăbucet, urmăriți de un nor gros care, deocamdată, nu se hotără să-și desfacă baielele și să răstoarne peste noi gălețile cu apă. După

vreo oră de mers, grupul nostru își schimbă radical fizionomia. În față, pantalonii roz-supraelastici ai lui Tănase II se îmbogățiseră cu pete mari, cafenii, canadiana mea verde se bălbănea ca o sperietoare de ciori, bătută de vînt, iar în spate, abia distingîndu-se, o pereche de bocanci cărau gemind bătătură înroșite. Altminteri, nimic de spus, peisajul era foarte frumos. Lăsasem în urmă văi abrupte, pe care le coborisem de-a bușilea, povînișuri semeț împodobite cu tufe țepoase și cu scaieți, pe care le escaladasem sprijinindu-ne în genunchi, piraie repezi și late, prin care trecurăm de-a dreptul, sau poiene scăldate în lumini difuze, tocmai bune ca să ne venim în fire, dacă nu ne-am fi grăbit și cite și mai cite. Pe măsură ce înaintam, simteam cum plutește deasupra noastră încă nevăzută, dar tot mai amenințătoare, răzmerița. Și primul semnal veni într-adevăr de acolo de unde mă așteptam:

— Nu mai pot să merg! scînci Popanică. Mi-au intrat pietre în bocanci...

facere a ploii, devenind ceea ce s-ar putea chema o pinză abstractă.

— Ce misiune? forță Popanică nota. Condițiile atmosferice nu ne permit să ne continuăm drumul!

— Ploaia nu poate constitui un obstacol, să-ți întrec bine în cap. Dacă vrei să renunți, n-ai decît, noi mergem înainte!

Disputa celor doi fu întreruptă de niște zgomete ciudate. Un fel de tăvălug se apropia de viziunea noastră.

— Urși! strigă Popanică.

— Pe aici nu trăiesc urși, m-am grăbit eu să-l liniștesc.

— Dar mistreți? se interesează bravul Nelson, cu un curaj mijlociu.

— Mistreții mai migrează din cînd în cînd. N-ar fi exclus.

Cerul se despică, lăsînd să se vadă o eșarfă albastră, zdrențuită, ca un steag prin care au trecut toate obuzele bătăliei de la Waterloo. Tăvălugul se prăvălea în continuare, dar mistreții întîrziu să se arate. Ieșirăm din ascunzătoare depărtîndu-ne grăbiți, fără să se deștepte în vreunul din noi nici cel

Cu bravul amiral NELSON în expediție

povestire de MANOLE AUNEANU

Vreau să ne întorcem...

— Scoate-ți pietrele și ne ajungi din urmă. N-avem timp de pierdut! spuse fără să se întoarcă bravul nostru amiral Nelson, smulgîndu-și de pe fruntea năclăită chipiul cu inscripția «Loto-Prono».

Ca un făcut, ploaia veni totuși să ne binecuvînteze. La început, cu sfială, precum un oaspete întîrziat care nu se încumetă să-ți treacă pragul, apoi bolborosînd și tunînd, ca o turmă de bivoli pornită bezmetic pe desfriș. Frunzele copacilor ne-au ocrotit cît ne-au ocrotit, dar pînă la urmă au cedat, s-au dat la o parte și ne-au lăsat singuri în fața furiei dezlănțuite. Cu chiu, cu vai, Tănase II a descoperit o ascunzătoare, sub o stîncă scobită. Ne-am repezit toți trei acolo, cu Popanică ghemuit la mijloc, gemînd de durerea bătăturilor și clătînînd de frig. Ploaia răpăia vesel, bulucînd pămîntul, mai mare dragul s-o privești. Fulgera, săgeți lungi, ca niște comete, alergau în toate părțile, parcă asistam la o paradă de artificii. Cînd roșii, cînd albe, nu ne mai săturam admirîndu-le. Eu tremuram ca varga, pînă și încercatul Nelson căpătase o paloare cam dubioasă.

— Ploaia asta ne incurcă socotelile — medită el grav, făcîndu-se una cu peretele stîncii.

— Dacă stă ploaia, ne întorcem, nu? întrebă Popanică rugător, străduindu-se să-și depășească propriul record de sughituri pe minut.

— Nu uita că sîntem într-o misiune! îl apostrofă Tănase II, constatînd nu tocmai satisfăcut că pantalonii săi roz-supraelastici primiseră întreaga bine-

mai mic interes științific pentru viețuitoarele ce ne dăduseră tircoale.

După încă un ceas de mers, am ajuns la Cabana Vinătorului. O căsuță verde, cochetă, cu etaj, numai bună să tragi un pui de somn. Cred că așa a fost și primul nostru gînd, de cum am văzut-o. Iar ispita, ca orice ispită, și-a ales victima cea mai slabă: pe Popanică. Noroc că Tănase II, ca un veritabil corăbier ce era, a alun-gat-o, din motive strategice. Într-adevăr, se pare că nu aveam cea mai potrivită înfățișare pentru o vizită la o cabană turistică. Eu duceam în picioare bureți de colectat apă, noroiul îmi trecuse mai sus de genunchi, iar rucsacul de merinde se transformase într-un acvariu. Jacheta înflorată a lui Tănase II adunase de pe drum tot felul de mostre silvestre, putînd foarte bine să fie asemuită cu un ierbar, cît despre pantalonii roz-supraelastici, aceștia deveniseră două veritabile castele de apă în mișcare. La bietul Popanică nu am ce să vă descriu. El arăta ca și cum l-am fi scos atunci, proaspăt, din baia de nămol.

Am trecut, deci, pe lângă cabană și iată-ne, în sfîrșit, în fața unui indicator cu nume magic: Diham. Ținta expediției noastre se apropia. Mai aveam de urcat piepșu o pantă de vreo cinci kilometri și gata. Părăsisem pădurea, cu potecile ei șerpuitoare și mustind de apă, cu frunzele așezate în straturi, ca un patinoar artificial, cu arbori doborîți, pe care îi escaladasem, păstrînd, în schimb, pe pantalonii pecetea seculară a scoarței maronii, cu vadurile înșelătoare ale piraielor, în care ne afundam pînă la glezne, cu gizele și

desen: POMPILIU DUMITRESCU

(Continuare în pag. a-10-a)

TIMPUL LIBER... dar al cui?

La prima vedere, noțiunea de «timp liber» pare atât de clară încât nici nu mai trebuie discutată! Timpul liber e ceva frumos și colorat care ne așteaptă după ce ne terminăm lecțiile! Vedem noi atunci cum îl folosim: a existat oare cineva care să se plîngă că n-are ce face cu timpul liber?

Nu, firește, nu s-a plîns încă nimeni, dar adesea auzim astfel de exclamații:

— Sunt foarte obosit, am **prea puțin** timp liber!
— Și eu sint obosit: am **prea mult** timp liber, nu știu ce să mai fac!

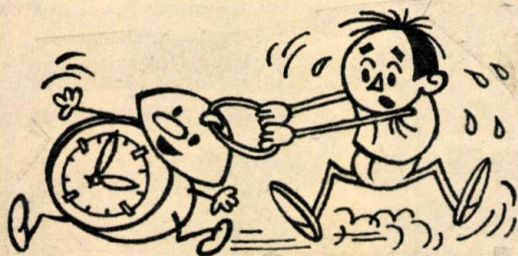
— Scuză-mă, dar n-am citit cartea pe care mi-ai împrumutat-o: n-am avut **nici un pic** de timp liber!
— E adevărat, am greșit, m-am purtat urît dar... vă rog să țineți seama că **eram în timpul meu liber**!

— Medicul spune că însănătoșirea completă a lui Ionescu depinde de modul în care își va petrece timpul liber.

CARTEA DE VIZITĂ A... TIMPULUI LIBER

Am putea spune că liber este timpul care ne rămîne după ce ne-am îndeplinit toate obligațiile de muncă și sociale ale unei zile, precum și după ce am acordat orele cuvenite hranei și odihnei. (Cititorii atenți vor observa, desigur, că această încercare de definiție este foarte generală. Odihnă, de pildă, nu înseamnă **numai** somn: te poți odihni, întru altele, citind o carte agreabilă sau răsfoind un album cu timbre deci, în acest caz, trecem și pe teritoriul timpului liber. Pe de altă parte, a îngriji florile din grădina școlii e o activitate socială, desfășurată însă în timpul liber).

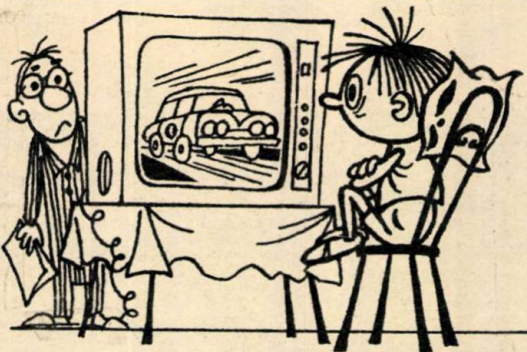
Deci, timpul dedicat recreerii — ca să ne putem bucura pe deplin de el — trebuie să ne găsească cu **lecțiile studiate și cu temele efectuate** ireproșabil, cu **însărcinările pionierești îndeplinite** și, desigur, cu acele treburi din **gospodărie** care ne revin bine rezolvate.

TIMPUL LIBER... OCUPAT!

Și totuși, în timpul liber sintem foarte... ocupați! Trebuie să ne refacem energia, să ne distrăm și, lucru foarte important, să ne instruiim. Este foarte greu să despărțim aceste trei activități deoarece adesea ele se confundă.

Sint oameni care în timpul liber se recrează învățînd limbi străine și se distrează construind complicate aparate de radio, ceea ce pentru alții constituie nu timp liber, ci muncă încordată! La o cercetare mai atentă vom descoperi că, în cele mai multe cazuri, cel care construiește în timpul liber un aparat de radio nu este de meserie radiotehnician ci, poate, filolog, în vreme ce neobositul poliglot își îndeplinește cele opt ore de muncă la o cooperativă de reparat televizoare și aparate de radio! Cred că ați și extras două concluzii. 1: **Ceea ce înseamnă pentru o persoană efort, străduință poate fi, pentru altă persoană, distracție!** 2: **În majoritatea cazurilor, odihnitoare și distractivă este o activitate cît mai diferită de ceea ce facem, zi de zi, în orele de muncă.** Se înțelege deci că munca voastră de

elevi fiind în cea mai mare parte o muncă intelectuală, este necesar ca **ÎN TIMPUL LIBER SĂ VĂ REZERVAȚI DOUĂ-TREI ORE BUNE DEDICATE MIȘCĂRII ÎN AER LIBER, MUNCII FIZICE, SPORTULUI.** Aceasta cu atât mai mult cu cît, fiind în plină creștere, inactivitatea fizică sau — dacă nu vă supărați, lenevia trupului — e foarte dăunătoare.

CÎND TIMPUL LIBER... NE OBOSEȘTE!

Prost folosit, timpul liber mai rău ne obosește, ba chiar ne aduce prejudicii. Asta se întîmplă cînd:

1. Zi de zi ne umplem timpul liber cu unul și același lucru. **NUMAI** lectură sau **NUMAI** televizor sau **NUMAI** cinematograful sau **NUMAI** colecția de timbre. (În trecut fie zis, instructivul obiceiului de a colecționa e uneori prost înțeles. Înțelegem hazul și utilitatea colecționării de nasturi, sau de afișe teatrale, în schimb, ce rost are să colecționezi pachete de țigări?!). Monotonia aceasta se răzbună. În mod normal, **pe lîngă o activitate stabilă, preferențială (filatelie, muzică, sport) trebuie să ne mai găsim și altele, cît mai diferite, avînd aspect de noutate.**

2. Petrecem un timp liber... zgometos. Urlă tranzistorul, urlă televizorul, urlă prietenii contrazicîndu-se din nimic, urlăm și noi ca să ne facem auziți, urlă tramvaiele și frînele automobilelor care trec în imediata apropiere.

Și totuși e atît de simplu să găsim un colț liniștit, într-un parc sau la marginea orașului!

3. Nu ne pregătim dinainte, nu știm ce vom face mîine în timpul liber, și cînd acest timp liber apare, pornim într-un fel de hoinăreală anostă sau, și mai rău, trîndăvim pe marginea patului. Or, timpul liber trebuie să aibă un program al său, inteligent alcătuit. **Nimic nu obosește și nu uzează mai rapid organismul decît trîndăvia.**

4. Avem impresia profund greșită că timpul liber este acea perioadă din zi în care nu avem nici un fel de obligații și răspunderi, deci hoinărim, acceptăm prietenia unor haimanale care ni se pare că au haz. ne înghesuim la filme cu o morală îndoielnică. În afara faptului că astfel de «divertimente» ne produc mari neplăceri, ele pot deveni, cu timpul, obișnuințe care ar putea stîrși prin a ne tulbura **tot sistemul de viață, întreaga personalitate.**

5. Vrem ca în timpul liber al unei singure zile să rezolvăm lucruri multe, multe de tot: să facem... să vedem un... să-i spunem lui... să reparăm o... să cutare și cutare, și începem multe și nu isprăvim nimic și pe urmă ne mirăm că sintem ca năucii!

ÎN LOC DE CONCLUZIE

Există obișnuința ca, în finalul unei discuții de genul acesteia, să se prezinte aspectul ideal al situației, adică, în cazul nostru, un **model de organizare a timpului liber.** Problema pe care o discutăm noi are însă tot atîtea soluții cîtă cititori sint, și cine se încumetă să dea un... milion de soluții? Noi ne bîzuim pe **inteligenta voastră, pe spiritul**

vostru
să vă
cu v
țile

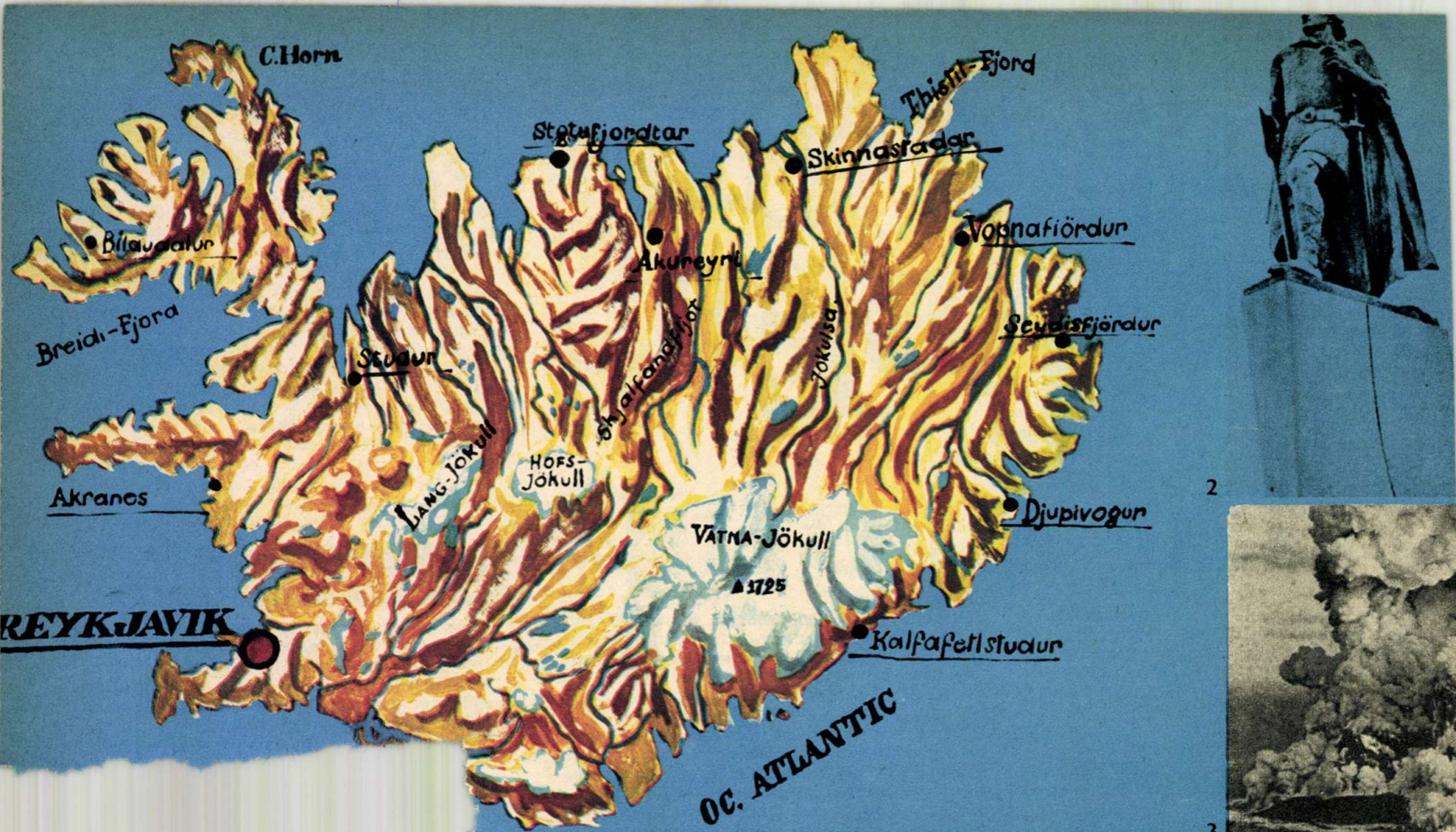
• A
a tim
sușita
norme

• V
decît
zilei.

• voas
ment
cu re
tate

• de a
șame
reali
în c
mem
timp
Or, s
prie
copi
locu
dest
artă
turi
oblig
prie
cu
im,
cre

•

ISLANDA

PĂMÎNTUL FIERBINTE DE LA PORȚILE ARCTICEI

de foc și de gheață. Așa au
geografii, vulcanologii și toți
care au străbătut meleagurile a-
insule, una dintre cele mai
ale Europei.

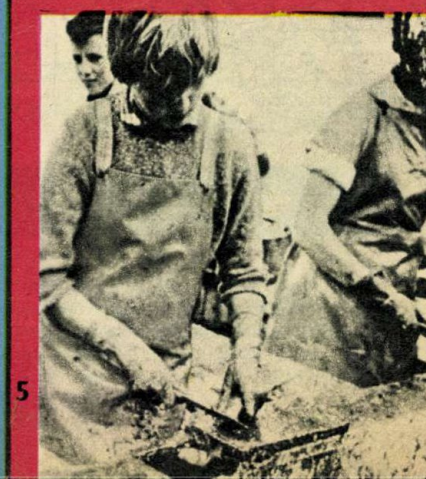
înmurii de priveliștea pe care o
peisajul Islandei, aparent lipsit
gheață, cei care au pus piciorul
prima oară pe insulă i-au dat
de «țara ghețurilor». Aceasta
mplă cu aproape 11 secole în
nd, în anul 874, vikingul Ingolfur
on, împreună cu familia sa și
compatrioți, refuzând să se
despotismului rege al Norvegiei,
au părăsit țara cu un drakar,
ndu-se într-o lungă călătorie
ul căreia au pus bazele așe-
nești de pe insula de lângă
Polar arctic.

ăveche legendă plină de farmec,
să în Landnama — celebră saga
ată din secolul al XIII-lea — de-
momentul istoric al stabilirii pe
tă insulă pustie a primilor coloni.
nci, când Ingolfur Arnarson a
la orizont conturul insulei —
legenda — a aruncat în valuri
unui balaur cioplit în lemn,
împodobise până atunci prova
ui, hotărînd să-și clădească lo-
acolo unde el va ajunge la mal.
l a plutit pe ape pînă într-un
văluit într-un nor alburii și
tor. Vikingii lui Arnarson au
stui loc numele de Reykjavík,

adică «golful cu fum». Pe locul acela,
Arnarson împreună cu cei aproape
400 de oameni care-l însoțeau au pus
bazele așezării lor. Apoi, timp de șase
decenii, corăbiile au adus pe acele
locuri noi coloni. Ce au găsit ei atunci
cînd s-au statornicit pe aceste me-
leaguri? Un pămînt arid și neprimitor,
zămislit din lava vulcanilor, o imensă
împărăție a ghețurilor, izvoare cu apă
fierbinte care izburneau cînd nici nu
se așteptau, mlaștini, ape reci și nă-
valnice cu cascade tulburătoare, dea-
luri de sulf, foarte puțin loc pentru
semănat și locuri cu o vegetație mă-
runtă pe care să-și crească animale
În schimb, au găsit o climă mai blîndă
decît cea de pe locurile pe care le
părăsiseră, căci în «țara de gheață»,
cu toate că se află în apropiere de
Cercul Polar, datorită influenței bine-
făcătoare a Golfstromului, iarna termometru
nu scade sub -3° , iar vara
temperatura crește pînă la $+12^{\circ}$.

Treptat, acești oameni, pe lîngă că
au devenit foarte buni pescari, lup-
tîndu-se cu marea din necesitatea de
a-și asigura existența zilnică, au de-
venit și crescători de vite, cultivatori
de cartofi, sfeclă și... chiar grădinari.

Cunoscuți ca firi curajoase și dîrze,
gata să înfrunte oricînd manifestările
cele mai neprietenoase ale mării, oa-
menii Islandei au fost primii care și-au
făcut din piatra țării tribună de expri-
mare a opiniilor. În anul 930, un colon

islandez s-a urcat pe o stîncă impunătoare din valea lacului Thingvellir și a anunțat poporului legile create de obște — de **Althing**. Atunci lua ființă primul parlament din Europa. Mulți ani după aceea adunările Althingului s-au ținut sub cerul liber, la adăpostul unui perete stîncos, care amplifică glasul vorbitorilor. Althingul își exercită și astăzi funcțiunile în stat. Ședințele lui însă nu mai au loc sub cerul liber, ci în capitala țării — Reykjavic — iar la Thingvellir, pe locul unde primul om al parlamentului și-a rostii cuvîntarea, se află Parcul Național.

Sute de ani, începînd din anul 1262, Islanda a fost dependentă cînd de Norvegia, cînd de Danemarca. Abia după anul 1944 ea a devenit țară cu independență deplină. Poporul islandez, care astăzi numără 205 000 de oameni, a dus, de-a lungul secolelor, o luptă plină de abnegație contra stihțiilor naturii. Erupțiile vulcanice și cutremurele de pămînt s-au ținut lant. Cea mai distrugătoare calamitate a avut loc în anul 1783, cînd vulcanul Lacky a început să erupă provocînd

industrială. Aici, unde se află aproape jumătate din populația țării, funcționează numeroase întreprinderi de prelucrare a peștelui și a lînii.

Grație unui sistem ingenios de pompare prin conducte a apei termale, toate locuințele și serele din orașe și sate sînt încălzite permanent. În sere islandezul crește tot felul de plante. În oricare anotimp se cultivă aici struguri, roșii, castraveți, pepeni și banane, alături de frumoase crizanteme și trandafiri mirositori. În piețe cultivatorii aduc fructe subtropicale, astfel încît ai impresia că te afli într-o țară aproape de Ecuator, nu în preajma Cercului Polar, pe un pămînt cu ghețuri.

Peste tot, pe pămîntul islandez, căldura va întîlni amenajate, pe lîngă apele termale, bazine de înot. În școală,

de altfel, înotul este o disciplină obligatorie.

Principala bogăție a islandezilor nu se află în insula lor ci în apele care o înconjoară. De aceea, ei spun că oceanul este «mina de argint» a Islandei și heringul «argintul mării». Așa se explică faptul că cea mai mare parte a populației se ocupă de pescuit. Pentru a-și obișnui copiii cu viața aspră din largul oceanului, pescarii își duc fiii, încă de la 6 ani, pe vas. Numai așa înțeleg viitorii pescari ce înseamnă curajul de a înfrunta valurile și lupta în care, nu rareori, pescarii își pierd viața.

Prin hărnicia și modestia lor, islandezii caută să fie demni de eroii străvechilor saga — pe care le-au preluat de la străbuni și au învățat copiii să le citească și le transmit mai departe din generație în generație.

Poporul de lîngă Cercul Polar își iubește cu înflăcărare țara și își apără independența. De aceea, opinia publică din Islanda și-a manifestat în nenumărate rînduri dezacordul cu staționarea unor trupe americane pe teritoriul insulei. Astăzi, Islanda nu mai dorește să mai accepte pe teritoriul său trupe străine. Această intenție a fost făcută cunoscut recent de premierul țării.

AUREL LECCA

MICRO-DOCUMENTAR

● Pentru un ținut fără cărbuni, fără petrol și cu prea puțină pădure, apa gheizerilor este o compensație a naturii. Căldura izvoarelor fierbinți, folosită anual în Islanda, echivalează cu cea pe care o degajă 100 000 tone de cărbune.

● Localitatea Hveragerdi — de lîngă Reykjavic, este numită «grădina gheizerilor». Aici, jeturi de apă fișnesc la tot pasul. Multe gheizere sînt utilizate în seră. Iarna, cînd afară suflă vîntul rece și umed, în sere cresc, pe lîngă legumele cele mai diferite, banane, struguri și flori meridionale. La Hveragerdi, chiar și printre case, fișnesc jeturi de apă fierbinte.

● În Islanda nu există cale ferată. Transportul se face mai mult pe apă (cu barca, șalupa sau vaporul), cu mașina iar pentru distanțe mai mari cu avioane.

● În această țară nordică în care viața înseamnă asprime, pe măsura asprimii solului și oceanului, omul caută să obțină prin carte ceea ce nu primește de la natură. Fiecare locuitor, încă din copilărie, se deprinde cu lectura. Volume cu celebre saga pot fi găsite aproape în fiecare casă.

● Cel mai cunoscut izvor de apă termală este Geyser. Aflat la 80 de kilometri de capitală, el erupe din 45 în 45 de minute, aruncînd la o înălțime de peste 60 m aburi fierbinți timp de 10 minute.

● Este cunoscută dragostea pentru artă a islandezilor. În marea majoritate a caselor se găsesc sculpturi și picturi executate de membrii familiei. Ele reprezintă, în majoritate, peisaje islandeze și marea cu tot ceea ce are ea mai senin sau mai dramatic.

● Cînd pescarii vin cu peștele din larg, ei sînt întîmpinați de șiruri de fete care preiau «recolta». Încinse cu șorturi, ele se așază în fața unor mese lungi, unde curăță și sarează heringi zi și noapte. Pentru fiecare butoi plin primesc o fișă de metal căreia îi dau drumul în cizmele largi de cauciuc. În schimbul fișelor, la sfîrșitul lucrului, ele primesc salariul pe ziua respectivă.

● Lacul Myvatn este denumit și «paradisul păsărilor». Zeci de specii arctice, extrem de rare, populează cotloanele acvatice ale regiunii. Pe lîngă malurile lacului, de solul vulcanic s-a prins o vegetație pitică — mușchi de iarbă și cîteva specii de flori de dimensiuni miniaturale.

● Nici unul dintre numeroasele riuri care brăzdează Islanda nu este navigabil.

● În dimineața zilei de 14 noiembrie 1963 un pescar islandez, care-și aruncase năvoadele la sud de țăr-mul insulei a rămas înmărmurit văzînd izbucnind din apă o coloană de fum și cenușă. Începuse o erupție vulcanică submarină, care avea să dea naștere celei mai tinere insule de pe planeta noastră — insula Surtsey.

1) Reykjavic, cea mai nordică capitală. 2) Statuia vikingului Arnarson. 3) Insula Surtsey, care a apărut din adîncurile oceanului lîngă țăr-mul sudic al Islandei. 4) Pescador pregătit de plecare în larg. 5) În orașul Isafjordur, situat lîngă Cercul Polar, fetele prepară peștele. 6) Gheizerii islandezi, furnizorii de energie. 7) Butoaiele cu untură de pește sînt gata de încărcat pe vase. 8) Banane într-o seră islandeză. 9) Înainte de a fi trase la țăr-m, balenele vîinate sînt năpădite de pescăruși.

o «crăpătură» de 30 km. Prin această cavitate a început să curgă lavă fierbinte care a îngropat o sumedenie de sate. Totuși, islandezii n-au părăsit această «poartă a infernului», cum a fost numită insula de către vînătorii de balene. Ei au căutat să se împrietenească cu focul ce ieșea din adîncurile pămîntului reușind să compenseze insuficiența căldurii solare prin apele fierbinți ale celor peste 400 de gheizeri a căror apă are o temperatură pînă la 96 C.

Astăzi Reykjavicul, pe lîngă care este cel mai important port al țării, concentrează principala activitate

Cu frate! AMIRAL NELSON in expediție

musculițele care ne-au însoțit, îndatoritoare, tot drumul, ospătându-se copios pe pielea noastră. Acum ne aștepta o imensitate presărată cu flori multicolore, tăiate în două de un drum dospind ca un cozonac, ce urca voinește tocmai în creasta muntelui, la cabana Diham.

— Mopsule, eu nu mai pot! se vaită Popanică, lăsând să-i scape porthartul îndesat ca o servietă diplomatică.

— Curaj, băiete! îl îmbărbăta neînfricatul Nelson. Gindește-te că vom fi primii!

Și iată-ne din nou la drum. Cinci kilometri poți să-i parcurgi într-un sfert de ceas, dacă ești atlet, sau în trei sferturi de ceas, dacă mergi la pas. Nouă ne-au trebuit de trei ori cite trei sferturi de ceas. Ne-am înnodat curelele de la pantaloni, făcând din ele un cablu pentru alpinism, Tănase II se proptea într-o tufă și ne trăgea și pe noi. Pe la mijlocul amiezii, am poposit la țărnușul visat. Eram trei epave vlaguite, trei arătări rătăcite pe un vîrf de munte. Cabana strălucea, bătută de razele domoale ale soarelui. Cred că arăta în toată splendoarea ei — ca pe cărțile poștale ilustrate — adică înaltă, cu acoperișul țuguat, înconjurată de balcoane largi, cu pereți groși din birne. Ne-a întâmpinat o femeie. Mai mult mort decît viu, Popanică a silabisit:

— Au venit elevii din concursul de orientare turistică?

— Oh! Au și plecat!

Întîi ne-a luat cu frig. Dacă s-ar fi prăvălit peste noi o avalanșă, zău că nu ne-am fi sinchisit. Ceea ce spunea cabaniera aducea cu scufundarea unui transatlantic, cu demolarea Turnului Eiffel, cu pierderea examenului de bacalaureat sau cu ce vrei dumneavoastră.

— Cînd au plecat? am întrebat eu cu o desperare surdă.

— De vreo două ceasuri — a răspuns, în locul ei, profesorul de gimnastică, pe care abia atunci îl zărirăm în cadrul ușii, zimbînd. Voi ați greșit itinerarul, ați apucat-o, probabil, pe un drum mai lung.

— Nu se poate! strigă Popanică. Eu am ales drumul!

— N-ați trecut pe la cabana Vinătorului? ne-a chestionat profesorul.

— Ba da!

— Înseamnă că ați ocolit pe puțin șase kilometri...

Ca să-l mai luăm pe Popanică la rîst, nu mai aveam putere. Am înnoptat acolo. Femeia ne-a curățat hainele, iar a doua zi, odihniți și cu forțe proaspete, am plecat spre tabără cu microbuzul care aprovizionă cabana cu alimente. Ei bine, cine credeți că, după această întîmplare, au fost adevăratele vedete, ținta atenției tuturor? Cîștigătorii concursului de orientare turistică? Aș! Popanică a avut grijă să-i pună în umbră, povestind, cum numai el știe, despre nemaipomenita noastră excursie, despre întîlnirea cu mistreții, despre curajul unic pe care l-am avut în fața urșilor, despre felul eroic în care am escaladat un munte de 1 600 de metri și așa mai departe.

— Totul e să știi cum să transformi o înfrîngere în victorie — ne spuse el într-o seară, după ce își mai deșertase încă o dată sacul cu minciuni celor care aveau timp să-l asculte.

Am ris, firește, și eu și Tănase II, dar asta nu ne-a făcut să ne simțim cine știe ce măguliți. Aș spune că dimpotrivă...

DORESC SĂ CORESPONDEZE

Violeta Preda (11 ani), Cimpina, str. 23 August nr. 9, bl. P-3, sc. A, et. 4, ap. 20, județul Prahova; **Iuliana Rotaru** (13 ani), Alba Iulia, Piața 1 Mai nr. 13, județul Alba; **Rodica Cecilia Stepan**, București 3, str. Irisului nr. 35; **Margareta Horean-gă**, clasa a IV-a B, Școala generală nr. 3, Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, județul Bacău.

SCHIMB DE REVISTE

CONSTANTIN CHIRCIU, Băraști, județul Olt — îi lipsesc din «Cutezători» numerele: 5/1967, 46, 48/1969, 13/1970; are în plus numerele: 2, 3/1967, 29, 30, 33, 34/1969, 6, 23, 25, 52—53/1970, 8, 10, 12, 13/1971; **ALEXANDRU TE-CORU**, comuna Bogați, județul Argeș — are nevoie din «Cutezători» de numerele: 26/1970, 31, 34, 35, 38,

39, 41, 43, 48, 52/1968 și dă în schimb numerele: 14—23 și 28 din 1969

PE TEME DE MUZICĂ

LUCICA TUDOSE, comuna Hotarele, județul Ilfov; **ANA CHITU** (13 ani), Roman, str. Mihai Viteazul nr. 11, bl. muncitoresc, ap. 7, județul Neamț; **CONSTANȚA GRIGORE**, (14 ani), comuna N. Bălcescu, județul Ilfov.

SFINX • SFINX • SFINX

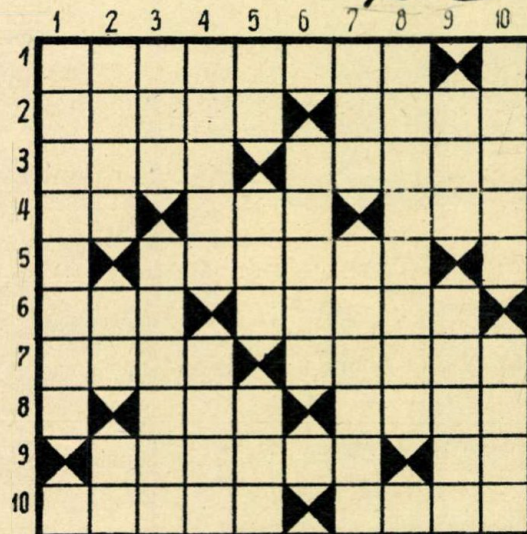
BRAVO!

Ioan Sabău, elev în clasa a III-a, Școala generală «Simion Bărnuțiu» din Zalău, județul Sălaj, a găsit un portofel în care se aflau acte și suma de 900 lei. Primul gând al său a fost acela de a-l preda organelor de miliție pentru a ajunge mai repede la păgubaș. De curînd lonel a fost primit în rîndurile Organizației de pionieri.

Frumușete

ORIZONTAL. 1. Farmec. 2. A face impresie. Pictor clasic român (1831-1891) inițiator al primei Școli de arte frumoase din București. 3. Domnitor (1462-1475) al Țării Românești, frate cu Vlad Tepeș supranumit și «cel Frumos». Nu-s frumoase. 4. Miorițe! Cu ghiocel în păr. Egiptul antic ăra socotit «un dar» al său. 5. Nimfă a izvoarelor și a apelor curgătoare (pl.). 6. Curelușă de meșină. Lipsit de veselie. 7. Frumusușul nostru litoral. Lin. 8. Cînd e senin prevestește vreme frumoasă. Sprinten. 9. Compozitor român autor al compoziției vocale «Doamna florilor». Din timp! 10. Autor al pinzei «Făt Frumos din

tei». Constelație în care a fost transformată fru-

moasa nimfă Callisto și fiul ei Arcas de către Zeus (mit.).

VERTICAL: 1. Zeiță frumuseții în mitologia greacă, născută din spuma mării. 2. Devine tot mai îmbelșugat și frumos. Soarele piramelor. Kiriak Ene. 3. Radiofonie (abr.). Tînar de o mare frumusețe, pedepsit de Afrodita să se îndrăgostească de propria sa imagine ogîndită în apă (mit.). 4. Cu frumusețea trecută. O deplasare... 5. ...la fel de frumoasă! Vuiet. Panglică acvatică. 6. Vise frumoase (pl.). 7. Din nou. Autorul melodiei de muzică ușoară «Porți de aur, porți de vis. 8. Marele autor al poeziei «Frumoasă-i», apărută postum. 9. Armăsar dobrogean (pl.). Titanidă din mitologia greacă zeiță a mării și cursurilor de apă, reprezentată ca o femeie impunătoare așezată într-un car tras de cai înșpumați. 10. Simbol al unor sentimente frumoase (pl.). Frumuseți... fără număr (sing.)!

prof. TEODOR AXIOTI

Desenele de față sînt inspirate dintr-o întîmplare adevărată petrecută în tabăra de coruri de pe malul lacului Sfînta Ana unde elevii Școlii generale de 10 ani nr. 4 din Sfîntu Gheorghe și-au petrecut o parte din vacanță.

JURNALUL OLGUȚEI

Viorica Boeriu, Mediaș. «Olguțo, mă grăbesc să-ți scriu și să te invit pe la noi. Să ne vezi, de cum ne-am întors din vacanță am început să ne înfrumusețăm școala. Și ca s-o luăm înaintea băieților, ne-am hotărât să împodobim clasele cu flori și cu perdeluțe lucrate de noi. Până acum am și cusut câteva. Sînt foarte frumoase...» Felicitări fetelor! S-ar putea să vă vizitez.

Nuțica, Bolintin Deal, jud. Ilfov. «Pe 7 septembrie, Gigel, fratele meu, împlinește 13 ani și pentru că îl pasionează filatelia, aș vrea să-i dăruiesc un clasor. De unde să-l procur?» În primul rînd, te rog să-i transmiți lui Gigel la mulți ani! Dacă nu găsești la librăria din comună, cum stai foarte aproape de București, poți veni în oraș și la «Librăria copiilor» sau la magazinul universal «Victoria» vei găsi un raion de filatelie.

Mița Miloș și Lenuța Iordan, com. Băduleasa, jud. Teleorman. «În curînd, începem școala. Am vrea să ne aranjăm un colț al nostru, în care să scriem, să citim, să învățăm...» Sper ca sugestiile prezentate în această pagină să vă folosească.

Înainte de a încheia aceste rînduri vreau să mulțumesc prietenelor mele: Anca Iorga din Sibiu; Florența Neagoe, Călinești, jud. Teleorman; Cleopatra Lorințiu, Bistrița; Jolan Beteg, Băile Tușnad și tuturor celorlalte fete care mi-au trimis o mulțime de ilustrații din vacanța mare. Le păstrez pe toate într-o colecție care va putea fi admirată, de oricare dintre voi, la o eventuală vizită în redacție.

Cu drag
Olguța

PRACTIC, PENTRU UNIFORMA VOASTRĂ ȘCOLARĂ

- Sarafanul a rămas scurt și ați dat drumul la tiv? Peste cuta care a rămas, întindeți o pînză umedă și apoi călcați-o cu fierul bine încălzit.
- Culoarea sarafanului de la uniformă se poate reimprospăta dacă, după ce l-ați spălat, îl clătiți cu apă în care ați adăugat o lingură de oțet.
- Ați pîrlit puțin bluza de la uniformă? Frecați repede locul cu săpun și clătiți cu multă apă. Dacă pata mai persistă, decolorați-o cu apă în care ați pus câteva picături de apă oxigenată.
- O bluză foarte fină, de mătase, o puteți călca bine dacă o băgați în apă, o lăsați să se scurgă și după aceea o rulați într-un prosop uscat.
- Ca să nu se piardă și ca să-i aveți întotdeauna la îndemînă, nasturii mici de la bluza este bine să-i înșirați pe un ac de siguranță.

ÎNCEPE ȘCOALA

COLȚUL VOSTRU PENTRU LECȚII

Fiecare elev se va ocupa din vreme să-și aranjeze colțul pentru lecții. Prima grijă va fi o verificare a tuturor obiectelor de școală, rămase de anul trecut. Nu ezitați nici o clipă să aruncați tot ce nu vă este necesar: caiete vechi, foi rupte, capete de creioane și gume care nu mai pot fi de folos. Alegeți-vă cărțile de lectură de care veți avea nevoie în anul viitor, notițele care vă vor fi de folos, colecția din revista de matematică și așezați-le la îndemînă. După ce ați făcut ordine, ați șters praful din toate colțurile rafturilor, înfrumusețați-vă colțul vostru.

Masa de lecții, dacă e cazul, o vopsiți, sau îi puneți o nouă față dintr-o planșetă de desen. Se găsesc de vînzare în librării. Aveți grijă să așezați masa de lucru în așa fel în cameră, încît lumina să vină din stînga.

Aveți un coșuleț vechi cu care v-ați jucat odinioară? Prindeți-l în perete. Înăuntru veți putea pune un ghiveci cu o plantă agățătoare sau veți face un loc în care veți pune reviste, ilustrate, fotografii.

Aveți bucățele de pînză cu imprimeuri colorate? Alegeți-le și așezați-le ca să se armonizeze și faceți o nouă învelitoare pentru scaun.

Aveți nevoie de o măsută mică? Luați un taburet de bucătărie, îmbrăcați-l în întregime cu o față de masă. De altfel, în comerț se găsesc măsuțe pliabile cu trei picioare, care costă 35 de lei.

Motivul popular de mai jos poate fi folosit ca model pentru o carpetă mică de perete, o față de masă sau de pernă. Se poate realiza pe canava sau pe o pînză cu țesătură rară, folosind firul de lînă sau ață groasă, în culorile roșu și negru. Cusătura, umplutura fir la fir, foarte asemănătoare cu lucrătura punct de drug, este ușor de realizat.

Dintr-un cufăr vechi, sau o ladă de studio, puteți să vă faceți o banchetă pe care o acoperiți cu o cuvertură. Înăuntru se pot păstra patinele, pantofii, bocancii.

Răsfoiți colecția «Cutezători» la «Pagina fetelor», veți găsi și alte sugestii pentru înfrumusețarea colțului de studiu.

Vă oferim cîteva modele florale sau cusătură în cruciulițe, care se pot aplica pe o rochie, bluză, jachetă, la guler, manșete sau tiv. Îmbrăcămintea va căpăta astfel un aspect mai nou, mai proaspăt și în același timp modern. Florile se realizează în punct cu codiță. Celălalt model se lucrează în cruciulițe, cusătură des folosită în motivele populare de pe ii sau șervețele.

Ostrovul lupilor (Partea a doua)

NOILE ȘI EXTRAORDINARELE PERIPETII ALE SCATIULUI ȘI ALE PRIETENULUI SĂU BABUȘCĂ

ROMAN FOILETON DE PETRE LUSCALOV

Romanul foileton «Ostrovul lupilor», publicat în urmă cu câțiva ani în paginile revistei, s-a bucurat de o caldă apreciere din partea cititorilor noștri. Acțiunea captivantă, peripețiile Scatiului și ale prietenului său Babușcă au fost urmărite cu nerăbdare de la un episod la altul. Buni cunoscători ai Deltei, avînd o anume știință în a se descurca prin hățiturile ei, cei doi băieți curajoși și isteți, nu o dată, în momente de cumpănă, ies învingători. De pildă, acel slalom spectaculos cu faimoasa lor barcă, cînd eroii noștri, urmăriți de Vînătorul și Bărbosul, complici ai lui Chioru, le joacă acestora fel de fel de renghiuri: ba «urma vulpii», ba «clopotul», ba îi trag în «plasa»... pescărescă și le încurcă elicea bărcii cu motor, punîndu-i mereu în derută. Agerimea, dirzenia etică ce nu admite compromisuri — des-coperîndu-i pe răufăcători, ajută ca aceștia să fie prinși — sînt însușiri care i-au cucerit pe lectorii noștri. Totodată, autorului, în ritmul alert al acțiunii, nu-i scapă prilejul de a ne dezvălui peisajul mirific al Deltei.

Iată însă că vă oferim surpriza reîntîlnirii cu cei doi protagoniști ai romanului «Ostrovul lupilor». Scatiul și prietenul său Babușcă au trecut prin noi și extraordinare peripeții, pe care vi le va istorisi, săptămînal, în revista noastră, scriitorul Petre Luscav.

Ultimii pasageri părăseau barca și, ajutați de doi marinari care stăteau în capătul scării de fier, urcau pe puntea vasului fluvial ce înainta pe Dunăre în vuietul trepidant, asurzitor al mașinilor.

Cu mina încheștată de bara scării de fier, Scatiul urmărea liniștit operația de transbordare a pasagerilor. În dimineața aceasta, manevra de acostare în plin mers a «Vulturului» fusese foarte grea. Plouase torențial câteva zile în șir.

Apele Dunării se umflaseră, și-acum vuiau minioase, rostogolindu-se, clocotind, în mari explozii de mîl, între malurile împădurite ale fluviului, învăluite ici și colo în cefuri albastre.

Curenți puternici de apă se năpusteau asupra micului «port» plutitor din Pradina, cu cabina lui de lemn vopsită în verde, cu debarcaderul de scinduri așezat pe două bacuri de tablă, făcîndu-l să alunece încoace și încoașe, cînd spre mal, cînd spre larg, în scrișnetul ruginit al lanțurilor grele care îl legau de mal.

Rămas fără cîrmaci (Babușcă nu mai trecuse prin port de o săptămînă) Scatiul, cu o barcă tixită de pasageri, luptase din răsuputeri, trăgînd virtos la visle, cu furia dezlănțuită a apelor.

Pasagerii de pe puntea «Vulturului», așezați pe băncile lor de lemn, sub prelatele imense care fluturau în vînt deasupra lor, urmăriseră cu suflutele la gură apropierea de vas a uriașei bărci negre, care ba părea că își va lua zborul de pe creasta înaltă a unui val, ba se prăvălea și dispărea pentru câteva clipe în adîncurile însumate ale Dunării.

Văzîndu-l pe Scatiu fără cîrmaci, căpitanul «Vulturului» ordonase grăbit oprirea mașinilor, lăsînd vasul să alunece masiv și tăcut, în voia apelor care goneau la vale.

Acostarea vasului se făcu în mijlocul Dunării într-o liniște mormintală, acoperită numai de murmurul pasagerilor din barcă, care se înghesuiau să ajungă pe puntea vasului.

— Multumesc, tovarășe căpitan! îi strigă Scatiul căpitanului vasului, în timp ce se prindea de bara scării de fier, lipind barca, tixită de călători, de pîntecul vasului.

— Noroc, Scatiule... îl salută prietenos căpitanul de pe puntea de comandă, făcîndu-i un semn prietenos cu mîna... Dar ce-ai pățit, băiatule? Pe Dunărea asta fără cîrmaci? Ai tras la lopeți, nu glumă!

În clipa aceea mașinile vasului începuseră să vuiască din nou, antrenînd cu un huriit asurzitor uriașă turbină ce se învîrtea din ce în ce mai repede într-o ploaie de stropi clocotitori. «Vulturul» prindea din nou viteză.

Ultimul din pasagerii aduși de Scatiu părăsi barca și se avîntă cu un sac în spate pe treptele scării de fier.

Scatiul împinse mahuna, îndepărtînd-o de vas, și strigă vesel:

— Drum bun, «Vulturule»!

— Noroc, căpitan! îi răspunseră rîzînd cei doi marinari, în vreme ce îl ajutau pe ultimul pasager să ajungă pe punte... Pe mîine dimineață!

Vasul se îndepărta. Rămas singur în mijlocul Dunării, Scatiul se așeză în barcă și apucă lopețile.

După vreun sfert de ceas, tăind valurile în curmeziș, Scatiul ajunsese la debarcader, fixă barca cu un lanț de un inel gros de fier, așeză lopețile în barcă și după ce sări afară din ea se îndreptă spre mica cabină

verde. Pătrunzînd în cabină se apropie de un pupitr ce se afla într-un colț al micuței încăperi și pe care se afla așezat un registru cu coperti groase, cafenii. Scoțînd un «pix» din buzunar, Scatiul deschise registrul, îl răsfoi, și-apoi scris cu litere apăsate: «Portul Pradina. 15 iulie a.c., ora 9,30 dimineața. Transportat 15 (cincisprezece) călători pe vasul fluvial de pasageri «Vulturul». În timpul manevrei de transbordare nimic deosebit de semnalat. Scatiul.»

Tocmai se pregătea să închidă registrul, cînd afară, pe mal, răsună zgomotul puternic al motorului unui camion.

Scatiul vîri «pixul» în buzunar și se apropie de unul din gemulețele rotunde ale cabinei. Afară, pe mal, zări un camion care tocmai oprea în dreptul «portului». Apoi, portiera cabinei se deschise și din cabină sări jos un șofer îmbrăcat într-o salopetă pătată ici-colo de ulei și cu o șapcă cu cozoroc lung pe cap. Un alt individ, a cărui umbră Scatiul mai mult o ghicea în cabină, rămase în camion. Șoferul care coborîse din camion, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu fața măslinie, purtînd o mustăcioară subțire care abia îi ținea buzele, trecu peste scîndura care lega «portul» de mal și se avîntă pe scîndurile debarcaderului spre cabină.

Scatiul îi ieși în întîmpinare.

— Bună ziua, băiete, spuse șoferul, cu un aer vesel, dînd cu ochii de Scatiu... Dar ce se întîmplă? Ești singur pe-aici?

Scatiul îl cîntări ușor din cap pînă în picioare și apoi adăugă liniștit:

— Bună ziua... Ce doriți?

Șoferul începu să se scotocească în buzunarul de la piept al salopetei.

— Îl caut pe tovarășul Varlam... căpitanul portului... continuă pe un ton grăbit șoferul, scoțînd din buzunar un teanc de hîrtii și de acte și căutînd ceva printre ele... Este aici?

— Tovarășul Varlam a fost chemat la NAVROM... Este la Tulcea... răspunse Scatiul. Se întoarce tocmai mîine dimineață...

Șoferul îl privi o clipă nedumerit:

— Și atunci cine îi ține locul?

Scatiul se propti bine în tenișii lui albaștri în scîndurile debarcaderului și își încrucișă brațele la piept.

— În lipsa lui, eu comand aici...

— Mă rog, mă rog... continuă uimit șoferul, găsînd în sfîrșit hîrtia pe care o căuta și întinzînd-o Scatiului... Am o adresă de la primărie pentru căpetenia portului Pradina... Poftim! Citește-o, băiete!

Scatiul luă cu un gest marțial hîrtia din mîna șoferului, o despătură și citi:

«Primăria comunei Pradina — către căpitania portului Pradina. În urma faptului că apele Dunării au rupt digul cel nou, în dreptul «Cotului Pisicii» aprovizionarea stației centrale de pompare din centrul Șantierului național de desecare și de despădurire a bălții a devenit imposibilă cu mijloace auto. Veți transporta de urgență (de urgență era subliniat cu roșu) sacii cu alimente aduse de șoferul Ion Cazacu de la Trutul 2 Șantier-Tulcea, pentru personalul stației de pompare, izolat de trei zile în pădurea inundată de la Teregovă. Secretarul primăriei, Ștefan Gligor.»

Scatiul împături gînditor adresa:

— Hmm...

— Ce înseamnă «hmm»? făcu ușor ironic șoferul. Scatiul arătă spre Dunăre cu mîna în care ținea hîrtia trimisă de primărie.

— Hm... înseamnă că Dunărea este umflată, răspunse cu o ușoară enervare în glas Scatiul. Iar la «mila 24» curenții sînt foarte puternici... o să mă arunce înapoi cu barca cu tot... Dumneata nu te pricepi la chestiile astea...

— Cum adică, puternici? întrebă șoferul.

Scatiul îl fixă cu privirea lui cenușie.

— Atît de puternici, că dacă arunci o piatră în Dunăre, ți-o aruncă pe mal ca din praștie.

Șoferul holbă ochii la el:

— Și-atunci, ce facem, băiete? Cei de la stația de pompare din pădurea Teregovă au isprăvit, pesemne, de alaltăieri alimentele... și îi lăsăm să crape de foame?

Scatiul se scărpină ușor după ceafă și oftă:

— Dacă aș putea trece de «mila 24» deseară, la 7 aș fi în pădurea Teregovă... și deodată adaugă cu ochi strălucitori:

— Am găsit soluția, nene: Babușcă!...

— Cine este Babușcă? făcu mirat șoferul.

— Cel mai grozav cîrmaci de pe Dunăre, răspunse Scatiul ridicînd mîndru capul. N-ai auzit de Babușcă?

— N-am auzit!

— Curios, nene...

— Mă rog, cu Babușcă sau fără Babușcă, transporti sacii cu alimente, sau nu?

Scatiul arătă spre barca ce se legăna în valuri, izbindu-se din cînd în cînd în scîndurile putrede ale debarcaderului.

— Încarcați barca... Pornesc chiar acum!

Șoferul îl pocni prietenos cu palma peste umăr.

— Ești grozav, băiete! și strigă apoi întorcîndu-se spre camion:

— Bijule! Fă-te cu sacii ăia 'ncoace...

Peste câteva clipe, din cabina camionului își făcu apariția un individ slab, deșirat, ce părea nebărbierit de câteva zile. Ajuns jos, deschise unul din capacele camionului și apucînd un sac ce se afla în camion, îl azvîrlî în spate. Trecînd peste scîndura ce lega debarcaderul de mal, se apropie și îl azvîrlî în barcă.

— Cîți saci aveți nene? întrebă Scatiul...

— Doi... răspunse pe un ton vesel șoferul, înghiontîndu-l pe însoțitorul său... Hai, Bijule, dă-i bătaie... Dă-i bătaie... Treaba ne-a ieșit bine... nu vezi?

Slăbănogul se repezi spre camion după celălalt sac. După câteva clipe sosi în pas alergător cu sacul în spate și îl azvîrlî din fugă în barcă, lîngă celălalt.

— S-a făcut, șefule... mirî el, plesnindu-și palmele una de cealaltă.

Scatiul coborî în barcă și începu să desfacă lanțul care o ținea fixată de debarcader.

Șoferul îl privi și chicoti ușurel.

— Se cunoaște că sînteți pionieri. Nu vă lăsați bătuti cu una, cu două... Drum bun, băiete!

Scatiul apucă vislele și ridicînd capul tresări ușor. I se păru că pe buzele șoferului flutură un zîmbet rău și schimonosit. Dar adresa primăriei pe care o avea în buzunar îl liniști.

(va urma)

ARHIVA DE aur

Cutezătorii ANUL 2000

ARHIVA DE AUR «CUTEZĂTORII» este gata. La redacție au sosit mii de fișe completate, înmânunchind opiniile, fantezia și visele pline de cutezanță ale cititorilor noștri. În curând, mașinile electronice vor intra în acțiune pentru totalizarea datelor statistice. Specialiști psihologi și pedagogi vor studia răspunsurile. Urmărind în fișe, redacția va cunoaște mai bine părerile, dorințele voastre, iar sugestiile pe care le-ați făcut ne vor ajuta să facem revista mai frumoasă și mai instructivă.

«Arhiva de aur» va fi păstrată la cea mai mare bibliotecă din țară, Biblioteca Academiei. Când, peste ani și ani, veți deschide «Arhiva» și veți scoate fișa purtând numele vostru, veți privi înapoi și veți putea constata câte dintre visurile voastre au prins viață.

Alegem pentru voi câteva din fișele «Arhivei de aur».

Ne oprim întâi asupra fișei lui **ION DUMITRACHE**, clasa a V-a, Pucioasa.
Răspunsurile lui sînt caracteristice pentru multiplele sale preocupări.
Ce vrei să fii în anul 2000? — Siderurgist.
În ce domeniu te-ai remarcat pînă acum? — În afară de matematică și sport, el adaugă muzica.
În timpul liber îi place să meștească pe lingă casă.
La întrebarea Ce ai face pentru binele omenirii, dacă ar depinde de tine? Ion răspunde: Voi lupta întotdeauna pentru cauza poporului meu.
Ion are dreptate. Luptînd pentru cauza dreaptă a poporului tău, a țării tale, aduci o mare contribuție la binele omenirii.

Răspunsurile din fișa lui **MARIUS V. IVAȘCU**, tot în clasa a V-a, comuna Răzvad, județul Dîmbovița, se axează pe preocupările sale din domeniul științei și tehnicii.
El vrea să devină inginer atomist.

La întrebarea **Cu cine vrei să te asemeni în viață?** el răspunde: cu Henri Coandă.

Pentru paginile revistei noastre el propune publicarea mai multor articole despre tehnica rachetelor și avioanelor. Evident că printre rubricile revistei care-i plac foarte mult se numără «Club 2000».

Ne bucură că Marius Ivașcu este abonatul «Cutezătorilor» din anul 1967, anul apariției revistei, și că în familie, o citesc și părinții, și bunicii săi.

- Adineauri am luat prima lecție de cosmonautică, și poftim!!!

...tru a vă satisface curiozitatea, publicăm fișa
are a «Marelui premiu» (un magnetofon) atribuit
în tragere la sorți.

Ce vrei să fii în anul 2000? — Aș vrea să fiu un
m fericit.

Ce ai dori să mai înveți în școală (pe lângă ceea ce
înveți acum)? — Să se predea ca materie baschetul.

**Ce ai face tu pentru binele omenirii dacă ar de-
pinde de tine?** — Aș face tot ce omeneste mi-ar sta
cu puțină pentru ca oamenii să le fie bine.

Ea ne sugerează publicarea în revistă a mai multor
materiale despre atletism.

Cu cine ai vrea să te asemeni în viață? — Cu
sportiva Cornelia Popescu.

Tatăl Dorinei Ungureanu este mecanic, iar mama
țesătoare.

DINU POPESCU, clasa a VI-a,
București, va pleca pentru o bu-
cată de vreme, cu tatăl său, chi-
mist, în Asia. Dinu ne asigură în
Caseta rezervată exclusiv, în
care fiecare poate scrie și de-
scrie ceea ce dorește că el va
sena ceea ce dorește în Cuteză-
lua în călătorie colecția «Cuteză-
torii» ca s-o arate copiilor de acolo,
să vadă și ei cât este de frumoasă.

Noi îi mulțumim pentru dragostea
pe care ne-o poartă.

Și fiindcă ne aflăm la această
rubrică a fișei, transcriem dorința
lui Carmen Șulea, clasa a V-a,
București: «Aș dori ca în anul
2000, când voi avea 40 de ani, să
mă întâlnesc cu toți foștii mei colegi,
să scot atunci fișa din «Arhiva de
aur» și s-o citesc împreună cu ei.

Fotografia alăturată aparține pio-
nieri **JECAN LIVIA**, clasa a
IV-a, comuna Plopeni, județul Să-
laj care ne-a trimis-o o dată cu fișa.
Este cititoarea noastră de cind era încă în clasa I. Îi mulțumim Lievei
pentru sugestia care ne-o face de a publica benzi desenate, avind ca
eroi personaje din povestirile lui Ion Creangă.

MIHU M. NICOLAE, clasa a V-a, Cîmpulung Muscel, care ar
vrea să devină inginer constructor de mașini dorește să se introducă
în școală, ca materie nouă, Astronautica. Este de părere că în
revista noastră se publică prea puțin despre tehnica mașinilor,
iar la rubrica «Atelierul fanteziei» ne propune publicarea unor
scheme de aparate cosmice. Vrea să se asemeni cu... actorul Alain
Delon.

Cum se potrivesc interesele sale cu modelul de viață? Numai
fiindcă Alain Delon este actor de cinema...? Preocupările lui Mihu
il pot conduce la un ideal de viață superior. Cît despre vedete,
să nu ne lăsăm furiați de mirajul lor.

Am ales din numărul foarte mare al fișelor și pe cea a lui **CRISTIAN ȘULEA**, clasa a VIII-a, Bucu-
rești, abonat al revistei noastre încă de la apariția primului număr, pentru modestia și sinceritatea răspunsu-
rilor sale.

În ce domeniu te-ai remarcat? — În nici unul.

Ce vrei să devii în anul 2000? — Un om ca toți oamenii, care să muncească pentru bunăstarea și pros-
peritatea patriei noastre, România.

Cu cine ai vrea să te asemeni în viață? — Cu mine însumi.

Reținem din propunerile sale făcute pentru rubrica «Atelierul fanteziei» ideea de a invita de fiecare dată
un cititor al revistei care sa alcătuiască pagina după dorința sa.

Cristian are dreptate. Aducîndu-și fiecare aportul de fantezie, rubrica își va merita cu adevărat denu-
mirea. Ne pare numai foarte rău că prietenul nostru Cristian n-are, la rîndul său, prieteni. (Așa reiese din
răspunsurile fișei). De ce, Cristian?

BOKOR SARA, clasa a VII-a, Satu Mare. Tran-
scriem fragmente din răspunsurile date în fișă.

Ce vrei să fii în anul 2000? — Profesoară.

**Ce ai face tu pentru binele omenirii dacă ar de-
pinde de tine?** — Aș opri războiul împotriva Viet-
namului.

Cu cine ai vrea să te asemeni în viață? La această
întrebare Sara ne-a răspuns că și-a ales drept model de
viață părinții. Tatăl este lăcătuș, iar mama ei croitoreasă.

Oameni muncitori și, desigur, pildă de cinste, hărnicie și
demitate. Nu-i de mirare că fiica vrea să le semene.

Bokor Sara ne mai propune ca să alegem pentru benzile
desenate din revista noastră povestiri al căror erou să fie
Păcală.

Fragmente din fișa lui **TUDOR RĂ-
DUCANU**, clasa a IX-a, Pitești.

Ce vrei să fii în anul 2000? —
Profesor de matematici.

Ce ai dori să mai înveți în școală?
(pe lângă ceea ce înveți acum) —
Despre calculatoare electronice.

**Ce ai face tu pentru binele ome-
nirii dacă ar depinde de tine?** —
Aș desființa pretutindeni capitalismul.

**Cu cine ai vrea să te asemeni în via-
ță?** — Cu savantul Grigore Moisil.

ELISABETA CLARA PFER, clasa a VI-a, Petrești,
Satu Mare ne trimite o dată cu
fișa și o fotografie. Îi mulțu-
mim și totodată desprindem
cîteva date din fișa ei. Tatăl ei
este tractorist, mama, coope-
ratoare. Fetei îi place cu osebire
literatura și vrea să se facă
ardepinde de tine? — Cu cine vrei să te asemeni
răspunde cu înțelepciune: Eu i-aș învăța pe toți oa-
menii mai înțeli să muncească și apoi să fie cute-
zători în toate.

Reproducem din fișa lui **CONSTANTIN C. POPESCU**, clasa a VIII-a, Valea
Mare Pravăț, un fragment pe care el l-a însemnat în rubrica fișei **Rezervată exclusiv**
în care cititorii pot scrie tot ceea ce doresc.

«Ultima rachetă a plecat. Privesc toate tablourile de comandă. Deodată, un bec
înțepe a clipi. «A, e Paris plecat acum trei ani spre steaua Gail». În fiecare seară,
la aceeași oră, transmite același mesaj stereotip. «E bine». Apoi, pe ecran apare
Zeus, cea mai mare rachetă fonică care circulă pe ruta Helmos—Marte. Racheto-
dromul vuieste. «Drum bun, cosmonauți! Să aduceți din lumea stelelor dezlegarea
a mii de taine! Drum bun!» Și nava aleargă.

La aceeași rubrică **IULIANA SU-
PĂROAIA**, clasa a VIII-a, comuna
Uda, satul Săliște, județul Argeș, dă-
ruiește acest desen, o floare, redac-
ției și anului 2000.

NE OPRIM AICI.
PRELUCRAREA FIȘELOR CONTINUĂ.

„EROI CONTEMPORANI“

"Cei 7 prieteni"

Liceul „N. Bălcescu” - Craiova

A cartoon illustration of a young man with a large head, wearing a black beret and a red scarf. He has a slight smile and is looking towards the right. The drawing is in a simple, bold style with yellow skin and black outlines.

DODUTA

MARIUCA

rica

pe

2. Diagram

CONSTRUCTIA E CAM SUBREDĂ,
BĂIEȚI! SĂ FIM PRUDENTI! CA ȘEF
ALE CHIPAȚULUI ÎNTRU EU
MAI ÎNȚII!

VENITI REPEDE,
E EXTRAORDINAR!

CE DE BAAANIIII!
MOARA ASTA MACINA
GRU SI SCOATE
HIRTII DE 100

CU BANII ASTIA ÎMI CUM-
PĂR TOT FELUL DE
BUNĂTĂȚI....!

NU PUNE MINA, PETRUT!
SINTEM PIONIERI, NU?
ICI NU PARE SA FIE LUCRU
RAT! ANISOARA SI... CRISTIAN
VOR COBORI IN ORASUL
DIN VALE SI VOR
AMUNTA MILITIA.
NOI VOM ASTEPTA
AICI.

DE DUPĂ TUF, UN
NECUNOSCUT "URMA-
RI CU PRIVIREA PECEI
DOI PINA CE DISPARU
RA PRINTRE COPACI

NICI O MISCARE
CUM ATI AJUNS AICI,
V-ATI ATINS CUMVA DE
BANI ? OSA VEDE
VOI !

NU DUPĂ MULT TIMP ACESTA
ÎNTRĂ ÎN MOARĂ, ÎNARMAT.

D-LE..STITI!... NOI ERAM ÎN
EXCURSIE... NU NE ÎMPUȘCAȚI
NOI....

AH!

HA AAAAAA. DE ELLLLL!

HA HA

BUNĂ TREABA
BĂIEȚI!

BRAVOCOPPI! ACEST EXCROC
ISI FACUSE AICI IN INIMA
MUNTI LOR UN ADEVARAT
LABORATOR DE FALSIFICAT
BANI. PUTETI SA VA CONTINUATI
EXCURSIA SI LA INTOARCERE
TRECETI SI PELA NOI...
POATE LA ANU
TACETI O EXCURSIE
PE BICICLETE.

SIN NOLLA DRUM

PRIVITI! ALTA
MOARĂ PARASIT

ASTANÜ!
AJUNGE PENTRU
AZI

SEIRS

SEİRSİT

Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca. Adresa redacției: București, Piața Științei nr. 1. Casa poștală 4132. Tel. 17 60 10.
Redactor artistic: Vintilă Mihaescu; Tehnoredactor: Rozalia Barany.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Știință.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

JOI, 9 SEPTEMBRIE 1971

ANUL V (207)

16 pagini 1 leu

36

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

SĂPTĂMÎNA MUNCII PATRIOTICE PIONIEREȘTI

ACTUALITĂȚI
«CUTEZĂTORII»

36

DRAGI PIONIERI,

Vacanța de vară se apropie de sfârșit și toate gindurile voastre, ale profesorilor și părinților voștri se îndreaptă cu căldură către momentul în care va începe noul an școlar. În zilele care au mai rămas până la cel dintîi sunet al clopoțelului, pionieria este chemată să-și dovedească din plin forța și capacitatea ei de acțiune. Între 7-14 septembrie se desfășoară «Săptămîna muncii patriotice pionieresti», la care toți cei peste 1 600 000 de purtători ai cravatelor roșii, comandanți de unități și detașamente, activiștii Organizației vor participa cu multă însufletire. Această minunată acțiune va marca prezența activă și entuziastă a întregului front pionieresc, hărnicia, spiritul colectiv și hotărîrea în îndeplinirea sarcinilor încredințate de partid tinerei generații. Cu toții avem în inimi și-n minți cuvintele de căldă apreciere pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu le-a adresat pionierilor țării cu prilejul celei de a XX-a aniversări a Organizației: «Prețuim mult activitatea susținută dusă de organizația revoluționară a copiilor, alături de organizația revoluționară a tineretului, sub conducerea partidului». Avem acum prilejul fericit de a dovedi că sîntem mîndri de a face parte dintr-o organizație revoluționară condusă nemijlocit de Partidul Comunist Român, fiind totodată conștienți de răspunderea noastră pentru aceasta. Iată de ce vom spune din toată inima *prezent* la chemarea partidului de a contribui noi înșine la întărirea educației patriotico-revoluționare a tinerei generații. Vom dovedi prin muncă dragostea noastră fierbinte față de patrie și popor, devotamentul față de Partidul Comunist Român.

Cum școala voastră este înșasi casa voastră, faceți în aceste zile, cu propriile voastre mîini, ca ea să strălucească de frumusețe și curățenie. Împreună cu comandanții și cadrele didactice, care nu-și precupețesc eforturile pentru a vă da o educație aleasă, participați cu dăruire la buna gospodărire a lăcașurilor de învățămînt, ajutați la amenajarea grădinilor din jurul școlilor, a terenurilor sportive și sălilor de gimnastică, faceți ca primele ore de clasă să fie cu adevărat ore de sărbătoare.

Toate aceste acțiuni și multe altele pe care voi le veți duce cu însufletire și cu pasiune la bun sfârșit vor însemna un răspuns viu, concret, la chemarea adresată de pionierii din municipiul București, prin care toți școlarii țării au fost îndemnați să urmeze pilda părinților și fraților lor mai mari — comuniști și uteciști — care pe șantiere, în fabrici și uzine sau pe ogoare muncesc cu eroism la desăvîrșirea operei de construcție a socialismului în patria noastră.

Învățătura începe prin hărnicie și entuziasm, prin dăruire față de școală, față de țară și popor.

Zilele care vă mai despart de începutul noului an școlar se vor caracteriza prin muncă și însufletire patriotică, fiind preambulul activității pe care o veți desfășura în tot cursul anului școlar.

Vă urez spor la muncă și mari succese viitoare la învățatură și în activitatea obștească, prin care să vă dovedeți dragostea fierbinte față de patrie și popor, față de Partidul Comunist Român, părintele vostru drag. Să întîmpinăm cu fapte pionieresti, demne, cea de a II-a Conferință Națională a Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România!

VIRGILIU RADULIAN

președintele Consiliului Național
al Organizației Pionierilor din Republica
Socialistă România, adjunct al ministrului
învățămîntului

Acum, după ce în interiorul Școlii generale nr. 5 din Petroșeni totul strălucește de curățenie, copiii se grăbesc să înfrumusețeze și împrejurimile.

Școala noastră se află într-un cartier în plină construcție, se spune într-o scrisoare sosită de curînd din orașul Cluj. În ultima săptămîină de vacanță, la șantierele din jur se va mai adăuga unul: acela al școlii în care învățăm, Liceul nr. 16. Vom transforma școala noastră într-o grădină — un colț din marea grădină înfloritoare a țării. Pregătim sărbătorește fiecare sală de clasă; îngrijim spațiul verde din jurul clădirii; reamenajăm parcul din cartierul școlii.»

Vă scriem despre câteva activități pe care le închinăm celei de a II-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România. În aceste zile din preajma începerii noului an școlar, reamenajăm parcul din fața școlii (peste 800 mp) și etichetăm speciile de arbori și arbuști ornamentali, sădîm flori pe cca 25 mp; reamenajăm curtea școlii, lotul școlar și terenul de

sport, făcîndu-le cît mai frumoase și utile pentru diferitele activități; împodobim sălile de clasă, coridoarele și holul școlii cu tablouri, ghivece cu flori, lucrări și albume ale pionierilor, obiecte de artizanat; amenajăm noul atelier foto și laboratorul pentru a fi cît mai utile activităților încă din prima zi de școală.

Sîntem hotărîți să dovedim pe parcursul întregului an școlar grija deosebită pentru școala în care învățăm, pentru comuna în care trăim, res-

Si la Școala generală nr. 1 din Petrița pregătirile în vederea deschiderii noului an școlar sînt în toi.

pectînd oamenii și rezultatele muncii lor, muncind alături de ei pentru a fi demni de numele drag de pionieri.»

Comandamentul unității de pionieri de la Școala generală din comuna Grăniceri, județul Arad

Pionierii și școlarii unității Școlii generale din leud, județul Maramureș — lucrează cu multă hărnicie pentru pregătirea tuturor sălilor de clasă în vederea deschiderii noului an școlar, ajută la recondiționarea materialului didactic și chiar îl îmbogățesc, realizînd ei înșiși 5 insectare, 5 ierbare și două hărți ale R.S.R., ornamente cu motive naționale. Pionierii mai mari ajută la amenajarea atelierului de tîmplărie și a celui de artizanat. Atît curtea, terenurile de sport și joacă, cît și împrejurimile școlii sînt pregătite de către elevi așa fel încît să constituie adevărate locuri unde se poate petrece plăcut timpul liber.

Si noi muncim cu însufletire — ne informează pionierii Școlii generale din Slobozia-Nouă, județul Iași. Acum ajutăm la terminarea scenei în aer liber, a celor două mese de tenis. De asemenea, confecționăm 500 metri liniari de plasă de sîrmă pentru împrejmuirea lotului școlar. Tot noi vom executa și lucrările de instalare a plasei. Vom sprijini conducerea școlii în realizarea construcției noului atelier școlar și vom lărgi baza sportivă a școlii, amenajînd un nou teren de volei.

Pentru realizarea acestor obiective propuse vom efectua peste 3000 ore de muncă patriotică, realizînd astfel o economie de circa 50 000 lei.

ȘTAFETA PIONIERILOR

Marti, 31 august, 200 de pionieri, reprezentînd toate județele țării și Capitala, au luat startul într-o înedită și amplă acțiune: «Ștafeta pionierilor», inițiată în cinstea celei de a II-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor.

Itinerarul ștafetei — o frumoasă și instructivă excursie — oferă participanților posibilitatea de a cunoaște locuri și monumente istorice din țară, aspecte cît mai variate care oglindesc realizările poporului nostru sub

conducerea înțeleaptă a Partidului Comunist Român. Prilejuind numeroase întîlniri și manifestări comune cu copii din localități prin care va trece, «Ștafeta pionierilor» va deveni o ștafetă a prieteniei, a celor mai frumoase gînduri.

Un concurs «Cine știe — cîștigă», ce va avea loc în impunătorul Palat C.E.C. din Capitală, dotat cu premii dintre cele mai atrăgătoare, va marca sfîrșitul acestei acțiuni căreia îi urăm mult succes.

◀ O ochire prin noul manual. Asistenți
— viitorii școlari

BUCUREȘTI, ȘCOALA GENERALĂ Nr. 56

PRINTRE CEI CARE *au lansat* CHEMAREA

Mai mulți cititori din diferite colțuri ale țării ne-au scris că ar dori să afle amănunte despre colegii lor de la Școala generală nr. 56 din București, care în vara aceasta au lansat o chemare de larg răsunet: aceea ca, în săptămâna premergătoare începerii noului an de învățămînt, săptămîna muncii patriotice pionierești, copiii să ajute la pregătirea localurilor de școală.

Reporterii noștri au fost la fața locului.

Dimineață răcoroasă de septembrie. La școala generală nr. 56 din București, școală care a lansat chemarea hărniciei pionierești, sosesc copiii. În loc de uniforme, fetele au șorțulețe și băsmăluțe de gospodină. Băieții duc greble, stropitori și lopeți. Se vede că vin la lucru, dar nici n-apucă să înceapă cînd iată, sosește un camion. Copiii trec mai întîi

la descărcatul cărămizilor. «Sînt pentru noua sală de sport», explică un băiat.

Sus, la camera pionierilor, Aurelia Buzea și Dana Lintș deretică, înnoiesc panoul cu fotografii și așază o podoabă nouă de care «se vor bucura toți pionierii școlii: insigna pionierească lucrată din mărgelile colorate». Este darul cercului de artă aplicată din școală. În clasele alăturate, mai multe fete și băieți spală băncile. Pe coridor, un grup de fete discută cu vioiciune. Aflu că de ele, de Sanda Comșa, Monica Podoleanu și Gabriela Sala depinde ca prima zi de școală a celor de șase ani să fie cît mai frumoasă. Pentru ei au și pregătit o expoziție de desene intitulată «Lumea vacanței — lumea basmelor». Alături, au realizat, pe pînză, portretele lui Martinică, Rică Lepurică și ale altor numeroase personaje din poveștile îndrăgite de cei mici.

Pe Anca Stoian și Ovidiu Ștefan i-am găsit înconjuțați de plicuri și scrisori.

— Ei, cum vă descurcați cu o corespundență atît de bogată?

— Nu e de loc ușor, explică Anca, sînt aproape 200 de scrisori, sosite pînă acum și la acestea se adaugă altele noi care vin și vin în fiecare zi.

— Și ce vești vă aduc?

— Toate sînt răspunsuri la chemarea noastră! Scrisori din Negrești-Oaș, din

Răcăciuni-Bacău, de la liceul «Iacob Mureșianu» din Blaj, din Havirna-Botoșani, din Filipeștii de Pădure, din Curtea de Argeș, din Arad!

— Activul pionierești al școlii voastre a avut un oaspete de seamă, în persoana tovarășului Virgiliu Radulian, președinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

— Da, și l-am condus prin școală, se grăbește să completeze Ovidiu Ștefan. Am stat mult de vorbă despre chemarea noastră, despre munca noastră, și atunci am descoperit că am putea să mai facem cîte ceva. De pildă, în curte am putea pune cîteva băncuțe pe care să ne odihnim în recreații; am putea să-i invităm pe cîțiva dintre școlarii mici să ne viziteze clasele, să le povestim despre pionierie. Această chiar înainte de prima zi de școală.

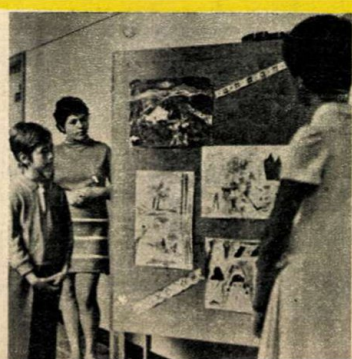
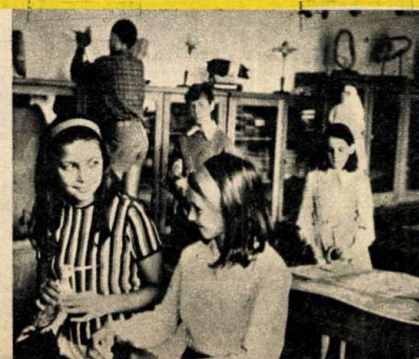
— Și, de atunci, v-ați mai îmbogățit programul cu cîteva idei...

— Și cu cîteva expoziții, intră în vorbă Dan Ionescu dintr-a VII-a. Andrei Crai-făleanu a și pregătit o frumoasă expoziție de metalo-gravură. Alți băieți au amenajat două vitrine cu expozițiile de insigne și de numismatică. Și planuri mai avem.

— Vreți să ni le împărtășiți?

— De ce nu? răspunde Anca Ivănică, răsfoind grăbită un carnețel. De îndată

LIDIA NOVAC

CONSTELAȚIA PIONIERIEI JUDEȚUL BRĂILA

HARNICIE

Recenta hotărâre a C.C. al Partidului Comunist Român privind îmbunătățirea activității politico-ideologice a găsit un puternic ecou și în rândurile pionierilor din județul Brăila.

Răspunzând cu multă sîrguință chemării Consiliului Național al Organizației Pionierilor, ei participă cu elan la construcția unor noi localuri de școală (nr. 10 Brăila, Ciocile, Movila Miresei, Dudești, Grădiștea), a unor cămine culturale (Valea Cînepii, Bărăganu) precum și la recoltatul păioaselor și a legumelor în cooperativele agricole de producție și în întreprinderile agricole de stat. A intrat în tradiția multora din unitățile socialiste ca în timpul vacanțelor să sprijine organizarea unor tabere, excursii și expediții pionierești. Tabăra în corturi din pădurea Tătaru, din lunca Dunării sau cea din Munții Bucegi vor rămîne multă vreme vii în amintirea pionierilor brăileni.

Ca expresie a aprecierii de care se bucură acțiunile copiilor, care contribuie permanent la înfrumusețarea orașului, Consiliul popular al municipiului Brăila organizează în fiecare vară o tabără pentru elevi în stațiunea Lacul-Sărat. Aici, în cele patru serii, își petrec o parte din vacanță peste 800 de copii. Ca tradiție a purtătorilor cravatelor roșii, în acest cadru natural s-au întrecut în măiestrie minuiitorii penelurilor ale căror lucrări inspirate din viața dunăreană au fost prezentate într-o expoziție în stațiune.

Spunem tradiție în domeniul artei plastice, întrucît de aici a pornit concursul anual de desen «Nuferii Dunării» și tot de aici, din acest județ de la Dunăre, este Mihailache Popa, cîștigător al concursului «Meridianele prieteniei».

Alături de cei de mai sus, pot fi citați în cadrul acțiunilor sportiv-turistice și cei peste 1 500 de copii care au mers în diferite tabere, peste 8 000 în excursii și drumeții și mulți alții în acțiuni cicloturistice.

Răspunzînd Chemării pionierilor Școlii generale nr. 56 din București, cei aproape 30 000 de purtători ai cravatelor roșii din județ sînt hotărîți ca, în cinstea deschiderii anului școlar, a Conferinței județene a Organizației pionierilor să nu precupețească nici un efort ca să-și aducă aportul lor la înfrumusețarea localurilor de școală, a împrejurimilor.

prof. ȘTEFAN PASCU
președintele Consiliului județean Brăila
al Organizației pionierilor

Ei ne reprezintă

Tovarășa profesoară **Veronica Dobrin**, președinta Consiliului municipal Brăila al Organizației pionierilor, delegată la

Conferința națională a Organizației pionierilor, ne-a declarat:

Noi, cei care ne ocupăm de activitatea pionierească din municipiu, ne vom strădui să valorificăm din plin propunerile și sugestiile participanților la conferință, să găsim forme adecvate de îmbunătățire a activității politico-ideologice și de întărire a vieții de organizație a pionierilor, să insistăm mai mult pentru formarea simțului datoriei față de muncă, să stimulăm inițiativa pionierilor.

Vreau să transmit participanților la Conferința județeană a Organizației pionierilor mesajul tuturor copiilor din sat — ne-a declarat **Florica V. Novac**, președinta detașamentului clasei a VI-a a Școlii generale Valea Cînepei, comuna Unirea. În cuvîntul meu voi încerca o prezentare cît mai sugestivă a variatelor noastre activități ei în același timp voi sugera organiza-

rea unor acțiuni care să ne permită o cunoaștere cît mai bogată a întregului județ și realizarea unor acțiuni comune cu pionierii altor școli.

Pe utecistul **Vasile Apostolache**, sudor la Uzina de utlaj greu «Progresul» Brăila, invitat la Conferința județeană a Organizației pionierilor Brăila, l-am cunoscut în localul Școlii generale nr. 13 din localitate. Discuția noastră a pornit de la legătura pe care o păstrează încă cu școala pe care a absolvit-o de cîțiva ani...

— Am rămas cu cele mai frumoase amintiri din pionerie și nici acum nu mă simt departe de vîrsta ei. Aș vrea să le transmit prietenilor mei mai mici dragostea pentru muncă și ori de cîte ori am ocazia, încerc să le întăresc sentimentul de seriozitate și responsabilitate, obligatoriu la un adevărat pionier.

Invitația pe care am primit-o de-a participa la lucrările Conferinței județene nu numai că m-a emoționat prin onoarea ce mi s-a făcut dar constituie și un puternic imbold pentru o activitate cît mai susținută și, sper, cît mai rodnică.

Răspund chemării

«Atît Chemarea Consiliului Național al Organizației Pionierilor cît și cea lansată de colegii noștri de la Școala generală nr. 56 din București constituie o minunată ocazie de-a ne manifesta încă o dată atașamentul, dragostea pentru școală și pentru organizația din care facem parte. Am vrea ca activitatea noastră din aceste zile să constituie un motiv de bucurie atît pentru profesori, și părinții noștri cît și pentru cei mici, din clasa I, cărora vrem să le pregătim o primire cît mai frumoasă.» Acestea sînt cuvintele cu care ne-a întîmpinat, la intrarea în curtea Școlii generale Valea Cînepii, comuna Unirea, **Dumitrica Nedelcu**, președinta unității. Și, cu siguranță, cei 200 de elevi care au prestat munci în cadrul C.A.P.-ului (3 000 de ore) sau cei care ajută la ridicarea noului cămin cultural, sau cei care pregătesc cu migală clasele și laboratoarele, sau cei care îngrijesc cu pricepere grădina școlii — aduc argumente de neîndoielnică greutate în sprijinul celor declarate de colega lor.

MINUNATĂ TRIBUNA

În zilele de 5—6 iunie, la Brăila s-a organizat un simpozion interjudețean pe tema «Educarea comunistă a pionierilor și școlarilor prin valorificarea condițiilor locale». Cele aproape 40 de comunicări susținute și discuțiile purtate au recomandat simpozionul ca «o minunată tribună de unde s-au pus în circulație idei care trebuie să devină obiect de meditație și imbold în acțiune» — cum a tinut să sublinieze în încheierea lucrărilor tovarășul **Virgiliu Radulian**, președinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor.

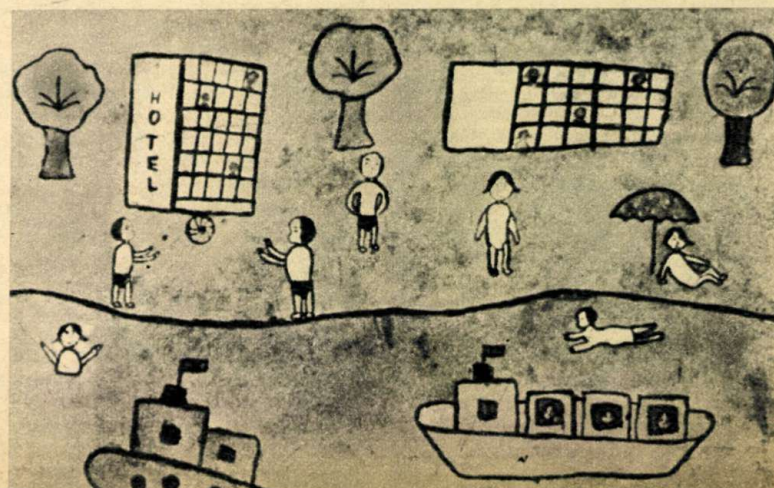
rilor, adjunct al ministrului învățămîntului.

Cu această ocazie, s-a deschis și expoziția județeană Minitehnicus, în care peste 4 000 de membri ai celor 200 de cercuri tehnice din județ s-au prezentat la «startul» unei selecții în vederea participării la concursul Minitehnicus '71. Din cele 13 lucrări alese, 11 au obținut medalia de aur. Macheta «Brăila — 2 000», șalupa «Moby Dick» (în mărime naturală), «Rampa automată de lansare a rachetelor», «Stația lunară» sînt cîteva din lucrările care au întrit sufragiile juriului.

Nuferii Dunării

Inițiat în 1969, concursul de artă plastică «Nuferii Dunării» a întrunit în prima ediție toate cele 11 județe limitrofe Dunării. Edițiile următoare, organizate la Giurgiu și Galați, aveau (la fel ca și prima) să impună cu autoritate lucrările realizate de elevii Școlii generale din Tichilești. Recomandîndu-se ca o adevărată peninieră de autentice talente, reușind obținerea de nu mai puțin de 10 premii I la concursurile organizate în țară sau străinătate, cercul de artă plastică din Tichilești și-a văzut încununată activitatea prin numeroase succese.

Dar nici lucrările realizate de elevii Școlilor generale nr. 20, 21, 22, 25 sau 11 (mai ales colajele) nu sînt mai prejos. Și, cu siguranță, aceasta este explicația inițiativei Teatrului de păpuși Brăila care, la fiecare două săptămîni, organizează în holul teatrului o expoziție cu lucrările celor mai tineri maestri ai penelului.

Condeiele primăverii

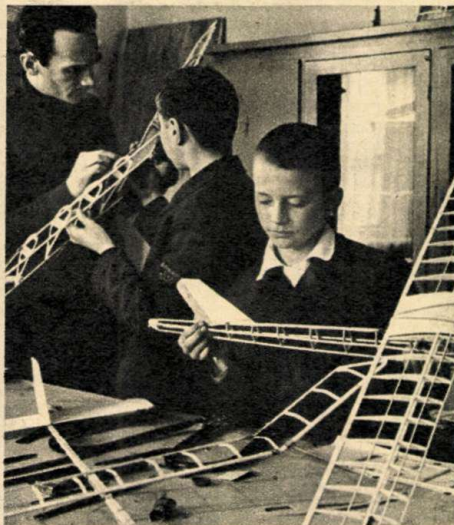
Au trecut patru ani de când Școala generală din comuna Gemeni edita prima revistă școlară din județ, «Încercări», distinsă cu o mențiune la Concursul național al revistelor școlare. Astăzi, peste 50 de publicații școlare reflectă cu regularitate creația literară a celor ce vin să cîntească numele unor autori braileni ca Panait Istrati, Mihai Sebastian sau Mihai Dră-

gomer. Culegerile apărute — «Din unda Dunării», «Licăriri la Dunăre», «Primele gânduri» — au prilejuit debutul a peste o sută de elevi din județ.

Pînă la decolare nu ne lipsește decît... fuselajul!

Emoția debutului

«Și în județul nostru avem călușari»

ha:rod bogat

Dacă ar fi să pornim de la cifrele-record cu care pionierii liceului din localitatea Însurăței se mîndresc cînd vorbesc despre lotul școlii, ne-ar veni greu să credem că totul a început în urmă doar cu un an. Și totuși acesta e adevărul! Bogata recoltă de 1 200 kg ceapă, 1 700 kg roșii, 100 kg fasole, 3 000 kg cartofi, 60 kg vinete, 60 kg ardei, 70 kg varză vîratică, 1 500 kg porumb — explicația unui beneficiu de 10 000 lei — este rezultatul muncii pline de entuziasm pe care toți copiii școlii (și poate o mențiune în plus pentru clasele a V-a A, a VI-a A și B, a VII-a A și B) au desfășurat-o pe terenul ce avea să se transforme într-o strălucită carte de vizită. O bună parte din producția obținută s-a consumat în cadrul cantinei internatului (peste 220 copii), iar restul s-a valorificat în comerț.

Dar performanța despre care se vorbește cu cel mai mare entuziasm este construcția ciupercăriei, recent terminată. Realizată numai din fondurile școlii și munca elevilor, anunțînd prima recoltă spre sfîrșitul lunii octombrie, ciupercăria liceului din Însurăței este unică în județ.

Cei 200

Furtuna se întetise și valurile amenințau digul. Atunci 200 de elevi de la Școala generală din Mărașu — Insula Mare a Brăilei — s-au alăturat părinților lor și au început lupta cu valurile. Au încărcat saci cu pămînt, i-au transportat la dig, i-au potrivit unul peste altul punînd stavilă apei. Nimeni nu s-a plîns că e greu, nimeni n-a dat înapoi. Copiii au dat încă un exemplu de înaltă conștiință patriotică. Un evidențiat anume? Toți cei 200 de elevi și în primul rînd: Nicolae Badea, clasa a VII-a, Valerica Stan, clasa a VIII-a, Ion Voinea, clasa a VIII-a, Niculina Purice, clasa a VI-a, Nicolae Nistor, clasa a VII-a, distinși cu titlul «Cutezătorul» acordat de Consiliul Național al Organizației Pionierilor.

Palmares Nemîndrîn cu ei

— DISTINCȚII PIONIEREȘTI OBTINUTE DE PIONIERII BRĂILENI —

«Unitate fruntașă»: 22 • «De-tașament fruntaș»: 200 • «Pionier de frunte»: 1 400 • Titlul «Cutezătorul»: 12 • Premii acordate reprezentanților cercurilor: tehnice — 500, științifice — 4 400, turistice — 3 000, sportive: 3 200; cultural-artistice: 7 000; • Trese grad I: 800 • Trese grad II: 10 000.

«Pioniera Sanda Vișinescu, din clasa a V-a C de la Școala generală nr. 7 este o elevă excepțională» iată o frază pe care am auzit-o foarte des. Și cu oricine ai vorbi afli aceleași lucruri: a absolvit fiecare an cu media 10, este exemplu de conștiințiozitate și putere de muncă, foarte activă, întreprinzătoare, cu multă inițiativă în acțiunile pionierești.

Și la fel ca Sanda am întîlnit încă foarte mulți elevi în rîndul celor 28 280 de pionieri cîți numără organizația județului Brăila.

GRUPAJ REALIZAT CU CON-
CONCURSUL CONSILIULUI
JUDEȚEAN BRĂILA AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
REPORTER: RADU F. ALEXANDRU

Trofee cîștigate pe terenurile de sport

STAFETA

CUTEZANȚEI

FĂURITORII DE FRUMOS

Cel care în copilărie își uimea prietenii cu priceperea de a zămislî din lemn și din lut figurile «ca vii» se numește DAVID DEACONU și este maistru modelier principal la Întreprinderea de ceramică fină din București, a cărei marcă — CESAROM — își răsfrînge strălucirea peste toate continentele.

— Știi care e secretul excelentei primiri de care se bucură azi în lume ceramica românească? Invitația la armonie, la optimism pe care o oferă meleagurile românești. În alte țări argila, caolinul, nisipul întrunesc proprietăți mai înalte, n-au însă acea respirație intimă care să le transforme într-un decor mineral într-un peisaj. Artă modelierilor este artă de a pătrunde și de a transpune în lut sufletul acestui peisaj.

— Ce calități solicită această atît de frumoasă meserie, existentă de milenii în tradiția pămîntului nostru? Cum pot fi ele cultivate de la vîrsta pionieriei?

— Simt al volumelor și culorilor, dar mai ales multă imaginație ordonată după o gîndire severă. Toate lucrurile au o linie a lor specifică, un fel al lor de a se înfățișa. Cînd ajungi să întrevezi acest element simplu, dar esențial în biografia fiecărui lucru, ajungi într-adevăr ca toate lucrurile să-ți vorbească. Către această înțelegere cu adevărat omenească a realității se cade să tindă fiecînd pionier. Cu atît mai mult cu cît, să știi, toată viața ducem cu noi lecțiile despre frumos și armonie dobîndite la vîrsta cravatei roșii.

— Ați vrea să mergeți prin școli și să le împărtășiți direct pionierilor din experiența dv.?

— Eu și colegii mei am dat curs tuturor invitațiilor primite. La rîndul nostru, primim cu plăcere vizitele pionierilor. Așa i-am primit pe pionierii Școlii generale nr. 198. Și rezultatul nu se rezumă doar la foarte frumosul mozaic «Odă Muncii», realizat de pionieri la școala lor, ci cuprinde și multiplele îndemînări și priceperi, obișnuința activității concrete, practice, pe care acum o resimt frecvent micii noștri oaspeți.

— Ce vă frapază mai mult la pionieri?

— Dorința de a deprinde dintr-o dată, perfect, o îndeletnicire. Aceasta demonstrează calități de voință și de hotărîre. Și e bine. Dar asemenea calități se cer însoțite și de răbdare, dar o răbdare perseverentă, așa zice, drum sigur spre perfecțiunea visată.

— Ce colectiv vă amintîți să fi întrunit această calitate esențială?

— Foarte multe, din moment ce numai în uzina noastră 700—800 de salariați, adică aproape jumătate din întregul colectiv, sînt tineri de 17—18 ani, deci pînă mai ieri pionieri! Cu perseverența, cu hotărîrea de muncă neîntreruptă, dobîndite în anii cravatei roșii, cu ce-au învățat apoi de la noi au ajuns acum să aibă o contribuție substanțială la creșterea continuă a prestigiului fabricii noastre. În fond, fiecare pionier are în jurul lui o comoră. Nu-i rămîne decît s-o descopere.

MIHAI IORDĂNESCU